RADOSNA VIJEST

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
5 KUNA

SRPANJ-KOLOVOZ 2000.
ISSN 1331-1204

DEVET PRVIH PETAKA ZA NAPREDAK MISIJA

U rujnu 1998. godine preko Radosne vijesti pokrenuta je molitvena akcija UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI. U tu su se akciju uključili naši misionari i misionarke, s jedne strane prikazujući svete mise i časoslov za darovatelje u domovini, i s druge strane svećenici i časne sestre u domovini moleći za naše misionare.

Naši dragi vjernici koji su najbrojniji ostali su na neki način po strani ili im je bilo ostavljeno da se samoinicijativno i na način kako misle da im je najzgodnije uključe u tu akciju.

Misijska centrala i uredništvo Radosne vijesti odlučilo je organizirano uključiti i naše drage molitelje u ovaj MOLITVENI MOST. Učinit ćemo to ovako.

Želimo okupiti one vjernike koji su spremni obaviti pobožnost devet prvih petaka na nakanu ZA USPJEH MISIJA. Oni koji se žele uključiti, moraju imati samo tu nakanu u spomenutoj devetnici.

Ovih dana pripremamo i tiskat ćemo sličice s misijskim motivima. Na sličici će biti molitva za uspjeh misija - proširenje Isusova kraljevstva među nekrštenima, na drugoj stranici, brojevi od 1 do 9 gdje bi se upisivali datumi obavljene pobožnosti na trećoj stranici, i na četvrtoj stranici osobni podaci: ime, prezime i adresa osobe koja je obavila pobožnost.

Sličice ćemo slati preko svećenika za župu, preko vjeroučitelja za školu, voditelja molitvenih skupina ili drugih osoba koje su spremne organizirati grupu onih koji bi obavljali spomenutu pobožnost.

Onaj tko se odluči uključiti u molitvenu akciju ZA USPJEH MISIJA svakog prvog petka, upisivao bi dan i mjesec kada je obavio pobožnost. Po isteku svih devet prvih petaka treba otkinuti treću i četvrtu stranicu na kojima su brojevi od 1 do 9 i osobni podaci i poslati na Misijsku centralu. Svakog mjeseca prema pristiglim sličicama objavit ćemo u Radosnoj vijesti imena onih koji su taj mjesec završili pobožnost DEVET PRVIH PETAKA ZA USPJEH MISIJA.

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXIX.
Broj 7-8 (318) - 2000.

Devet prvih petaka za misije.....2
Uvodnik 3
Bitka kojoj se ne vidi kraj 4-5
Vjera nije opijum naroda...........6
Sv. Leopold Mandić
počasni građanin........................7
Aba, nemam ništa dati djeci...8-9
Naša djeca u Beninu 10-11
Koga Bog ne pozove
ljudi ga uzalud zovu 12-15
Ključ od stražnjih vrata............16
"Ludo" mamino dite......17-18,38
Kibwetere kult 19-22
Iz torbe pučkoga misionara....23
Zahvalnost gubavaca...........24-25
Misije na asfaltu 26-27
Afrička žena.........................28-29
Misijski velikani 28-29
Ujedinjeni u molitvi
i svetoj misi..............................30
P. Josef Brunner javlja 31
Mladi prijatelji misija..........32-33
Vijesti...................................34-35
Prijatelji HKR-a školuju buduće
svećenike u Kamerunu.............36
Ljubav ne pozna granice..........37
Pitanja i odgovori 38
Darovatelji.................................39

NASLOVNA STRANICA

Detalj iz Papua Nove Gvineje

ZADNJA STRANICA

Kamp u blizini Bounie Hilla

Ovih sljedećih nekoliko redaka je moje, rekao bih, nekakvo sezonsko razmišljanje. Ne želim u njega uvlačiti nikoga. Ni generaciju kojoj pripadam niti subraću svećenike. Oni možda dugačije razmišljaju. Ovdje sam, jednostavno rečeno sâm i to hotimično.

Nimalo nije lijepa spoznaja da si ostario. Zbog toga se valjda čovječanstvo kroz cijelu svoju povijest trudi i znoji da otkrije eliksir mladosti, da čovjek ostane ovdje na zemlji vječno mlad. Ali, eto, još mu nije uspjelo i ja neizbježno starim i suočavam se s onim što starost donosi. Kada ostarimo, a to biva jako brzo nađemo se okruženi ljudima koji nas ne razumije i koje mi ne razumijemo. Jednostavno vam se čini da se živi drugačije nego mislite da bi trebalo, da se postupci i ponašanje ljudi ne slažu s vašim stavovima. Dolazite do spoznaje da tu ne spadate, da je vaše vrijeme prošlo. Tako se meni dogodilo nekoliko puta ove godine. Nisam u potpunosti uključen u pastvu, ali ponekad i ponegdje i jesam. Tako sam ove godine nekoliko puta prisustvovao podjeljivanju sakramenta svete potvrde, sakramenta kršćanske zrelosti. Promatram te mladiće i djevojke koji pristupaju pred djelitelja. Bože, čega tu nema. Koja je to modna revija i izložba. Haljine, od onih maksi do midi i minica. S rasporkom i bez njega. One manje pa one malo više i puno više na grudima urezane. Čak i one s dvije "špagice" preko ramena. Najmanje onih koje odražavaju kršćansku zrelost djevojke koja ju je obukla. Frizure. Priča za sebe. I ženske i muške. Ostario sam pa ne znam čime su i zbog čega mladići koji primaju sakrament kršćanske zrelosti u bodlje složili i učvrstili desetak centimetara dugu frizuru. Glava im liči na nakostriješenog ježa. Valjda da se više svide Duhu Svetom kojega primaju. A rinčice u ušima tih budućih bojovnika za vjeru. Više nije dosta jedna u svakom uhu. Jedan vojnik Duha Svetog imao ih je nekoliko. Ostario sam pa nisam uspio prebrojiti. I dok tako pomalo tužan iz rinčica i ušećerenih frizura zaključujem da je prošlo vrijeme bojovnika za vjeru moje generacije a došlo neko drugo, pade mi oko na članak u našem katoličkom tjedniku pod naslovom: BICIKLIJADA I ROŠTILJADA KRIZMANIKA. Lj. Marić nas izvješćuje kako je jedna naša katedralna župa U SKLOPU PRIPRAVE ZA KRIZMU organizirala biciklijadu i roštiljadu. Uključilo se čak nekoliko svećenika. DIO PRIPRAVE ZA KRIZMU BICIKLIJADA I ROŠTILJADA!!! U ime Isusovo! U koje ja to vrijeme živim? Da je biciklijada i roštiljada bila poslije krizme, shvatio bih. Pomislio bih, bili su dobri pa su dobili nagradu. A ovako?... Vraćam se mislima u apostolska vremena kada su Isusovi učenici iščekivali dolazak Duha Svetoga POSTOJANI U MOLITVI. Tko im je kriv što nisu imali bicikle i što nisu znali praviti ćevape pa im je ostalo BITI POSTOJAN U MOLITVI.

Anto Pavić
urednik

DON IVAN STOJANOVIĆ
GANA

Bitka kojoj se

Dragi vlč. Anto, drage sestre!

Gledajući u kalendar, puno je vremena prošlo da vam nisam napisao niti jedno slovo. Zbilja mi je žao. Nema smisla opravdavati se, ali iskreno govoreći, u našoj misiji toliko se toga svakodnevno događa da jednostavno i ne osjetim kako vrijeme leti. Evo ukratko nekih događanja.

Nakon povratka u misiju u studenom 1999. zatekao sam u našem novoizgrađenom ali nedovršenom zanatskom centru desetak momaka s ulice koji su izrazili želju da postanu električari. To nas je ponukalo da otvorimo novi tečaj za električare. Na žalost, negdje u isto vrijeme netko je pokušao zaustaviti našu gradnju negirajući nam pravo na parcelu koju smo dobili od države. Tako smo se i ne želeći našli na sudu. Proces je još uvijek u toku.

Iako su radovi na izgradnji obustavljeni, posao se umnožio. Udvostručili smo napore u izgradnji centra za napuštenu djecu i siročad u centru grada gdje stanujemo. Centar je skoro dovršen i u njemu će naći svoj novi dom oko 50 dječaka od 7 do 16 godina. Ovaj projekat ostvarujemo u suradnji s njemačkim dobrovoljcima.

U isto vrijeme posvetili smo više pažnje i vremena mladima ulice u gradu Temi i Tema New Town. To je ogromno polje rada. Zajedno sa mnom na tom projektu rade dvojica mladih iz Gane. U kontaktu smo s više od 200 mladića s ulice. Na žalost, mnogi su se već odali porocima koje nudi ulica: krađi, prostituciji, drogi. Za njih bismo hitno trebali jedan dom gdje bi mogli barem prespavati i okupati se. U ovom trenutku to je jako teško jer ne možemo dobiti prikladno zemljište. Oni mladići koji su voljni ostaviti ulicu i učiti neki zanat, u našem centru imaju tu mogućnost. U ovom trenutku u našem zanatskom centru nalazi se 66 mladića i 10 djevojaka. Većinom su s ulice ili su siročad iz obitelji koje su u krajnjoj bijedi. Mučimo se i radimo koliko možemo, svjesni da ne možemo umnogome promijeniti situaciju u kojoj se mnogi mladi nalaze. Ipak ne propuštamo niti jednu priliku koju nam Bog daje da učinimo nešto dobro. Od brojnih navest ću vam samo dva slučaja.

MOJA JE MAJKA VJEŠTICA

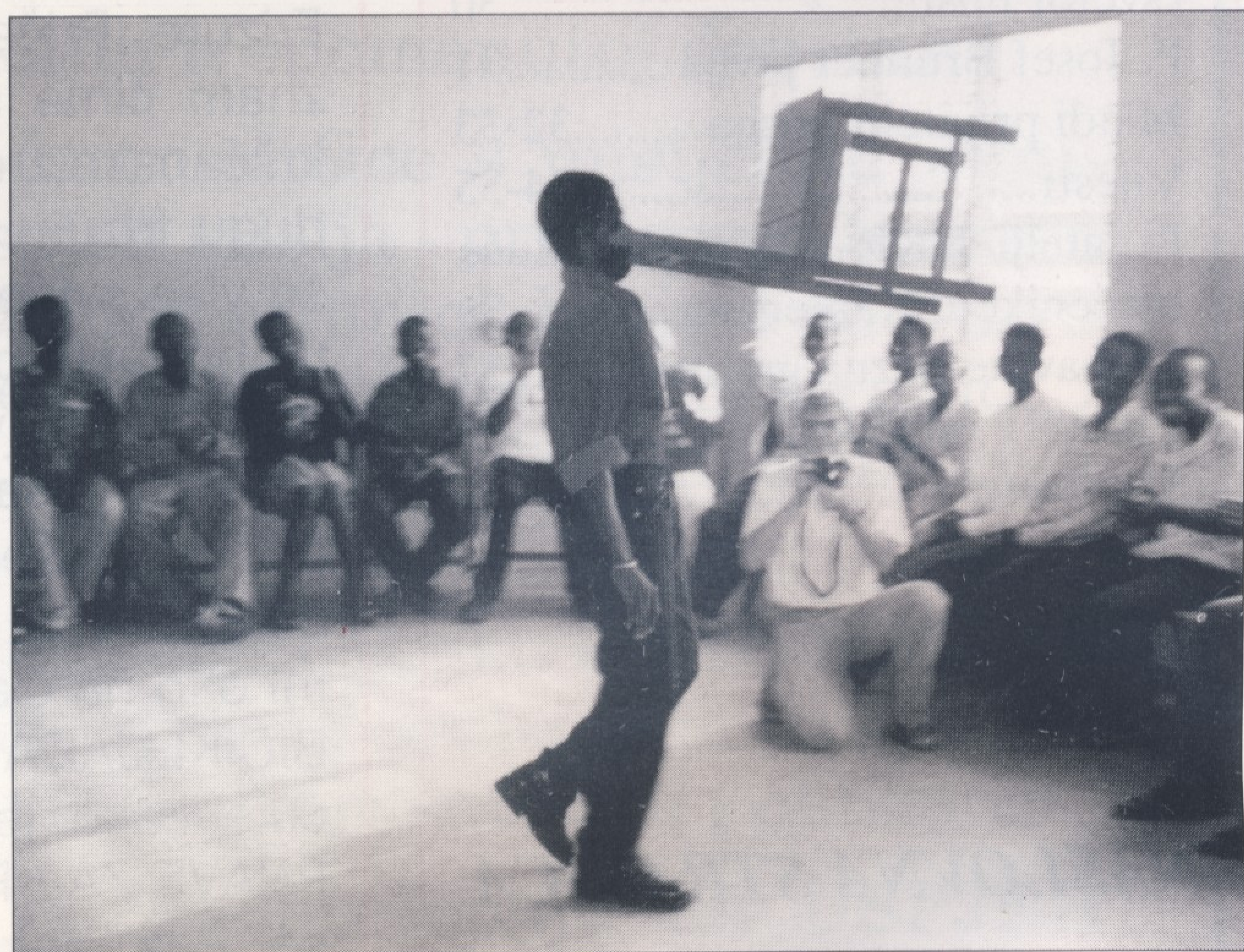
U siječnju ove godine za vrijeme moga posjeta mladima ulice u lučkom gradu Tema susreo sam grupu mladih iz Nigerije. Bili su u takvom stanju da nisu imali ništa ni obući ni jesti. Ono malo novaca i odjeće što su donijeli sa sobom potrošili su i poderali. Brzo smo se sprijateljili, iako su neki od njih bili sumnjičavi i teško prilagodljivi. Jedan od njih bio je posebno upadljiv. Budući da je bilo već kasno u noć, dogovorili smo novi susret gdje će moći iznijeti sve svoje probleme i prijedloge što bi bilo najpametnije učiniti. Zanimljivo, svi su došli i poveli sa sobom nove prijatelje. Bilo je tužno ali i zanimljivo slušati njihove ispovijesti. Evo ispovijesti jednoga od njih. Zove se Imanuel.

"Velečasni, ja sam iz Nigerije. Došao sam u Ganu prije nekoliko mjeseci i tumaram okolo bez cilja. Ne mogu spavati, nemam mira i ne znam što bih učinio sam sa sobom. Onu večer kad smo se sreli u sobi 6 (to je zapušteno i u žbunje i korov zaraslo mjesto mjesto gdje se drogeraši i beskućnici okupljaju i spavaju na balkonima skladišta. Zove se soba 6 jer simbolizira svaku vrst zla, aludirajući na Otkrivenje 666.) sjećam se da ste rekli da ovo mjesto nije dobro i ako policajci dođu, jednako će pozatvarati i zle i dobre. I sama to da ste ovdje, svrstava vas u zle. Ali, velečasni, ja sam večeras ovdje jer ne želim ići ponovno u zatvor. Ja trebam pomoć."

Kada sam ga upitao kakvu pomoć očekuje, odgovorio je:

"Želio bih o tome nasamo s vama razgovarati." Dogovorili smo se kada i gdje i evo što mi je rekao: "Pobjegao sam iz obitelji jer je moja mama vještica. Ona je ubila moga brata i ne želi mi reći kako. Pobjegao sam jer ne želim da i mene ubije."

Nisam prihvatio njegovo mišljenje nego sam mu sve u tančine dozvao u pamet što je sve njegova dobra majka za njega učinila i zaključio ovom rečenicom: "Ako želiš moju pomoć, ne optužuj druge idi i analiziraj svoj život. Nastoj otkriti kad si prestao biti sretan i zašto. Problem je skriven u tebi. Kad to otkriješ, dođi i razgovarat ćemo."

Jedan od dječaka s ulice zabavlja svoje kolege

Nije ga bilo tjedan dana. Pojavio se jedne večeri oko devet sati i veli mi: "Velečasni, našao sam uzrok mome padu. Nije moja mama kriva nego ja. Do dvanaeste godine ja sam bio sretan. Tada sam pobjegao od kuće i počeo pušiti drogu. Pomagao sam na tržnici i tako zarađivao za kruh. Kada sm odrastao naučio sam voziti. Žene koje prodaju na tržnici tražile su me da im prevozim robu koju su prodavale. Imao sam novaca koliko mi je trebalo ali se nisam prestao drogirati. Policajci su nas često smetali i jednoga sam... Krao sam. Prodavao sam kokain. Zbog jednog kilograma kokaina koji je moj brat spalio uništio sam mu sve što je imao u kući i ucijenio ga za glavu ako mi ne isplati milijun naira. Nakon toga policija i vojska su me uhvatili i osudili na 6 godina zatvora. Nitko me nije došao posjetiti u tih 6 godina. To je bilo

ne vidi kraj

strašno. Sve sam ih otpisao i čekao da izađem iz zatvora da im se osvetim. Mislio sam: Zar ja nisam čovjek? Zar ja nisam njihov sin? Zar me nisu mogli posjetiti barem jednom?"

Dok je ovo govorio, plakao je kao malo dijete. Plakao sam i ja s njim. Nastavio je kroz plač:

"Velečasni, ja ne želim biti zao. Ja želim promjenu u mome životu. Pomozi mi." Vapio je: "O Bože što sam učinio od sebe i svoga života."

Ponovno je briznuo u plač i vikao: "U meni je zao duh."

Nakon podulje stanke pokušao sam ga utješiti i ohrabriti i reći mu da zao duh nije u njemu jer zao duh nikada ne govori istinu. Samo duh Božji može nas osposobiti da govorimo istinu. Rekao sam mu: "Duh Božji je u tebi i ne boj se promjene. Ja ću ti pomoći." Kada se malo primirio i opustio, nastavio je: "Velečasni, to nije sve. Kada sam izašao iz zatvora, htio sam raditi i biti netko. Nisam imao ništa. Prosio sam, ali mi nisu davali. Molio sam, ali me nitko nije čuo. Da bih preživio, opet sam otišao među bandite. Oni su me jedini prihvatili i dali mi jesti. Razbolio sam se i jedva preživio. Zaradio sam nešto novaca i otišao kući pun nemira i željan osvete. Najprije sam posjetio ujaka koji me nije prepoznao i tek kroz razgovor je shvatio s kim govori. Kako je moje selo daleko od njegova, on me ispratio donekle i molio me da postupam lijepo s majkom. Dok sam se udaljivao od njega uspinjući se uz brežuljak, dozivao me i molio da ne čini ništa nažao svojoj majci. Njegov glas još odzvanja u mojim ušima. Kada sam stigao kući, najprije sam se javio sestri koja se silno obradovala da me vidi. Nakratko sam joj ispričao što mi se dogodilo i pitao zašto me nisu posjetili barem jedanput. Pitao sam je: 'Nisam li ja tvoj brat?' Ona je samo plakala. Ja sam je namjerno provocirao. Upitao sam je gdje je mama. Rekla mi je da je u svojoj kolibi. Otišao sam do nje. Starica je samo plakala i zahvaljivala Bogu da me vidi. Izvrijeđao sam je i nanio joj bol samo zato da osjeti kako mene boli što me nisu došli vidjeti dok sam bio u zatvoru. Pitao sam je gdje mi je brat. Samo je plakala. Slutio sam ono najgore. Pokušala mi je objasniti što se dogodilo, a ja sam joj rekao: 'Ti si ga ubila dok sam bio u zatvoru. Htjela si da ni mene ne bude. Zato me nisi posjetila.' Jadna moja majka samo je plakala i ponavljala: 'O moj sine, nemoj tako!' Rekao sam joj da idem sada do oca da i njega pitam zašto su me se odrekli i odbacili, zašto me niste posjetili u zatvoru. Njeno srce se potpuno slomilo. Samo je vapilo: 'O moj sine...' Otišao sam do sobe gdje otac obično biva. Nije ga bilo. Pitao sam gdje je. Nije bilo odgovora. Samo su uprli pogled iza kuće. Primijetio sam da je na jednom mjestu zemlja još svježa i da trava nije izrasla. Poludio sam od boli. Nisam htio ni s kim raz- govarati niti jesti. Ležao sam na grobu. Nisam htio ući u kuću. Svi su mislili da sam poludio. Volio sam oca i on je mene volio, iako je to skrivao."

Dječaci s ulice sami sebi pripremaju objed

Ispričao mi je što je sve za njega otac učinio. I kako ga je magijama zaštitio od svih neprijatelja. Nastavio je svoju ispovijest: "Jednoga dana nakon svih obreda koje je radi mene činio rekao mi je: 'Ni puškom te ne mogu ubiti.' Bio sam kao lud od sreće i bahato se ponašao uvjeren da mi nitko ništa ne može." Pokazao mi je svoje tijelo. Sav je bio izrezan. I svaki rez na tijelu imao je svoje značenje. Nastavio je: "Otišao sam opet majci i rekao joj da je se odričem i majke i svoje obitelji. Ne želim da ikada za mene pitaju, niti da moje ime spominju. Zabranio sam im da moje ime ili neku moju stvar nose vraču ili lokalnim bogovima (idolima) i da me traže. Majka me je preklinjala i molila da to ne činim. Ali ja nisam slušao. Bio sam pun bijesa i otišao sam od kuće. Do dana današnjeg oni nisu čuli za mene. Ne znaju gdje sam. Velečasni, ako ikakve pomoći ima, pomozi mi. Ja nemam mira. Ja ne mogu spavati. Ja ne znam što ću učiniti. Živjeti ovako, nema smisla. Moja majka me progoni. Ona me hoće ubiti. Ona mi ne da spavati. Ja sam svako jutro umoran kad se probudim. Ja u snu stalno bježim. Ja ne spavam. To je razlog zašto se drogiram. Hoću mir. Želim se osjetiti jakim i sigurnim."

Trebalo mi je puno vremena da ga uvjerim kako on ipak voli svoju obitelj, da on u dubini svoga srca voli svoju majku i da ga sve to progoni jer se on osjeća krivim. Rekao sam mu: "Ti si u srcu još uvijek dobar. Bog te zove da mu se vratiš. Da se vratiš svojoj obitelji i svojoj majci."

"Istina je da ih ja volim i da ih u srcu nosim. Ni jedan dan mi nije prošao a da ne mislim na njih. Molio sam ih da me ostave na miru, ali oni me stalno progone. Ali, vratiti se kući? Nikada, velečasni. Ja im ne mogu oprostiti, a ni oni meni. Mi ne možemo više živjeti zajedno. Sve je gotovo."

Prisilio sam ga da mi iskreno odgovori na pitanja. Pitao sam ga: "Voliš li svoju majku? Što ti tvoje srce govori?" Odgovorio je da je voli i počeo glasno naricati: "Bože, zašto sam joj sve to učinio? Kako sam je mogao tako poniziti? Učinio sam sve to da im se osvetim jer me nisu posjetili dok sam bio u zatvoru. Oni mi to neće nikada oprostiti."

"Hoće, hoće", rekao sam. "Ona je tvoja majka. Ona će ti oprostiti. Ona ti je već oprostila. Ali ti moraš smoći snage i oprostiti sam sebi. I Bog ti je već oprostio jer je vidio tvoje suze pokajnice. Ti si mu se već vratio svojim srcem. Sada se trebaš vratiti i majci i moliti je za oproštenje." To ga je razoružalo. Potpuno se predao u ruke Božje i rekao mi: "Bog me je doveo k tebi. Što god mi rekneš da učinim, učinit ću."

(Nastavlja se)

S. LENKA ČOVIĆ
EKVADOR

"Vjera nije opijum naroda nego izvor snage"

Poštovani velečasni Anto, dragi prijatelji misija!

Zahvaljujem na Radosnoj vijesti koju sam primila nakon malo dužeg vremena i na daru koji ste mi dali kada sam polazila iz domovine.

Javljam vam se iz Ekvadora, male južnoameričke zemlje gdje živim i djelujem kao misionarka. Htjela bih vas ovim pismom barem ukratko upoznati s radom naše male zajednice sestara. Našu djelatnost ostvarujemo na polju evangelizacije i socijalnog rada. U ovo područje gdje živimo i djelujemo svećenik dođe slaviti svetu misu a mi radimo sve ostale pastoralne i socijalne poslove.

Od početka ove godine do konca četvrtog mjeseca inflacija se povećala 88%, pa se očekuju još drastičnije mjere do konca godine. Sve to u prvom redu utječe na onaj najveći i najsiromašniji dio stanovništva gdje nestaje srednja klasa koja prelazi u siromašne a siromašni u bijednike. Mala grupa, njih 10%, drži 75% cjelokupnog kapitala zemlje. Uvedena je dolarizacija pa cijene vrtoglavo rastu svaki dan bez ikakve kontrole.

U ovakvim teškim uvjetima narod se uvijek utječe Isusu i Njegovoj Majci tražeći pomoć i utjehu. Za jubilejsku godinu organizirali smo hodočašće u Gospino svetište "El Quinche". Mladost i muškarci, žene i djeca koji su navršili sedam godina 5 sati su pješačili do svetišta a starci, starice i bolesnici došli su autobusima. Iako su bili umorni od pješačenja, osjetilo se veliko proživljavanje vjere u tim jednostavnim i stoljećima izrabljivanim ljudima. Marx je rekao da je vjera "opijum za narod", a ja ovdje vjeru vidim kao izvor snage i smisla života i u isto vrijeme inspiraciju da čovjek od ono malo što posjeduje želi podijeliti s onim koji nema ništa. To se jako lijepo vidjelo na ovom hodočašću.

Svaki put kada bude prosvjed Indijanaca i kada ovamo dolaze pješice iz drugih udaljenih provincija, mještani ih prime u svoje kuće i dijele s njima ono malo što imaju. Isto tako postupaju i prema nama. Sada je, recimo, vrijeme kukuruza i nama to ne fali.

Osim pastoralnog rada naš socijalni rad ostvarujemo u zatvoru gdje kaznu zatvora izdržavaju žene. Djeca žive u zatvoru zajedno s majkama do četvrte godine a poslije ih od njih uzimaju i predaju u neku od institucija koje prihvaćaju napuštenu djecu. Majke se moraju također pobrinuti za sebe kako materijalno preživjeti u zatvoru. Da bi im mogli pomoći, zajedno s našim suradnicima i prijateljima organizirali smo pekarski tečaj. Naučili smo ih praviti kruh koji prodaju u zatvoru i izvan zatvora i na taj način zarađuju.

Ipak, čovjek se ne osjeća potpuno čovjek zadovoljavajući samo materijalne potrebe. Svaka osoba ima potrebu za Bogom. Puno puta doživjele smo da nas osobno zamole da ih naučimo moliti. Jer, duhovna snaga je ona koja nam pomaže suočiti se s bilo kojim problemom i nadvladati ga. Imamo s njima vrijeme molitve s namjerom da molitva pretvori nasilje, mržnju i agresiju u mir i harmoničnost, najprije u njima a poslije da taj mir šire na svoju okolinu.

Neka nam svima Gospodin pomogne da budemo graditelji Njegova kraljevstva promičući ljubav i harmoničan život među ljudima.

s. Lenka Čović, misionarka u Ekvadoru

SVETI LEOPOLD MANDIĆ "počasni građanin" i "dobri predak"

DON BORIS DABO
ZAMBIJA

Godišnja proslava župnog zaštitnika Shangombo Mission, svetog Leopolda Mandića upravo je završena i nakon što je jučer u ponedjeljak spuštena drvena skela koja je nosila veliki šator ispod kojega se odvijala svečanost, osobito nakon što je i posljednja grupa hodočasnika - slavljenika otišla natrag u svoje selo, tu u misijskoj postaji je zavladala tišina, i to ona tišina koja je obično dobrodošla nakon velikih aktivnosti. A tih aktivnosti je bilo sve i ako se ne računa višemjesečna priprema raznih vijeća, skupljanje hrane, uvježbavanje pjevačkih zborova i slično nego ako se samo uzme samo posljednji tjedan pred proslavu.

Ovo je već peta po redu proslava blagdana svetog Leopolda u Shangombo Mission osnovanoj 1996. i posvećenoj hrvatskom svecu koji je tako postao "počasni građanin" više od 25 sela uzduž rijeke Mashi na granici Zambije i Angole koja pripadaju misiji Shangombo. On se stavlja u red takozvanih "dobrih predaka" - "balimu" na domaćem jeziku - koji nas zagovara kod Stvoritelja i koji nam pomaže u životu. Zato se radujemo njegovu danu koji je također simbol naše misije. Grupice hodočasnika počele su stizati prema dogovoru u petak 12. svibnja na sam dan svetog Leopolda. Kad se ovdje kaže hodočasnik, onda je to u pravom smislu riječi jer se ovdje i ne pomišlja na motorni prijevoz pa sve ako treba hodati i dva dana. "Smještaj" je bio za žene u crkvi iz koje su iznesene klupe a za muškarce u skladištu kukuruza. Normalno da nije bilo madraca na podu. Voditelj svake najavljene grupe dolazio je nakon dolaska na dogovoreno mjesto gdje je dobio svoj dio kukuruznog brašna i komad mesa za čitavu svoju grupu, i to je bila hrana za sljedeća tri dana. Bila je milina vidjeti svaku grupicu oko svoje vatre gdje priprema i jede hranu. I svi zadovoljni. Čudo, kako je moguće biti zadovoljan i s najskromnijim. Druge večeri u navečerje glavne proslave bilo je pokorničko bogoslužje vani na otvorenom za sve i ispovijed za one kojima je to bilo moguće. Jedan ispovjednik a mnoštvo pokornika. Vrhunac proslave bila je, naravno, nedjeljna misa ispod šatora koja je okupila mnoštvo slavljenika, pa i znatiželjnika. To je prilika da se pokaže ono najbolje što se zna i može. Slika sveca iz Hrvatske, sada već "stanovnika" Shangomba, bila je na vidnom mjestu.

NOVI KATEHIST

Proslava dana župe bila je prigoda da novi katehist bude svečano uveden u službu. Gospodin Bernard Kambambi, oženjen i otac šestero djece, pred dvadesetak voditelja crkvenih zajednica i pred mnoštvom vjernika iz ruku župnika primio je odoru i križ te obećao da će kroz sljedeće dvije godine s vjerom i ljubavlju služiti crkvi u ovoj misiji. Misijska Crkva sve se više oslanja na voditeljsku ulogu laika.

Veronika briše Isusu lice

RANJENI ISUS

Križni put Velikoga petka, koji se glumi i moli kroz selo počevši tamo od fontane za vodu gdje je "Isus" bio osuđen na smrt, nije bio lak za mladića koji je glumio Isusa. Vojnici su ga tukli i doista se nisu šalili pa je bilo i suza sa strane. Nakon obreda u crkvi "Isus" mi je došao i molio ako imam kakvih flastera da stavi na ruke i obraz koji su bili izranjeni. No, hvala Bogu, ranjeni "Isus" je sada potpuno u redu.

Toliko o novostima dok se vidimo barem s nekima ovog ljeta.

Boris Dabo, Shangombo Mission, Zambija

DON MARINKO PERVAN
ETIOPIJA

"Aba, nemam ništa dati djeci!"

Prije svega moram priznati da ste me dosta ugodno iznenadili i vi i Vesna. Evo već je sedam i pol godina kako sam u Etiopiji, od 15. 11. 1992., i ovdje sam jedini od hrvatskih misionara. Rodom sam iz Hercegovine, Tasovčići kod Čapljine. Svećenik sam trebinjsko-mrkanjske biskupije.

Evo vam nekoliko informacija o našem radu. Župa na kojoj djelujem vrlo je prostrana. Promjer joj je oko 50 kilometara. Osim župnog centra imamo dvadeset filijala. Do većine možemo doći autom a do nekih samo pješice ili na konju. U misiji smo trojica svećenika. Jedan je Etiopljanin, star 94 godine ali još uvije aktivan, jedan Talijan, koji je ujedno i župnik, i ja. U župi djeluje devet časnih sestara. Sve su Etiopljanke. Pet od njih su franjevke a četiri uršulinke. Časne sestre brinu se o vrtićima, rade u klinici i u dva centra za žene gdje ih poučavaju u šivanju i kućnim poslovima. Vodimo jednu školu u kojoj imamo oko 650 učenika. U dječjim vrtićima, bolje paše naziv sirotište, imamo oko 400 djece. Vodimo i jednu manju kliniku za hendikepiranu djecu. Dva puta godišnje dolazi jedna ekipa liječnika iz Italije. Oni tom prigodom operiraju oko pedesetero hendikepirane djece. S tim u vezi vodimo i jednu radionicu gdje se prave proteze i druga pomagala za djecu. Na brizi su nam, razumije se, i gubavci koji su ovisni o našoj pomoći.

A sada bih vam opisao malo situaciju kod nas. Etiopija je federativna demokratska država sastavljena od deset republika. Pravoslavni (Kopti) i muslimani skupa s tradicionalnom vjerom ovdje su od davnina. Katolici i protestanti su došli kasnije. Katolici su došli otprilike prije 100 godina. Pravoslavna Crkva ima velik utjecaj i na ostale kršćane. Tako da Božić, Uskrs i ostale blagdane povezane s njima slavimo skupa s Pravoslavnom Crkvom po njihovom kalendaru. Katolička Crkva je podijeljena na dva obreda: etiopski (istočni) na sjeveru i latinski obred na jugu. Oko 53% stanovništva je pravoslavno, 28% muslimani, 10% protestanti, 5% afričke tradicionalne vjere i manje od 1% katolici. U zemlji ima oko 63 milijuna stanovnika, od kojih je oko 50% ispod 18 godina. Etiopija se ubraja među 5 najsiromašnijih zemalja svijeta. Najveći dio stanovništva, oko 80%, bavi se zemljoradnjom. Kao što možete vidjeti iz priloženih fotografija zemlju još uvijek najveći dio stanovništva obrađuje na dosta primitivan način: oru volovima i drvenim ralom, okopavaju i žanju ručno, vrhu volovima. Radnici imaju prosječnu plaću oko 150 do 200 kuna mjesečno, što odgovara otprilike cijeni od 80 kilograma pšenice. Nadničari zarađuju dnevno 3 do 5 kuna. Seoske kuće izgrađene su uglavnom od drvene primitivne konstrukcije obložene zemljom pomiješanom sa slamom i pokrivene travom. Samo bogatiji pokrivaju limom. Gradnja kuće pokrivene travom košta oko 1000 kuna a pokrivene limom oko 5000 kuna. Na jednoj od priloženih slika vidjet ćete jednu obitelj koja je dobila nešto pomoći i stoje okupljeni ispred izgrađene kuće.

Beznadna lica majki

Neki dan je došla ovdje jedna žena plačući: "Aba (oče), nemam ništa dati djeci jesti. Molim vas dajte mi neki posao da možemo preživjeti." Nisam joj ništa odgovorio nego sam šuteći prošao pored nje jer svi govore tako samo da bi dobili nešto novaca. Kasnije sam se raspitao o njezinoj situaciji i doznao da je majka osmero djece od kojih je najstarije četrnaest godina a najmlađe godinu i pol. Nemaju zemlje. Otac je bio vojnik i poginuo je a njoj nisu dali nikakvu pomoć niti mirovinu. Da bi mogla dobiti mirovinu treba potrošiti na razne urede i molbe i putovanja čak i do Addis Abebe oko 600 do 700 kuna, što bi odnijelo oko dvije godine mirovine a mirovina bi bila, ako je dobije, oko 40 do 50 kuna mjesečno.

Prošli tjedan pokopali smo jednu ženu od 37 godina. Bila je otišla u obližnji mlin da samelje nešto kukuruza za obitelj. Došlo joj je zlo, pala je i nakon dva sata umrla. Iza nje je ostao muž gubavac kojemu je guba pojela prste na nogama i rukama s troje djece, pet, tri i godinu i pol.

Svaki dan ovdje dolaze ljudi, žene i mladići tražiti bilo kakakv posao da bi mogli prehraniti sebe i obitelj u kojima je često 8 do 10 djece. Tako je prije dva tjedna došao jedan mladić - Worku (ime mu u prijevodu znači Njegovo zlato) tražiti posao. Bio je bos a hlače i košulja su sami dronjci. Otac mu je umro. On je ostao sa sedam braće i sestara i majkom. Morao je napustiti školu jer nije mogao platiti godišnje 300 kuna za knjige i školarinu. Od ostalih samo jedan ide u prvi razred. Imaju nešto zemlje ali nemaju čime kupiti zemlju. On je najstariji od braće i nitko ne radi. Dao sam mu da okopa krumpir iako smo ga okopali prije tjedan dana. Kako je njiva blizu naše kuće, promatrao sam ga često ali nisam vidio da je za vrijeme ručka išta jeo. Oko tri sata poslije podne otišao sam na njivu vidjeti kako radi i pitam ga pomalo u šali: "Što si dobro jeo za ručak?" Samo se nasmiješio. "Jesi li makar jeo za doručak?" pitam ga opet.

Višečlana obitelj s dobivenom pomoći

Sretni da su dobili barem komad kruha

Ponovno se nasmiješio i kaže: "Oče, nisam jeo ništa. Imamo još samo malo kukuruza i od toga jedemo pomalo samo za večeru. I to nam je sve jelo. Nije bilo kiše i nismo posadili krumpir i tako sada nemamo ništa nego to malo kukuruza."

Mi se nalazimo u blizini šume pa odatle često dolaze majmuni i pokradu nam sve iz vrta i njive. Poslastica im je kukuruz i lišće od krumpira. Jednom ih je došlo oko 40. Malih ali proždrljivih majmuna. Jednoga smo ubili misleći da će se ostali razbježati. Nisu jer su i oni poprilično izgladnjeli. Samo su se popeli na obližnja stabla i čekali kada ćemo ući u kuću. Ima jedana obitelj od 8 većih majmuna koji su uvijek u blizini naše kuće. Hrane se uglavnom mladim lišćem s obližnjih stabala ali rado i često posjećuju naš vrt. Tako sam se odlučio uzeti još dvojicu Worknove braće da razgone majmune i čuvaju nam vrt.

Bolesti su više puta uzrok siromaštva. Naime, ljudi koji put da bi se izliječili prodaju sve. Tako je jedan naš vjernik, da bi spasio dijete koje je imalo problema s očima prodao skoro sve da bi ga spasio. Naposljetku je prodao i volove kojima je obrađivao njive. Prodao je dva vola da bi djetetu spasio dva oka. Mučio se tako skoro tri godine da bi spasio dijete. No bolest se nije zaustavljala i svakim danom je bivalo sve gore i gore. Naposljetku su operirali (izvadili) djetetu oči da bi mu spasili život. Poslije operacije se pokazalo da se bolest (rak) nije zaustavila nego je na grlu počela rasti neka izraslina koja je postala veća nego sama djetetova glava. U međuvremenu se rodilo drugo dijete. Obišao sam obitelj nekoliko puta i bilo je stvarno jako teško gledati majku koja je držala dvoje plačuće djece na rukama. Jedno koje je bolesno umiralo a drugo koje je bilo gladno i nejako. Na kraju dijete je umrlo a obitelj je ostala u još većem siromaštvu nego što je bila prije. Upravo ovih dana dao sam mu nešto novaca koje ste nam poslali **(Misijska centrala poslala je don Marinku 10.100,00 američkih dolara)** da bi mogao kupiti sjeme i zasijati njivu i tako se pomalo opet izvući iz siromaštva.

Ima također dosta primjera da se omladina upropasti i nema zaposlenja i ne zna od čega i kako živjeti. Tako je jedan mladić koji nije imao ništa otišao kopati i tražiti zlato. Međutim, što je našao? Samo bolest i pao je u još veću bijedu. Jednoga dana došla mi je njegova majka i rekla kako je čula da je njezin sin u jednoj bolnici oko 100 kilometara udaljen od nas i da je teško bolestan. Više puta kada kažu da je "teško bolestan" znači da je mrtav ili umire. Molila nas je da joj pomognemo otići vidjeti ga. Otišao sam s još trojicom naših vjernika koji su poznavali put i bolnicu. Kada smo došli tamo, nakon dva sata traženja između bolesnika, uspjeli smo ga naći. Nije bio mrtav ali obje su mu se ruke bile zagnojile i bila je strahota vidjeti ga. Na sebi je imao samo poderane hlače. Odvezli smo ga u jednu našu katoličku bolnicu gdje su mu dali odgovarajuće lijekove i uspio se spasiti, ali dva prsta su mu ostala potpuno ukočena a još tri ne može saviti ni do pola.

I djevojkama je više puta teško naći kakav posao, i više puta kada završe školu, ili čak i prije, završe "na ulici", to jest postanu prostitutke samo da bi se mogle prehraniti i preživjeti. Ima jako mnogo side i drugih bolesti.

U svemu ovome mi nastojimo pomoći koliko možemo, iako više puta zbog raznih razloga nije lako. Ipak nastojimo propovijedati o vječnoj nadi i spasu a pomažemo koliko možemo i da se materijano uzdižu. Znam da ima i onih koji će reći: Ostavi se propovijedanja o vjeri (o Bogu) i nastoj pomoći ljudima da se izvuku iz materijalne bijede a onda im propovijedaj koliko hoćeš i o Bogu i o vječnom spasenju. Međutim, nije tako. Ako čovjek ne vjeruje u Boga i vječni život, nema smisla niti živjeti ili živi kako ti se hoće, ako možeš. Ali tada ljudi postaju gori od bilo koje životinje. Čovjek bez nade je mrtav i bezvrijedan. Čovjek koji vjeruje u Boga i u velikom siromaštvu ostaje čovjek i znade da će i ovoj bijedi i trpljenju doći kraj.

Eto to bi bilo uglavnom sve kako narod i mi ovdje živimo i što radimo. Molite se za nas i da nam Bog pomogne u radu na njegovoj njivi. Neka vas sve Bog blagoslovi i čuva.

Don Marinko Pervan, misionar u Etiopiji

S. DOROTEJA DUNDJER
BENIN

NAŠA DJECA U BENINU

Čitateljima Radosne vijesti i darovateljima već je poznato da u našem misijskom listu u rubrici DAROVATELJI od kolovoza prošle godine postoji zaseban fond koji nosi naziv "NAŠA DJECA U BENINU." Preko tog fonda Misijska centrala Crkve u Hrvata, točnije rečeno naši darovatelji, preuzeli su u Africi desetero novorođenčadi na desetomjesečnu brigu. To su djeca čije majke zbog bolesti, iscrpljenosti ili izgladnjelosti nemaju u grudima mlijeka da bi mogle dojiti svoju novorođenu djecu a u isto vrijeme toliko su siromašne da ne mogu kupiti svome djetetu mlijeko ili dječju hranu. Ta su djeca dakle osuđena na smrt, OSUĐENA SU DA UMRU OD GLADI. Takve djece je na žalost na stotine tisuća diljem siromašnoga Trećeg svijeta. Oni iz sata u sat umiru. Umiru prije nego su napravili svoj prvi korak, prije nego su prvi put izgovorili onu dragu riječ MAMA. Umiru od gladi. Prvi plač kojim su se očitovali odmah nakon rođenja i kojim su najavili svoj dolazak među ljude nije nikada ni prestao. Nastavili su plakati jer su gladni. Mnogi su sav svoj kratki vijek boravka na zemlji proplakali i u plaču umrli. Mnoge na žalost i ubuduće čeka ista sudbina. Naše sestre, Hrvatice, članice družbe Marijine sestre čudotvorne medaljice: s. Doroteja Dundjer, s. Natalija Bešlić, s. Danijela Dropulja i s. Maristela Galić, vode misijsku postaju Affame u Beninu u Africi i posvetile su se brizi o neishranjenoj djeci.

Jedno od "naše djece"

Kada sam posjetio naše sestre u misijskoj postaji Affame, doznao sam da je u toj siromašnoj afričkoj zemlji među djecom koja umiru od izgladnjelosti mnogo i novorođenčadi koja umiru od gladi. Sestre im ne mogu pomoći jer nema darovatelja koji bi bio spreman darovati mlijeko u prahu ili dječju hranu za te malene, a sestre same nemaju za što kupiti. Pitao sam sestre jesu li spremne preuzeti nekoliko novorođenčadi, kupovati za njih mlijeko i dijeliti im i tako barem neke od njih spasiti od sigurne smrti. Prihvatile su bez oklijevanja. Tu zamisao dao sam na znanje našim darovateljima i pokrenuo akciju spašavanja barem jednoga malog broja novorođenčadi preko fonda NAŠA DJECA U BENINU. Nisam bio siguran kako će naši darovatelji prihvatiti tu akciju pa sam sa sestrama potpisao ugovor na deset mjeseci za desetero djece. Odaziv naših darovatelja je iznad svih mojih i najboljih očekivanja. Nakon isteka tih deset mjeseci, zahvaljujući našim darovateljima, možemo višestruko povećati broj djece i produljiti rok skrbi o njima.

Ovih dana, nakon tri godine, došla je na godišnji odmor sestra Doroteja koja sa svojim susestrama brine o neishranjenoj djeci. Zamolio sam je za razgovor o temi NAŠA DJECA U BENINU. Evo tog razgovora:

• Anto Burić: Sestro Doroteja! Na prvom mjestu želim Vam dobrodošlicu u domovinu na oporavak. Odmorite se i okrijepite da biste mogla nastaviti sa svojim susestrama, među kojima imate već i domorotkinje, plemeniti posao brige o neishranjenoj djeci. Na drugom mjestu Vama i ostalim sestrama želim u ime Misijske centrale Crkve u Hrvata i naših darovatelja zahvaliti što ste se uz angažman oko odraslije neishranjene djece prihvatile i skrbi o nekoliko novorođenčadi koje smo mi nazvali "NAŠOM DJECOM." Tako smo ih nazvali jer ih želimo iščupati iz zagrljaja smrti koja im je prijetila zbog gladi. Ako to uspijemo, a nadam se da hoćemo, to će uistinu biti naša djeca, djeca naših darovatelja. Već smo pisali u Radosnoj vijesti o Vašem radu s izgladnjelom odraslijom djecom. Sada bismo htjeli našim čitateljima predočiti drugi problem a to su novorođenčad kojima prijeti smrt od gladi. Prvo moje pitanje bi bilo: Kako je moguće da tolike majke nisu u stanju dojiti djecu ili im osigurati - kupiti mlijeko ili dječju hranu?

¤ *Sestra Doroteja: Prvo želim zahvaliti na dobrodošlici i želji da se odmorim kroz ovo vrijeme dok sam u domovini. Sva je prilika da neće biti puno vremena za odmaranje. Treba puno toga učiniti kroz ovo vrijeme do povratka. Treba posjetiti barem neke od darovatelja, zahvaliti im za molitve i pomoć koju su nam slali. Žao mi je da zbog ograničenog vremena i mnogih obveza neću stići do svih. Činim to i ovom prigodom i preko Radosne vijesti zahvaljujem svima s kojima bih željela ali se neću moći susresti. Osim toga, lijep dio vremena trebat ću upotrijebiti za obilazak onih za koje mislim da bi nam mogli ubuduće pomagati. Jer potrebe su velike a darovatelja je sve manje. A naš rad s izgladnjelom djecom ovisi isključivo o darovateljima.*

Ako njih nestane, mnoga naša siročad su izgubljena. Ali uvjerena sam da s pomoću Božjom do toga neće doći.

Kroz ovo vrijeme našeg rada u misijama, bolje rečeno mojih dvanaest godina u Beninu, reći ću, ima najmanje tisuću djece koja danas žive, rastu, školuju se, vesele se, zahvaljujući Bogu što postoji hrvatski narod. Naši darovatelji preko nas sestara spasili su ih od sigurne smrti. Često se čuje prigovor: Zašto kupovati mlijeko za novorođenče kad ima majku? Da, u normalnim prilikama, u civiliziranom i bogatom svijetu, pitanje je na mjestu. Samo kad bi ta majka, ja govorim o afričkoj majci, imala dovoljno mlijeka za svoju malu bebu. Ta majka, afrička majka, najčešće je i sama bolesna. Mnoga od njih ni sama već danima ništa ne jede. Ta majka je na smrt iscrpljena od posla, fizičkog posla. Uza sve to ta je majka vrlo često i bolesna, najčešće ima malariju. I sada kao odgovor na ono pitanje koje neki postavljaju: zašto kupovati mlijeko ili dječju hranu, pitam: što će biti s djecom ovih majki ako im nitko ne priskoči u pomoć žlicom mlijeka.

Sve afričke žene jako puno rade. Cijela obitelj je ženina briga. Svi kućanski poslovi su na njoj. Stoka ako je imaju, što je rijetko, na njezinoj je brizi. Pored svega toga, još je tu i rad u polju. Rad u polju je isključivo posao žene i djece. Odrasli muškarac radi samo one najteže poslove, kopanje polja i siječenje drva ili palmi. Česta slika iz Afrike koju možete vidjeti jest žena koja je na leđa zaprtila breme drva i nosi. Žene u Africi skupljaju grane i nose ih vrlo često vrlo daleko da bi ih prodale te tako pribavile koji novčić za sebe i svoju djecu. Katkad je onaj naramak na njezinim leđima namijenjen za kupnju lijeka ili nečeg drugog nužnog da se ostane na životu. Vraćajući se navečer kući, ta žena treba donijeti nešto zelenila, koji mladi list manjoke ili malo graha ili neku drugu jestivu biljku kako bi, makar na smrt umorna i iscrpljena, pripremila večeru za svoju obitelj. Možda će netko pitati: Kako one to najčešće rade? Kako pripremaju tu siromašnu večeru? Evo recepta: Zeleno lišće se opere i skuha, zatim ocijedi i isjecka te ga se stavi na vatru uz malo crvenog ulja, soli i dosta ljute paprike. Tako pripremljeno kuhano zelje jede se uz žgance pripremljene od kukuruza ili manjoke. To se ponavlja svaku večer. Rijetki su oni koji obrok imaju više od jedanput na dan. To je eto život i rad afričke majke, afričke žene. Taj teški posao i siromašna prehrana sudbina je i svake trudnice. Vjerujem da se onda mnogi pitaju: Otkuda im snaga? Kako roditi zdravo dijete? Što ako je zadesi napad malarije neposredno prije poroda ili u porodu? Nije rijetkost da žena umre neposredno poslije poroda. Puno je takvih slučajeva. Dijete ostaje živo! I sada: Tko će mu biti majka? Obitelj nema novca da se kupi mlijeko? Svake godine imamo na našem području po nekoliko siročadi koja ostaju bez majke. Trenutno ih imamo šestero. Prihvaćamo i pomažemo ih do godine dana, a neke i duže.

Veseli i Bogu zahvalni što postoji hrvatski narod

• Anto Burić: U Europi pa i kod nas je najviše obitelji s jednim ili dvoje djece. Malo je danas onih koji imaju više. Kada se dogodi da se u takvoj obitelji dijete razboli, roditelje hvata panika. A kada dijete umre, onda roditelji postaju očajni pa često hule i na Boga što im je uzeo dijete. Budući da je u obiteljima u misijskim područjima mnogo djece, je li njihova ljubav prema djeci manja nego kod roditelja ovdje. Što su spremni učiniti da spase život djeteta kada je bolesno? Kako majka očituje ljubav prema svome djetetu, a kako to čini otac?

¤ Sestra Doroteja: Mnogo djece! Što bi zapravo značilo mnogo djece? Ja sam sedmo dijete u mojoj obitelji. A ovdje još nisam srela jednu majku koja ima sedmero žive djece, rođenih jedno za drugim.

Istina je da postoji velika razlika u shvaćanju što dijete znači za obitelj u Europi i Africi. Za afričku obitelj dijete je radost, bogatstvo, blagoslov. Za europsku obitelj dijete je novi teret, udarac koji će utjecati na standard obitelji, reklo bi se da je dijete u europskom poimanju osiromašenje obitelji. Novim djetetom sve će se morati dijeliti na nekoliko novih dijelova. A umanjuje li se zaista sve dijeljenjem? Da, sve, samo ljubav ne. Ljubav se darivanjem povećava, umnaža. Zato mislim da afričke obitelji nisu prikraćene ljubavi nego materijalnih dobara. Afrička majka daruje svome djetetu sve - samu sebe. Ona se ne odvaja od svoga djeteta pune tri godine. Ni jednog momenta nije bez djeteta. Danju joj je na leđima, bilo što da radi. A noću? Zar mislite da će ga staviti da spava negdje pored nje, na drugoj postelji? Ne! Njezino dijete će spavati na njezinim grudima, da se ne bi slučajno desilo da bi od umora čvrsto zaspala pa da ne bi čula kad dijete zaplače. Kad je dijete bolesno, spremne su pješačiti kilometrima, najčešće po bespuću samo da nađu lijek za svoje dijete. Ima jedan fenomen koji se često događa: Ako je dijete bolesno, često se i majka razboli. Samo jedan primjer.

Mali Epiphane je rođen 6. siječnja 2000. Bila je to lijepa beba poslije poroda, kratko nakon toga dijete se razboljelo. Našli su lijekove za dijete. Činilo se da je dijete ozdravilo: Ali ono stalno plače. Dođe otac k meni pa kaže: "Sestro, moje je dijete bolesno, ono će umrijeti.'" Pitam ga što mu je. "Ne znam", kaže. "Pa dobro, donesi mi dijete da vidim." Požurio se kući i za kratko vrijeme evo ga natrag. Donio je dijete. Kada sam opazila dijete, odmah me groznica obuzela. Ono nije izgleda kao dijete. Više je ličilo na starca. Bio je to živi kostur. Pitam oca gdje je djetetova mama. Kaže mi: "Kod kuće je. Leži jer je i ona bolesna." Znala sam, od kada se dijete razboljelo ništa ne jede, ima temperaturu, grudi upaljene. Sve mi je jasno. Kako će dijete napredovati kad ništa ne jede. Dali smo mu lijekove za mamu, a za dijete mlijeko koje nabavljamo za takvu djecu. Zato zahvaljujemo Bogu i molimo njegovo milosrđe da blagoslovi sve darovatelje "naše djece u Beninu". Dijete se brzo oporavilo a i mama je, hvala Bogu, ozdravila.

- Nastavlja se -

FRA LOVRO GAVRAN
ALBANIJA

KOGA BOG NE POZOVE, LJUDI GA UZALUD ZOVU

Jedno vrijeme u Radosnoj vijesti redovito je, između ostalih sadržaja, išla rubrika OSOBNA KARTA MISIONARA. U njoj su se predstavljali naši misionari i misionarke govoreći o sebi. Prestali smo iz jednostavnog razloga. Ponestalo nam je materijala. No ponovno smo tu. U ovom broju prestavlja nam se, o sebi govori fra Lovro Gavran, sin Petra i Anđe r. Ešegović, rođen 18. veljače 1954. u Velikom Prnjavoru, župa Foča kod Doboja. Fra Lovro je drugo od sedmero djece, pet sinova i dvije kćeri. Najstariji sin Stipo umro je u sedmoj godini. Fra Lovro nam u svojoj osobnoj karti priča:

OSOBNA KARTA MISIONARA

"Roditelji su mi bili siromašni, ali pobožni i čestiti ljudi. Svagdanja obiteljska molitva je bila obvezna. Otac je redovito bio negdje na poslu, trebalo je prehraniti mnogočlanu obitelj, ali kad je bio kod kuće, obvezno bi nedjeljom išao na misu. Mati nije izostajala nikada. Po povratku pripovijedala nam je primjere iz propovijedi. Ideal joj je bio, ako je Božja volja, da joj barem jedan sin bude svećenik a jedan liječnik. Te su joj dvije službe bile najsvetije i najdostojnije poštovanja.

Već 1958. preselili smo u Foču. Tu sam pohađao prva četiri razreda osnovne škole. Bili smo redoviti na misi i vjeronauku koji je već tada bio organiziran preko cijele godine. U to vrijeme župnik nam je bio fra Krešimir Karlović a njegov pomoćnik fra Velimir Zirdum. Fra Velimir me je pripremao za prvu svetu pričest i za krizmu.

U drugom razredu, to jest u jesen 1962. fra Velimir me je podučio za ministrantsku službu. To je za mena tada bio velik događaj, to više što su ministranti u to vrijeme morali sve misne odgovore naučiti na pamet na latinskom jeziku.

SVEĆENIČKO I REDOVNIČKO ZVANJE

Ne bih mogao odrediti trenutak kada sam osjetio svećenički poziv, ali znam da sam, otkad pamtim i otkad znam što je svećenik, i sam želio biti svećenik. Dosta je bilo čuti jednu fra Krešinu propovijed ili njegovo prekrasno pjevanje mise pa da poželiš nasljedovati ga. Sjećam se dobro da sam već u šestom razredu na Ceru nekoliko puta pjevao poslanicu, imitirajući fra Krešu, dakako ni izdaleka uspješno.

Bit će da mi ta želja potječe još od 1958. kada su dvojica svećenika iz moga rodnog sela Velikog Prnjavora rekli mlade mise u Foči. Bili su to pokojni fra Anto Jurič i fra Mladen Perić. Ja osobno nisam bio na njihovim mladim misama (imao sam tek četiri i pol godine), ali se kod nas o njima mnogo i s udivljenjem pričalo. Majka nam je donijela sličice, uspomene s njihovih mladih misa koje su se kod nas mnogo godina s poštovanjem čuvale.

Kada sam završio četvrti razred osnovne škole, da nisam imao svećeničkog zvanja i nade da bih s Božjom pomoću zaista mogao postati svećenik, vjerojatno ne bih dalje ni išao u školu zbog jako lošeg ekonomskog stanja obitelji. No, budući da sam bio odličan učenik i da sam već duže vrijeme priželjkivao posvetiti se svećeničkoj službi, roditelji su osjećali moralnu dužnost da mi omoguće dalje školovanje. A kako viših razreda osnovne škole nije bilo u Foči, školu sam nastavio na Ceru (u Mišincima).

Tamo sam nastavio ići na vjeronauk. Tu mi je posebno dobar dojam ostavila i podršku mi u zvanju dala s. Doroteja Ribarić, služavka Malog Isusa. Ona me je u svom razredu učila svirati tako da sam na Uskrs 1969. prvi put svirao svetu misu. Ona mi je svojim savjetom otklonila i posljednju sumnju prije konačne odluke da se prijavim u sjemenište. Bilo je to na svetog Iliju 20. srpnja 1969.

Franjevačku klasičnu gimnaziju završio sam u Visokom. U novicijatu sam bio na Humcu i u Visokom. U međuvremenu sam odslužio i vojni rok.

Prve redovničke zavjete položio sam u Visokom 19. listopada 1975. a svečane u Gornjoj Dubici 13. travnja 1980.

Filozofski i teološki studij završio sam na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu. Diplomirao sam na Teološkom fakultetu u Ljubljani. Za đakona sam zaređen u Sarajevu 14. prosinca 1980.

Svećeničko ređenje mi je podijelio mons. Prela, pomoćni biskup skopsko-prizrenske biskupije u Đakovici na Kosovu 29. lipnja 1981.

Mladu misu sam slavio u rodnoj župi Foči na Veliku Gospu 15. kolovoza 1981.

MISIJSKO ZVANJE

Što se tiče misijskog zvanja prve informacije o misijama dobio sam na vjeronauku na Ceru. Tu smo gledali i nekoliko dijafilmova o misijama. U to vrijeme počeo je izlaziti i misijski mjesečnik Radosna vijest. Pretplatio sam se i čitavu godinu dana prije polaska u sjemenište čitao sam taj list. Radosnu vijest smo dakako čitali i u sjemeništu i u teologiji. Kod nas je uvijek odgoj bio takav da je mladog svećenika franjevca osposobljavao za rad bilo gdje i u bilo kakvim uvjetima - gdje god nas Crkva uputi.

U sjemeništu i u novicijatu bio sam član misijske sekcije. U novicijatu smo se i dopisivali s isusovačkim novacima iz Zaira. Uvjeren sam da je i sami vojni rok, po Božjoj volji, bio providnosan za moje misijsko zvanje. Naime, prigodom regrutiranja predsjednik komisije je svakog regruta pitao u koji bi rod vojske želio ići. Dakako, želje se u većini slučajeva nisu ispunjavale. Ali red je bio pitati. Međutim, kad sam ja došao na red, ni na kraj pameti mu nije bilo da me uputi kamo bih želio ići, a htio sam se prijaviti za sanitetsku službu, nego čim je u svojim dokumentima vidio u kakvoj sam školi, reče: “Aha, pop - streljačka pešadija”, i poslaše me u Peć, na Kosovo.

Odatle sam nakon deset mjeseci premješten u Đakovicu, gdje naša Franjevačka provincija Bosna Srebrena ima svoj samostan. I upravo je to bilo providnosno. Tu sam se upoznao s našim fratrima: s pokojnim fra Emanuelom Kljajićem, svetim čovjekom koji je tada tamo bio gvardijan, s fra Anđelkom Kamenčićem, koji je sada misionar u Albaniji, te s fra Hilom Kabashijem, prvim našim franjevcem Albancem koji je sada biskup južne Albanije. Fratri su me tom prigodom potaknuli da učim albanski jezik. Tu sam prvi put saznao da ima Albanaca katolika i upoznao njihovu vjeru i pobožnost, sudjelujući nekoliko puta na misi kao vojnik u Đakovici.

To je bilo presudno da sam počeo učiti albanski jezik, tako da sam vrlo rado već krajem osamdesete otišao u Đakovicu i tamo ostao punih 11 godina dok se nije 1991. otvorila Albanija. Od Božića 1991. pa do danas djelujem u Albaniji. Od 1991. do 1995. u Skadru, a od 1995. pa do danas služim četiri župe: Iballe, Berisha, Fierza i Dardha u planinskoj zoni sjeverne Albanije s centrom u Iballama.

ŽIVOT JE IGRA SVJETLA I SJENE

Đakovica - Crkva sv. Petra i Pavla i albanske narodne nošnje

Hvala Bogu što me vodio ravnim putem bez većih lomova. U vrijeme teološkog studija, učeći albanski jezik, i psihički i stručno sam se pripremao za rad na Kosovu. Na Kosovu upoznajući narodnu dušu, kulturu i povijest, spremao sam se za prelazak u Albaniju. I to je prošlo, hvala Bogu, bezbolno. A da te daleke i polagane pripreme nije bilo, sve bi bilo daleko teže. No to ne znači da je sve išlo glatko. Na primjer, Đakovica je jako dobra i pastoralno uhodana župa, ali je već u Đakovici bilo teško neke obitelji uvjeriti da je potrebna vjerska pouka i da djecu treba slati na vjeronauk. Posebno ih je bilo teško uvjeriti da je za vjernika potrebna priprema za brak. Ali tu je led uspješno probio fra Anđelko Kamenčić.

Bilo je dakako i pozitivnih iznenađenja. Na primjer, dok se u našim krajevima rijetko koji vojnik, policajac ili učitelj usudio doći u crkvu, tamo su mnogi državni službenici bili redovito u crkvi. Pored toga muškarci su na Kosovu daleko bolje dolazili u crkvu i na sakramente nego u mnogim našim krajevima.

Isto tako mi se svidjela njihova gostoljubivost. Najbolja soba u albanskoj kući zove se gostinjska soba (dhoma e mysafireve). I nema ni jedne albanske kuće bez takve sobe. Izuzetak su državni stanovi.

Također me zadivljuje njihovo čuvanje tradicije, kulture, jezika, narodnog blaga, poštivanja predaka, vjernost zadanoj riječi...

Svakom je poznata albanska časna riječ "besa". Za Albanca je osobito sveta obitelj. Vole djecu i uglavnom ih dobro odgajaju. Brinu se za njih i pomažu ih i nakon ženidbe. I ne samo obitelj. I bratstvo i plemstvo još uvijek postoji među Albancima. Pomažu jedni druge i spremni su mnogo žrtvovati za bližnjega, za sunarodnjaka, dakako jer ga vole.

STVARNOST JE ŠAROLIKA I U ALBANIJI

Sveta krizma u Iballama mons. Zef Simoni, pomoćni biskup skadarski i fra Lovro Gavran, župnik

Što se Albanije tiče, sve vrline kosovskih Albanaca u neku ruku postoje i u Albaniji, ali umjesto da u Albaniji budu razvijenije, one su zakržljale. Enverov režim nije gušio samo vjeru. On je gušio i obitelj i bratstvo i pleme i moral i tradiciju i staru kulturnu baštinu i sve što ne miriše po komunizmu.

Na primjer, dok je albanska narodnja nošnja na Kosovu vrlo česta pojava, mislio sam da će u Albaniji biti još češća. Ali ne. Naprotiv. U Albaniji je vrlo rijetka. I to ne samo zato što je jako skupa, nego jer režimu nije bilo po volji, osim za parade i za snimanje za televiziju. Albanija je danas zemlja kontrasta. Kada smo došli u Albaniju, mislili smo da će narod jedva dočekati misionare, da će biti presretan što je došla vjerska sloboda, jer je mnogo prepatio od vjerskih progona. Istina, često je tako i bilo. Na primjer, pleme Kelmend, pleme koje je najbolje sačuvalo vjersku tradiciju i ljubav prema Crkvi, godinama se sastajalo svake nedjelje na groblju ili kraj srušene crkve i pjevalo krunicu i ostale molitve. Ako bi, na primjer, slučajno došao u Vukel neki svećenik, makar i nenajavljen, zatekao bi veliko mnoštvo ljudi, čak i po pet do šest stotina muškaraca, žena i djece, okupljenih i spremnih za svetu misu. A ako svećenik ne bi mogao doći, oni bi se nakon molitve razišli. I svaka nedjelja i svetkovina tako.

No nisu se svi obradovali dolasku misionara. Upravo oni koji su se narodu prodavali kao demokrati ponekad su iza leđa činili Crkvi najveće smetnje. Progonitelji vjere i poklonici Enverova režima, ne samo da su još živi nego su i brojni i dosta utjecajni. Istina, nemaju one nekadašnje snage. Nisu više svemoćni. To više im je žao što su izgubili svoje položaje. Ali sotona ima stotinu načina kako da se kamuflira i proda, da sije sumnju, da stvara razdore, nesigurnost, nepovjerenje, beznađe, razočaranje, da zavede narod i da slavi svoje samoubilačke pobjede. Koliko puta smo čuli pitanje: "Zašto ste došli? Tko vas je poslao? Tko vas plaća? Što ste nam donijeli?" Otvoreno su govorili: "Samo vi pravite crkve. Bit će to dobri domovi kulture kada mi ponovno preuzmemo vlast."

No, hvala Bogu, takvih je iz dana u dan sve manje i sve se manje ljudi obazire na njih. A sve više i više je onih koji vjeruju i koji se dobru nadaju, koji svoju vjeru prakticiraju i koji se za dobro žrtvuju.

BOLJE JE RADITI NEGO TJERATI PRAVDU

Vjernici za vrijeme mise u dvorištu crkve u Vukëlu

Prije nego smo došli u Albaniju bilo je pametnjakovića koji su davali ovakve savjete: "Albanci su poubijali sami svoje svećenike i porušili svoje crkve. Neka ih grade sami i neka se za pastoral brinu sami." Čak su i neki od Albanaca mislili da ne treba prihvatiti ni jedan od porušenih crkvenih objekata niti ikakvu službu dok država to sama ne obnovi onako kako je bilo prije zatvaranja crkava te dok ne osigura svećenicima pristojno uzdržavanje. To je zapravo ono: "Brigo moja, prijeđi na drugoga." Da je Crkva tako postupila, ni najmanjeg pozitivnog pomaka u Albaniji ne bi bilo. A učinjeno je dosta u posljednjih osam - devet godina zahvaljujući nesebičnom radu onih koji su znali što hoće, uzdajući se u Boga i vršeći svoje poslanje.

Jedno od vaših pitanja bilo je i ono u vezi s domovinskom Crkvom. Pozdravljam svu onu braću i sestre koji bilo samoinicijativno bilo kao zajednica čine sve ono što je u njihovoj moći da se naši ljudi vrate na svoja ognjišta ne očekujući od države da čini čudesa. Samo Bog čini čudesa, i to gotovo uvijek preko malih i neznatnih ljudi. Tko s pouzdanjem u Boga čini male stvari ali dobro i savjesno, njegovo će djelo uskoro postati značajno i dragocjeno. Jer, "tiha voda brego-ve valja". A tko čeka senzacije, možda ih nikada neće ni dočekati.

ISPLATI LI SE IĆI U MISIJE ILI JE POTREBNIJE OSTATI U DOMOVINI

Na to pitanje svaki "račundžija" koji se naziva "rodoljubom" ili "domoljubom" imat će spreman odgovor: "Domovina nas treba. Naša je sveta dužnost ostati u domovini." Vjernik, međutim, može doći i do drugog zaključka, jer on vjeruje Isusu koji svaku žrtvu plaća stostruko već ovdje na zemlji a u nebu nagrađuje vječnim blaženstvom. Ja sam vjernik koji voli svoju domovinu, ali znam da će i domovini Gospodin uzvratiti stostruko. Uvjeren sam da ni Bosna ni Hrvatska nisu ništa izgubile time što sam ja služio na Kosovu i u Albaniji. Možda je Bog još obilnije blagoslovio rad moje subraće bez mene nego da sam i ja bio s njima.

Misionara treba i Afrika i Azija i Amerika i Njemačka i Bosna i Hrvatska. Neka svatko služi tamo gdje ga je Gospodin pozvao. Bio bih sretan da nam dođe u Albaniju još poneki dobrovoljac, bio brat ili sestra, bilo iz Bosne, bilo iz Hrvatske. Neke sam i osobno nagovarao. Ali, koga Bog ne pozove, ljudi ga uzalud zovu. Ako je Gospodin nekome udijelio toliko nesebičnosti i ljubavi da se može prepustiti neproračunljivoj struji Božje providnosti da ga vodi kamo ona hoće - dobro nam došao. I garantiram da će mu biti lijepo i da će biti sretan. To je Božji dar svakome tko Mu nesebično služi.

A svim prijateljima misija preporučujem u molitve sebe i svu subraću i sestre koji rade, kako u Albaniji tako i u svim misijama svijeta, da nam Gospodin obilno blagoslovi trud i rad i, oprostivši nam nedostatke i manjkavosti, da nas sve privede u društvo svojih svetih. A Gospodin obilno blagoslovio sve ljubitelje misija, sve one koji za nas mole i sve one koji na bilo koji način pomažu misionare.

Iballe, 3. lipnja 2000.

Poštovani brate u Kristu, don Anto!

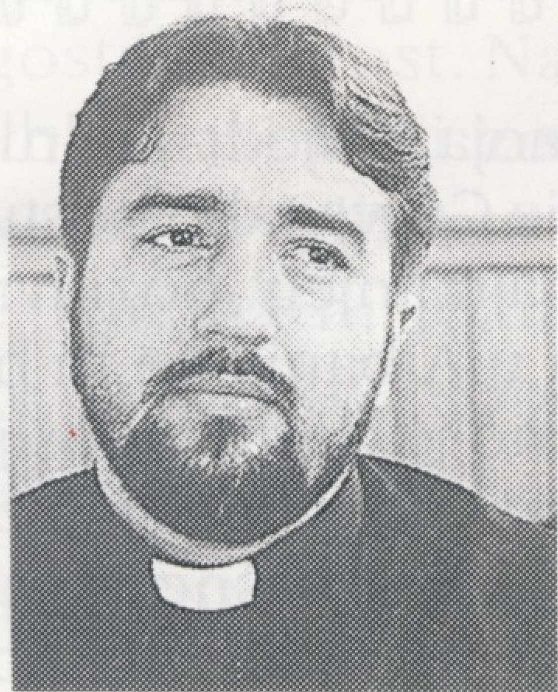
Hvala najljepša Vama, s. Mirni i s. Fidelis za uskrsnu čestitku! Hvala Vam takoder za "Radosnu vijest" i za objavljeno pismo iz Iballa. "Radosna vijest" je poticajna revija, koja uistinu donosi radost i polet...

Na poseban način vam zahvaljujem za veliki dar - 1.500 USD - što ste mi ga poslali preko s. Vide Ademi i s. Jeronime Juroš. Nisam očekivao takav uskrsni poklon, a upravo je za Uskrs stigao. Uručila mi ga je s. Jeronima, prigodom Jubileja svećenika i redovnika Albanije, u Laçu, 27. travnja 2000. Neka Gospodin stostruko nagradi Vas i sve naše dobročinitelje! Uvjeren sam da će i njima biti korisne naše molitve i mise, koje redovito prikazujemo za dobročinitelje.

Ovih dana smo prezaposleni pripremama za posvetu nove župne crkve u Iballama, 2. kolovoza, pa, nažalost, neću moći sudjelovati na susretu misionara. A Vama ako bude moguće doći u Albaniju početkom kolovoza - dobro nam došli na slavlje posvete crkve!

Vas i vaše suradnike bratski pozdravlja u Kristu odani

fra Lovro Gavran

VLČ. TONI ŠTEFAN
BENIN

KLJUČ OD STRAŽNJIH VRATA

Pripremajući liturgiju 5. korizmene nedjelje, pronašao sam ovaj prekrasni tekst koji me podsjeća na prekrasnu misao Apokalipse (2, 1-5): "Znam tvoja djela, tvoj trud i postojanost, ...podnio si za Ime moje i nisi smalaksao. Ali imam protiv tebe: PRVU SI LJUBAV OSTAVIO..."

"Bilo je vrijeme kada sam bio gorljiv, darežljiv, nepopustljiv. Krist je dolazio k meni kao prijatelj, intimno. Dao sam mu ključ stražnjih vrata, te je ulazio kad god je htio. Gorio sam. Malo-pomalo, njegovi posjeti su me počeli smetati: ulazeći otraga, prelazio je neizbježno moje intimno područje gdje se, od prije nekog vremena, smjestio nered.

Tražio je objašnjenja koje sam nastojao bijegom izbjeći, izgovarajući se nedostatkom vremena i mojim zaduženjima. Jednog dana pronašao je stražnja vrata, zatvorena. Zaobišao ih te ušao na službena vrata. Ispričao sam se: "Izgubio sam ključ!" I tako, još uvijek ga primam, ali na vrata na koja svi dolaze, i kad su drugi tu, što me zaštićuje od njegovih izravnih pitanja. Naši su odnosi uglađeni, a razgovori površni, o svemu.

Koji put ih gledam, ta stražnja vrata mojeg srca. Otada, i trava je izrasla, divlja i visoka, i bravu je zahvatila hrđa. Više puta je došao kucati na njih. A ja sam se skrivao, i pravio se da me nema. Uvijek sam nakon toga obolio. U dubini mojeg srca, volio bih ... da bude kao nekad za vrijeme prvih ljubavi..."

Prema ocu Gilletu (monah Istočne Crkve)

"Biti slobodan jest biti pred izborom: nastaviti istim putem, ili započeti novim. U tome se sastoji prava vjernost. Samo pod takvom cijenom budućnost će biti u našim rukama.

Tajnovita riječ Apokalipse! Možemo biti postojani, trpjeti radi kršćanskog imena, ne smalaksati, a opet izgubiti svježinu prve ljubavi...

Nastaviti istim putem. A što nedostaje da ga započnemo iznova? Da se više ne zadovoljavamo živjeti na jučerašnjim odlukama, poštujući ih, mučeći se da ih održimo? Da, da ih ne učinimo nanovo? (...)

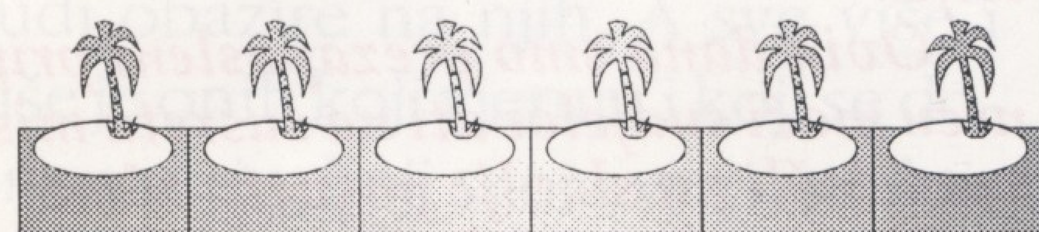
Kakav život, kakvo uzvišenje, kad bi svaki od nas, posvuda, od Istoka do Zapada, pronašao u tim previranjima priliku da nanovo otkrije, uvijek nanovo, svoju prvu ljubav! Uostalom, na obzorju života kao i na obzorju stoljeća, postoji li što drugo osim ljubavi?

Trebat će mi vječnost, kaže sveti Grgur, da idem od početka do početka, po beskrajnim počecima ."

A.M. Carré, u: Chaque jour je commence, Cerf, Paris 1975.

S LJUBAVLJU
I POŠTOVANJEM!

Vaš velečasni TONI iz Afrike

"Ludo" mamino dite

Slavenka Barada u Misijskoj centrali

Vrlo često na telefon Misijske centrale s "druge strane žice" može se čuti pitanje: "Želim poći u misije, kako to mogu ostvariti?" Interesantno je da je otprilike isti broj muških i ženskih glasova koji postavljaju ovo pitanje. Kada ga čujem, odmah mi je jasno da se ne radi ni o svećeniku ni o redovnici nego o vjerniku laiku. Premda sam nekoliko puta o tome govorio na Hrvatskome katoličkom radiju u emisiji četvrtkom koja govori o misijama i svemu što je s tim u vezi i pisao u Radosnoj vijesti, ipak mnogi zovu i pitaju. Svima njima barem ukratko iznesem sve poteškoće s kojima se moraju suočiti prije nego pođu, stanje koje ih tamo čeka i koje moraju prihvatiti ako odu u misije, s kojim posljedicama se vraćaju, što ih u toj situaciji čeka i tako dalje. Neki od njih, kada im reknem da će ih se njihova rodbina odreći ako odu, da će ih prijatelji smatrati malo udarenim u mozak, da im Crkva ne može garantirati ni zdravstveno ni mirovinsko osiguranje ni radni staž ni mjesečnu plaću ni putne troškove, da su velike šanse da se vrate s nekom neizlječivom bolešću, da će cijelo vrijeme, ako se odluče poći u neka područja, nositi glavu u torbi, da ih nitko ne želi kada se iscrpljeni i bolesni i u godinama vrate i reknu: "Ja sam ipak mislio (ili mislila) da je to malo drugačije", i više nas ne zovu. Sve te odgovore čula je i Slavenka Barada. Čula i dugo, dugo razmišljala o svemu što je čula i raspitivala se je li to doista tako. Potvrdili su joj svi koje je pitala. Ali ona se ipak odlučila poći. Poći na jedno određeno vrijeme i pokušati. Odlučila je poći u Ekvador kod naših sestara Službenica milosrđa koje tamo djeluju kao misionarke. Prije nego je pošla, odazvala se mojoj molbi i navratila u Misijsku centralu da malo porazgovaramo. Razgovarali smo dugo, dugo. Razgovor je bio ugodan, uglavnom u radosti i smijehu. Slavenka je takva osoba da se stalno smije ili barem smiješi i druge poziva da se s njom vesele i smiju. Evo dijela tog razgovora, ili točnije rečeno odgovora na nekoliko pitanja koja sam smatrao da će interesirati naše čitatelje:

Anto Burić: Slavenka, vi idete u misijsku postaju kod naših misionarki u Ekvador, kod sestara Službenica milosrđa, zvanih ančele, točnije kod sestre Ljilje. Kako je uopće došlo do kontakta s njima.

Slavenka: Pa ja se sa sestrama ančelama znadem već tri godine, jer sam kod njih u Splitu. Povezana sam s njima i one već prilično dugo znaju za tu moju želju. Prije dvije godine pričala sam sa sestrom Klementinom kada je bila na susretu misionara u Šibeniku. Bila je vrlo oprezna kada sam joj rekla svoju želju. Rekla mi je da još jednom dobro razmislim. Kako tada još nisam bila diplomirala, rekla mi je da diplomiram, i kada diplomiram da ćemo nešto konkretnije govoriti. Kada sam diplomirala, saznala sam da je sestra Ljilja tu. Ugovorila sam susret s njom. I onda smo pričale o mojoj želji da pođem. Pričale smo sigurno dva sata. Nitko me nikada u životu toliko izrešetao nije (slijedio je dugi, dugi smijeh). Dva i pol sata sam ja pričala o sebi. Nisam ni znala da imam što toliko pričati o sebi (ponovno smijeh). Majstor je! Pravi je meštar. Kaže ona meni: "Pričaj mi o sebi". Ja joj velim: "Pa što imam pričati o sebi?" Počela me je polagano ispitivati a ja pomalo pričati. Razumijem je. One mene moraju primiti u svoju zajednicu. Moraju znati s kim imaju posla. I nakon svega, nakon moja dva sata pričanja, ništa mi nije obećala. Rekla mi je da će ona pričati sa sestrom Klementinom. Poslije nekog vremena konačno su mi poručile da imam zeleno svjetlo i da se počnem pripremati, da počnem učiti španjolski, koji mi uopće ne ide. I inače sam antitalenat za jezike. Grozno! (I opet smijeh, a netko bi možda zbog te činjenice zaplakao.) Ali svi me tješe i kažu mi da ću tek tamo progovoriti.

Anto Burić: Kako ste uopće došli na to da pođete u misije?

Slavenka: Ne znam kako ću vam to objasniti. To je nešto neopipljivo. Ne može se riječima izreći. To dugo traje. To je odavde krenulo (pokazuje na srce). To traje već od srednje škole.

Anto Burić: Jeste li poznavali nekoga od misionara?

Slavenka: Ne, nikoga, nikoga. O misijama nisam znala ama baš ništa. Sve se slagalo malo-pomalo. Nije to bilo odjednom. Ne mogu reći: Imala sam odmah poziv za misije. U trećem i četvrtom razredu srednje škole imala sam izuzetnu ljubav prema etnologiji, drugim kulturama, i to sam proučavala, i to mi je bio kao hobi i stvarno sam bila upućena u to. Nakon završetka srednje škole bila sam sto posto uvjerena da je moj životni poziv da studiram etnologiju i indologiju, jer me to zanima.

Anto Burić: Jedno pomalo laičko pitanje. Što je to indologija?

Slavenka: To je znanost koja se bavi indijskom kulturom. Saznala sam da taj predmet postoji na Filozofskom fakultetu tu u Zagrebu. Unutar toga sveopćeg zanimanja za religije, Indija me je najviše privlačila. Javila sam svojoj sestri u Zagreb da me prijavi na studij etnologije i indologije i da dolazim na prijamni ispit. Da ne duljim, moja sestra me pogrešno prijavila. Prijavila me je na etnologiju i povijest umjetnosti. Etnologiju sam položila. Frapirala sam svoju profesoricu svojim znanjem ali sam, što je normalno,

pala iz povijesti umjetnosti. Ostalo mi je da čekam godinu dana. Sada pogledajte kako Providnost vodi svakog čovjeka. Nikada do tada nisam čitala Glas Koncila. Tih dana našao mi se u rukama jedan broj sasvim slučajno, i u njemu oglas za upis laika na studij teologije. Čim sam pročitala oglas, u meni je nešto reklo: "To je to. Ne etnologija, indologija, nego teologija." Moram vam reći da mi je Biblija uvijek bila draga. I danas mi je još i više draga. Kod svog svećenika pokupim papire i upišem se na teologiju. Ljubav prema drugim kulturama u meni je ostala, ali se okrenula. Postala je prisutna na drugačiji način. U to vrijeme dogodila se još jedna čudna stvar. Nikada me nisu zanimali životopisi svetaca. To je meni bilo dosadno. Slučajno mi je došla u ruke knjiga Ispovijest jedne duše - knjiga o Maloj Tereziji. Moja kolegica se začudila kada sam zamolila da mi posudi tu knjigu da je pročitam jer je znala da ne volim živote svetaca. Kada sam čitala tu knjigu, kao da sam čitala svoje misli. To je bilo čudno. Imam neku intimnu povezanost s tom Malom Terezijom. Evo sada sam bila malo zalutala i ušla sam tamo u sjemenište i ona me dočekala. Nekako me ona u nekim odlučujućim trenucima iznenadi. Iskrsne niotkud.

(Upirem prstom iznad njezine glave gdje u Misijskoj centrali na zidu visi slika Male Terezije. Okreće se i skoro vrisne.)

Eto to je to! *(I nastavlja:)* Kroz teologiju se to iskristaliziralo, to što je tu u nutrini čučalo a ja nisam znala što je to. To me počelo usmjeravati prema misijama. Počela sam čitati i Radosnu vijest i produbljavala sam sve skupa. Jedanput sam bila i u misijskom uredu na Kaptolu. I tamo mi je sestra rekla da trebam dobro razmisliti, produbiti sve to skupa.

Anto Burić: Na koje vrijeme idete?

Slavenka: Mi smo se dogovorile na godinu dana. Jer ni ja ni one ne možemo reći je li odgovaramo jedne drugima. Ja nisam redovnica, a trebam prihvatiti sve što traži život i pravila u jednoj redovničkoj zajednici. Tu je i pitanje i fizičke spremnosti. Nakon te godine dana vidjet ćemo. Možda ću produžiti a može se nešto dogoditi da se i prije vratim. Sve je otvoreno.

Anto Burić: Je li vas strah?

Slavenka: Ne! *(Odgovor kao iz topa.) (Malo kasnije:)* Jest, ipak jedne stvari. Zmije! Bojim se zmije. Zapravo imam fobiju. Imam klasičnu kliničku fobiju od zmije. Ja vidim zmiju i padam u nesvijest, pa se vi okolo mene mislite. Ali moram se pohvaliti da napredujem. Prije nisam mogla zmiju vidjeti ni na slici. Slika zmije, i ja gotova. Slike sam provarila. Čak mi može i iznedada doći slika, ja ništa. Kada sam saznala da idem i da je to zemlja zmija, počela sam gledati sve moguće dokumentarne emisije o zmijama. Sada ih već mogu gledati kako se kreću. Uznapredovala sam fantastično, eto da se pohvalim. Znam sve o zmijama. Znam što trebam učiniti ako me ugrize. Pravi sam ekspert. Ali je u meni nešto jače.

Anto Burić: Kako su mama i tata reagirali na vašu odluku da pođete u misije?

Slavenka: Dobro pitanje. Osim mame i tate imam dvije sestre koje su udate i nisu s nama. Ja mojim roditeljima nikada ni u ludilu nisam pričala o misijama. Sve iz straha od njihove reakcije. Mislila sam: Bolje što kasnije. Da tu histeriju koja će slijediti kada im reknem smanjimo vremenski na najmanju mjeru. Kada je sve bilo gotovo, kada sam dobila zeleno svjetlo da idem u Ekvador, vidjela sam da treba konačno sve reći. I što sada? Trebalo ih je jednostavno staviti ispred sebe i reći im. A tata mi je bolestan. Pati od visokog tlaka. Devedeset pete imao je moždani udar, a poslije toga dva srčana. Treba s njim pažljivo. Upravo kada sam odlučila reći im, njemu se povisi tlak i šećer. U tim momentima ne smije biti nikakvog uznemirivanja. Auto ne smije voziti, a kamoli nekakve šokove. Pripremam se u sebi i odlučim: Reći ću najprije mami, pa ćemo nas dvije kasnije reći tati. Jednu večer bila je mama jako raspoložena i odlučim - sada ću joj reći. Sjedimo nas dvije i nešto grickamo. I započnem: Mama, imam ja tebi nešto reći. Ona je osjetila. To je onaj majčinski instinkt, osjetila je da joj imam stvarno VAŽNO REĆI. Pogleda me i počne se smijati. To je i kod mene i kod nje: Kada shvatimo da je nešto ozbiljno, uhvati nas smijeh. Vidjela sam da je shvatila da je nešto ozbiljno. Kažem joj: Mama, završilo je moje vrijeme zamjene. Radila sam, naime, kao vjeroučiteljica na zamjeni. Nemam posla. "Putuješ negdje?" rekla je. "Putujem!" "A di?" pita me. "U Ekvador!" odgovorila sam. "Di ti je to, dite?" "Latinska Amerika", kažem joj. "Ti nisi normalna", kaže mi. "Di ćeš tamo? Šta ćeš tamo?" "Idem u misije." Kada sam joj objasnila što to znači, pita me: "A kolko dugo?" "Godinu dana", kažem joj. "Znala san da san rodila ludo dite, al tol'ko ludo dite da san rodila, nisan znala", veli ona. U njezinim riječima nije bilo ljutnje, žaljenja, ničega. Baš ono iskreno, drago: "Ti nisi normalna." To je evo prošlo tako glatko da nisam mogla doći k sebi. Ja sam mislila ona će se derati, ona će vikati. Reći će: "Sami smo, moraš nam pomagat." No ipak je to za nju bio šok. Nakon nekog vremena upitala je: "A je li tamo zima?" Rekla sam: "Nije, tamo je vruće." Poslije podože pauze ponovno pitanje: "A di ćeš živit?" I tako svakih pet minuta neko novo pitanje. Otišla sam u svoju sobu jer sam znala da joj treba vremena da to ona sama posloži. Nakon nekoliko dana rekla je: "Ajme meni, a kako ćemo reći tati.?" I nastavila je: "Nekako ćemo morat." Jednoga dana odigrat će se to sasvim slučajno. Spremala sam se na molitveni skup i kada sam polazila rekla sam mami: Ako me netko bude tražio, reci..., ja nisam ni stigla kazati, uskače tata: "Reci da je otputovala za Chicago!" Tada mama veli: "Ne putuje ti ona u Sjevernu nego u Južnu Ameriku." Mislila sam što joj je. Tada tata pogleda u mene. Trebalo je nešto reći. Bio je ovo pravi moment. Progutala sam pljuvačku i počela: "Znaš, tata, mama se ne zeza. Ja stvarno putujem u Južnu Ameriku." Obadvije smo se snuždile i čekamo reakciju. Kroz glavu mi lete slike: Čaša, voda, šećer, tlakomjer... A on će: "Je l' ti znaš da u Južnoj Americi imaš neku rodbinu. Mogli bi potražit njihove adrese pa da ih pronađeš." I sve to govori onako - mrtav hladan. Tada uskače mama: "Je l' ti znaš da mi misec i pol dana razmišljamo kako ćemo ti to reć i kako ćeš se iznervirat." On nas gleda i kaže: "Što ću se nervirat. Ide dite u Ameriku. Nije ni prva ni posljednja." A ja sam mislila da će mi to biti najveća prepreka. Oni su to tako glatko prihvatili da ja ne mogu doći k sebi. Drugo prevažno tatino pitanje je bilo: "A' oćeš li nosit pršuta?" Rekla sam: "Hoću!" A on će: "A mogla si ponit i malo prošeka." Tako je moj tata počeo pakirati moje kovčege."

- Nastavak na 38. str.-

IZVJEŠTAJ IZ PRVE RUKE

KIBWETERE KULT

FRA IVICA PERIĆ
UGANDA

U ponedjeljak 17. travnja 2000. Imali smo sastanak s biskupima na kojem smo razmatrali slučaj koji se zbio 17. ožujka ove godine a odnosi se na pogibiju oko 1000 članova sljedbenika Kibwetere kulta. Biskupi su nam dali nešto više informacija koje su nam malo bolje razjasnile što se zapravo dogodilo. Puno toga ostalo je ipak nejasno i još će dugo potrajati da se sve rasvijetli, a neke činjenice će ostati kao tajna zauvijek. Evo nekih informacija.

Prvo što treba reći jest: to što se desilo je zastrašujuće. Za sada se znade da je pobijeno više od tisuću osoba. Kada se kaže tisuću, to su tijela koja su se mogla prebrojiti. No vjeruje se da ih je u Kanunguu gdje se zbio tragični događaj izgorjelo mnogo više jer se mnoga tijela nisu mogla prebrojiti. Od potpuno izgorjelih tijela ostao je samo pepeo. Za sada se daje službeni broj od 1023 žrtve. Osim toga za sada se znade za još tri masovne grobnice u koje se neće dirati dok se ne nabavi odgovarajuća odjeća i obuća za zatvorenike koji su obavljali posao ekshumacije. Vlada je bila kritizirana što koristi zatvorenike za taj posao. Pitanje je koje svi postavljaju: Koliko će ukupno žrtava na kraju biti? Policija pretpostavlja da će u ove tri grobnice biti još najmanje 500 tijela.

Zbog toga tragičnog događaja koji se zbio okrivljuje se Katolička Crkva jer su osnivači kulta nekada pripadali Katoličkoj Crkvi. Okrivljuje se vlada koja je registrirala sljedbu. Okrivljuje se australski kultni vođa William Kamm koji nosi kultno ime "Little Pebble" (Mali obli kamenčić). Okrivljuju se pripadnici kulta "Marijini vizionari" koji su imali jak utjecaj na Kibwetere kult. Okrivljuju se međunarodne organizacije koje rade protiv Katoličke Crkve i koje su slale basnoslovne dolarske iznose za sljedbenike kulta, i tako dalje.

Joseph Kibwetere je svoj kult registrirao kod vlade kao nevladinu organizaciju. Za registraciju morao je predočiti konstitucije kulta: što će pripadnici kulta raditi, čime će se baviti, koji je cilj kulta. Morao je biti registriran na taj način jer je već u to vrijeme bio ekskomuniciran (izopćen) iz Katoličke Crkve pa nije imao druge mogućnosti biti priznat kod vlade.

Inače, vjeruje se da su vođe kulta u bijegu. Policija iznosi da je jedan od njih, otpali svećenik koji je bio sljedbenik sekte i jedan od vođa, koristio svoj mobitel. Za njima su raspisane potjernice i nagrade za one koji daju bilo kakvu informaciju o vođama. Za Josepha Kibweterea je obećana nagrada od 12 milijuna ugandskih šilinga, što iznosi 8.000 američkih dolara. Za Kataribaba, otpalog svećenika koji se koristio mobitelom, obećana je nagrada od 2 milijuna ugandskih šilinga.

Biskup J. Kakubi, koji je sada u mirovini i koji je ekskomunicirao (iz Katoličke Crkve izopćio) Josepha Kibweterea i njegove sljedbenike, predstavio nam je kult. U vrijeme Drugoga vatikanskog koncila Joseph Kibwetere je radio u biskupiji i jednom zgodom došao biskupu Kakubiju i priopćio da bi on želio obnoviti pobožnost Presvetom Srcu Isusovu. Biskup se složio s idejom ali je od njega zatražio da napiše konstitucije - pravila obnove. Kada je Kibwetere donio konstitucije, biskup se nije složio jer su one, kako reče biskup, "više odgovarale sedamnaestom stoljeću negoli dvadesetom". Od tada je Kibwetere počeo sumnjati u biskupovu pravovjernost i od tada je pokušavao pronaći "svoj vlastiti put". Uvijek je pokazivao odbojnost prema promjenama u Crkvi koje su došle s Drugim vatikanskim saborom. Godine 1984. dolazi k biskupu s viješću da mu se ukazao Bog i da od njega traži da obnovi Deset Božjih zapovijedi. Poslije toga došao je k biskupu i rekao da želi uzeti zavjet čistoće, privatno. Do tada je imao djecu od četiri žene. Dvije su mu još uvijek bile žene s kojima je živio. S prvom je bio crkveno vjenčan. Biskup je tražio od njega da riješi problem druge žene, što je i učinio. Poslao ju je nazad njezinim roditeljima. Nastavio je dolaziti k biskupu s raznim idejama. Stalno je ponavljao da Bog i Gospa traže obraćenje naroda, da se obnovi Deset Božjih zapovijedi, da katoličku crkvenu vlast on ne treba priznavati jer on komunicira direktno s Bogom, i tako dalje. U svim područjima zastupa jako tvrdu liniju opsluživanja Deset Božjih zapovijedi. No nikome nije jasno kakvu je ulogu imala Blažena Djevica Marija kada je Bog davao Mojsiju Deset Božjih zapovijedi. Nikome zapravo nije u potpunosti jasno ni što je Kibwetere naučavao.

Kultna pomagala sekte Abaranði

Sljedbenicima sekte je bilo zabranjeno komunucirati između sebe. Bilo im je zabranjeno komunicirati i s vanjskim svijetom. Ako bi od rodbine došao netko da obiđe nekoga svoga među sljedbenicima, jedan od vođa bi ga čitavo vrijeme pratio odnosno uhodio. Bilo je jako teško pronaći nekoga od sljedbenika jer se nikada nije znalo u kojem kampu netko boravi. Bilo je više kampova, i ako je iz jedne obitelji bilo više članova, onda bi ih se razdvajalo i slalo u različite kampove tako da međusobno nisu znali jedni za druge. Ako je bilo previše članova sljedbenika iz jedne obitelji te se nisu mogli razdvojiti, onda bi pojedine članove otrovali ili ubili. Kroz to vrijeme drugi članovi su vjerovali da su oni živi i smješteni u drugom kampu i tako nikada nisu pitali gdje su oni drugi. Ceredonia Mwerinde, suosnivateljica kulta, imala je dužnost da zaštiti kult od "stranih utjecaja". Vračevi su joj, kako kaže, rekli da kult može spasiti samo ako bude pila krv male djece, i to petkom, što je ona i činila. Ona, Kibwetere i Kataribabo su bili idejni vođe kulta i ujedno najveći ubojice. Sada se svi pitaju kako je bilo moguće pomiriti kult i Deset Božjih zapovijedi. Puno je pitanja. Puno je nejasnoća.

U srijedu 19. travnja biskup je imao sastanak sa sestrama, svećenicima i psihijatrima iz Mbararea i uže okolice. Raspravljalo se o tom problemu. Išlo se linijom da tko želi iznese svoje mišljenje i osjećaje o tom kultu. Bilo je osjećaja samokrivnje, žalosti, ljutnje, gorčine, zaprepaštenosti da se tako nešto moglo dogoditi. Nije im bio dovoljan jedan dan pa će se satanak nastaviti 11. svibnja 2000.

Ostalo je još mnogo stvari nerazjašnjenih. Dosta će ih takvima i ostati. Svaki dan dolazi na svjetlo nešto novo. Poznato je otprije da je policija znala za neke slučajeve ali nisu mogli ništa učiniti jer su vođe kulta bili jako povezani s nekim visokim vladinim dužnosnicima koji su bili potplaćeni tako da je policija bila dosta nemoćna u provođenju istrage. Zato će dosta toga ostati kako jest.

JOŠ O SEKTI KIBWETERE

Pripremio Anto Burić

SEKTE SU AFRIČKA TRAGEDIJA I IZAZOV CRKVI

¨Nove sekte su tragedija za Afriku i najčešće su politički izmanipulirane da bi se na taj način oslabila Katolička Crkva. No u isto vrijeme one su i izazov za katolike." To su riječi franjevca misionara Gianfranca Siste koji ima 32 godine i djeluje u Ugandi kao misionar zadnje tri godine.

Otac Sista vodi franjevački novicijat u Kakobi, malom mjestu nedaleko od Mbarara, koje je udaljeno pedesetak kilometara od Kanungu gdje je 17. ožujka najmanje 1000 sljedbenika sekte ¨Pokreta za obnovu Deset Božjih zapovijedi" pošlo u smrt u vrijeme pseudomolitve koju misionari nazivaju đavolskom i tako izvršilo kolektivno samoubojstvo spaljivanjem. Misionar kaže kako je dvojicu od Crkve otpalih katoličkih svećenika, Dominica Katarubaba i Johna Kamagara prije nekoliko godina biskup Paul Bakyenga nekoliko puta molio da se vrate nazad u krilo Katoličke Crkve.

Osvrćući se na taj tragični događaj, na dvadeset prvom zasjedanju Biskupske konferencije Ugande rečeno je: ¨Među žrtvama ovoga stravičnog događaja bili su mnogi mladi ljudi i nedužna djeca. Oni su bili zavedeni od strane vođa opsjednutih vjerovanjem koje je Katolička Crkva odbacila i osudila. Vođe nisu marile za ponavljana upozorenja i ukore koje su im upućivali crkveni uglednici."

Otac Sista odgovorio je na nekoliko pitanja za agenciju Fides.

Fides: *¨Jeste li poznavali neke od članova sekte?"*

Otac Sista: *¨Do prošlog prosinca vjerski Pokret za obnovu Deset Božjih zapovijedi imao je svoj centar udaljen niti 200 metara od našeg novicijata. Svi pripadnici pokreta bili su veoma aktivni: bili su jako jedinstveni, prodali su svoje imetke i novac dali vođama, budili su se i dizali na molitvu u tri sata ujutro. Bili su privlačni, čak simpatični mjesnom stanovništvu. No sada su svi u šoku, i mali broj onih koji su preživjeli a i svi ovdje."*

Fides: *¨Koji je razlog da se sekte tako brzo šire u Ugandi?"*

Otac Sista: *¨Brzo širenje sektâ nije specifično samo za Ugandu. To je slučaj i s Ruandom, Burundijem i drugim zemljama ove regije gdje se godinama vodi velika propaganda protiv Katoličke Crkve. Sekte su politički izmanipulirane s ciljem da bi se naškodilo Katoličkoj Crkvi. Katolike se optužuje kako postaju članovi strane Crkve a misionare se sumnjiči. Pokušavaju optužiti Katoličku Crkvu za genocid u Ruandi i Burundiju dok je istodobno stotine službenika Katoličke Crkve, uključujući i svećenike i biskupe, ubijeno u toj tragediji. Sva ta protucrkvena propaganda stvara zabune među pripadnicima Katoličke Crkve. Ukoliko vjera nije duboko ukorijenjena, katolici skreću s puta i pridružuju se novopridošlim sektama, što često završava tragičnim posljedicama, čemu smo i sami svjedoci."*

Fides: *¨Kako Katolička Crkva može odgovoriti na taj izazov?"*

Otac Sista: *¨Problem je vrlo složen. S političke točke gledišta, ne znam kako se može zaustaviti ta kleveta uperena protiv Crkve. Gledano s pozicije vjernika, mi moramo biti uvjereni propovjednici evanđelja. Prema saznanjima koja imam, jedna od važnih stvari koja privlači ljude u sekte jesu atraktivne obredne ceremonije s puno pjesme i plesa. Odgovor na to je da treba više inkulturacije u katoličkoj liturgiji, nastaviti na tom području započeta istraživanja, čvrsto ostajući uz evanđeoske poruke, tražiti nove oblike prilagodbe afričkoj duhovnosti. Karizmatski pokreti na primjer vraćaju tisuće katolika koji su bili primamljeni u sekte natrag u Katoličku Crkvu."*

TRAGIČAN KRAJ SOFOROSE KOJA JE NAPUSTILA OBITELJ ZBOG VJERE

Soforosa Uamurumba, stara 60 godina, koja je napustila obitelj i pridružila se Pokretu za obnovu Deset Božjih zapovijedi bila je jedna od žrtava samoubojstva spaljivanjem 17. ožujka. Seforosin muž i četvero djece bili su među prvima koji su vidjeli sliku tagičnog stradanja.

Prije godinu dana Seforosa je odlučila napustiti svoju obitelj, četvero djece i muža Juanaria, koji je bio vjeroučitelj u Mbarari u župi ugandskih mučenika, i priključiti se sekti koju je vodio Joseph Kibwetere. Tjedan prije tragedije došla je posjetiti obitelj i tom prilikom rekla da je neće vidjeti više nikada.

Obitelj je mirna i radina i Seforosa je postala jedna od šefica tima koji je priskrbljivao sektu hranom i drugim potrepštinama. Dan uoči tragedije viđena je kako kupuje veću količinu mesa i ostale hrane za gozbu koja je završila kao tragična buktinja.

Glavna informacija koju je dobila agencija Fides govori o tome kako su na kraju gozbe svi prisutini, muškarci, žene i djeca, bili uvedeni u unutrašnjost molitvenog prostora da bi bili namazani posebnim uljem za koje su vođe rekli da im ga je dala Blažena Djevica Marija. Po svemu sudeći, ¨posebno ulje" je bio benzin u kojem su živi spaljeni.

Seferosina obitelj je bila među prvima koja je posjetila mjesto tragedije i kažu da su vjerojatno samo vođe znale da će doći do masakra. Očito je da su mnogi od žrtava uzalud pokušavali pobjeći jer su neposredno ispred uskih vrata i pod prozorima u unutrašnjosti zgrade pronađene gomile pougljenih tjelesa.

Po svemu sudeći, vođa sekte Joseph Kibwetere, koji je pridobio sve nove sljedbenike, prodao je svu njihovu imovinu i novac uzeo sebi i propovijedao je smak svijeta u siječnju 2000. godine. Kada je vrijeme predviđeno za smak svijeta prošlo a ništa se dogodilo nije, ljudi su počeli sumnjati da su prevareni i počeli su tražiti da im se vrati novac. Vjerojatno je Kibwetere suočen s bijesom svojih sljedbenika i u nemogućnosti da im vrati novac odlučio pobiti sve. To mišljenje potvrdili su i ugandski mediji koji kažu da je vođa sekte viđen kako napušta mjesto prije nego je izbila vatra.

MWERINDE JE MASAKRIRALA OVE LJUDE

Osamdeset trogodišnji katolički svećenik, vlč. Paul Ikazire iz biskupije Mbarara, koji je i sam bio od 1991. do veljače 1994. sljedbenik Pokreta za obnovu Deset Božjih zapovijedi, govori o tragediji koja se dogodila 17. ožujka i kaže: ¨Celedonia Mwerinde je masakrirala ovaj narod." U veljači 1994. velečasni Ikazire vratio se u krilo majke Crkve i priča o svome osobnom iskustvu koje je doživio kao član Kibwetere kulta koje baca novo svjetlo na mehanizam kulta. On je uvjeren da je glavna osoba koja je odgovorna za masakr Celedonia Mwerinde. Za nju kaže da je ¨varalica, opsjednuta pohlepom i željom da se domogne vlasništva tih ljudi".

Velečasni Ikazire kaže da je pokret, premda je započeo kao prosvjed protiv Katoličke Crkve ¨imao dobru nakanu. Crkva je upadala u stare grijehe, svećenici su bili umiješani u skandale a Božji bič AIDS-a uzimao je svoje žrtve među vjernicima. Izgledalo je da svijet ide k svome kraju".

Velečasni Ikazire, koji u prvim godinama nije rekao svome biskupu da se priključio kultu, bio je namješten u župi Rugazi i svakodnevno se sastajao sa župnikom velečasnim Kataribabom u župi Kitabi. Te sastanke nazivali su kursovima. ¨Kursovi su se sastojali od moljenja, meditacije, posta kao zadovoljštinu za grijehe svoga naroda. U to vrijeme biskup u Mbarari nije bio protiv reforama, ali ih je želio usmjeriti putem Crkve. Vođe kulta bili su protiv toga."

Svećenici Kataribabo i Ikazire pastoralno su skrbili o vjernicima iz Raguzija i Bunyarungurua. Ostale zajednice vjernika bile su u Kitabi i Kanungu, mjestu ožujske tragedije. U ovim područjima policija je pronašla nekoliko masovnih grobnica čiji broj žrtava stalno raste, a do sada se popeo na više od 900. U masovnoj grobnici u Buhungi pronađena su 153 tijela, u Rigazi 155 i u Rushojwi 81.

¨Šutnja je bilo zlatno pravilo pokreta. Morali ste šutjeti, šutjeti i samo šutjeti otvarajući usta samo u vrijeme dok ste molili i pjevali himne. Ukoliko ste imali potrebu nešto reći, morali ste to napisati na komadić papira i predati ga Celedoniji Mwerinde koja bi to pročitala prije nego je proslijedila ili odbacila. Kada se to znade, onda je jasno da nije bilo nikakvog komuniciranja", kaže velečasni Ikazire. On kaže kako je pokret bujao na prijevarama, zastrašivanjima i izrabljivanju.

Prema njegovim riječima, Joseph Kibwetere bio je samo muška figura i autoritet na čelu pokreta koji je predstavljao kult prema van, dok je stvarni vođa programa bila Celedonia Mwerinde.

Dvanaest čelnih članova, među kojima su bili i svećenici Ikazire i Kataribabo, nisu radili kao ostali članovi pokreta koji su bili prisiljeni raditi teške poslove po cijeli dan i svaki dan. Dvanaestorica učenika stalno su sastančili i razgovarali o novim idejama za kult.

Ostali sljedbenici kulta dolazili bi s polja na ručak ili na šalicu kaše u deset sati prije podne da bi se odmah vraćali na polja gdje bi radili sve do večeri. Slijedila bi večernja molitva i duge noći u apsolutnoj tišini.

¨Gledao sam na to sa skepticizmom," kaže velečasni Ikazire. "No nadošao je još jedan nov problem. Vođe kulta prisilile su sljedbenike da prodaju sva svoja dobra, da novac daju njima i prihvate samostanski način života. Bio sam protiv te ideje, ali zbog pravila šutnje nisam mogao svoje mišljenje iznijeti javno."

U nedjelju 27. veljače 1994. donio je odluku. U vrijeme propovijedi neustrašivo je rekao okupljenima da je šutnja kršenje ljudskih prava te da je prodaja vlasništva put da ih se učini pokornima i siromašnima. "Obavijestio sam ih da je sa mnom završeno i da se neću nikada vratiti tom skupu te da ih napuštam." Sedamdeset sljedbenika, među kojima i časna sestra Secondina Bwongiero, slijedili su svećenikov primjer i napustili sektu.

Svećenik s tugom kaže da je više ljudi moglo biti spašeno. "Vođe su govorile da će smak svijeta doći 1992. i nije došao. Nakon što sam ih napustio, vođe kulta su govrile kako ću umrijeti u lipnju 1994. A ja sam još uvijek živ. Mwerinda je ubila ove ljude."

FENOMEN KOJI POGAĐA SRCE AFRIČKOG KONTINENTA

Milenijska groznica, dvosmisleno tumačenje i političke manipulacije - temeljni su elementi pseudoreligija u Africi i doprli su u žarište svjetske pozornosti nakon tragedije u Ugandi. Najmanje 1000 osoba, ljudi, žena i djece, članova sekte Pokret za obnovu Deset Božjih zapovijedi, 17. ožujka izvršilo je masovno samoubojstvo.

U Ugandi osim te sekte postoje još neke grupe kao što su Gospodnja armija otpora koju predvodi Joseph Kony, koji sam sebe naziva kršćaninom a zapravo je naoružani razbojnik koji se bori protiv Musevenijeve vlade. Proteklih godina ta je grupa uključena u brojne masakre i kidnapiranje stotina djece, od kojih su neki mobilizirani u borbe kao maloljetni vojnici a drugi iskorištavani za seksualna iživljavanja.

U rujnu 1999. godine vlasti su zabranile jednu drugu apokaliptičku sektu koja se zvala "Crkva posljednje poruke i opomene svijetu". I njezini su vođe osumnjičeni za kidnapiranje i nasilje nad maloljetnicima.

U studenome razbijena je još jedna grupa koju je predvodila žena imenom Nabassa Gwajwa koja je za sebe govorila da je prorok i da je bila ubijena 1996. ali ju je Bog poslao natrag na zemlju da pozove sve na obraćenje prije 2000.

Taj fenomen postoji i u drugim afričkim zemljama, kao što su Ruanda i Burundi. U Ruandi se nastavljaju vladini napadi na Katoličku Crkvu koju se tereti za umiješanost u genocid u ovoj zemlji koji se dogodio 1994. godine, premda je u toj tragediji i sama Katolička Crkva imala 248 svojih žrtava, među kojima su 3 biskupa, 103 svećenika i 65 časnih sestara. Ti napadi na Crkvu zbunjuju katolike i od njih čine plodno tlo za nicanje novih pseudoreligija koje se nazivaju kršćanske. Zahvaljujući tim razlozima, njihov se broj popeo sa svega 8 čak na 300. Takav porast može se zahvaliti i vladinoj politici vjerske liberalizacije.

U Burundiju je situacija vrlo slična. Mnoge sekte koje imaju financijsku podršku koriste priliku krajnjeg siromaštva ljudi i kupuju članove novcem i darovima. Nadbiskup iz Gitega mons. Simon Ntamwana, predsjednik Biskupske konferencije, nedavno je izjavio da sekte dolaze iz susjednih zemalja. "Mnoge od njih finaciraju se iz Sjedinjenih Američkih Država. Tamo nastanu a onda se proširuju po cijelom svijetu i destabiliziraju političku situaciju u zemljama gdje dođu. U Burundiju je vidljivo da su došle s posve određenim ciljem, a taj je destabilizirati Katoličku Crkvu i socijalni poredak. One propovijedaju vjerski liberalizam i pluralizam ujedinjen s ekonomskim liberalizmom i kulturnom globalizacijom."

U Angoli velečasni Giovanni Lazara, misionar kapucin, kaže da se sekte puno brže i lakše šire u gradovima. "Niču kao gljive poslije kiše, posebno u novonastalim prigradskim četvrtima gdje najčešće povezuju nacionalnopatriotske osjećaje s magičnim. Premda sve te sekte skupa nisu brojne, one ipak nagrizaju tkivo naše katoličke zajednice. Zbog rata mnogi ljudi bježe u grad tražeći sigurnost. Kada ne nađu i ne uklope se odmah u katoličku zajednicu, jer i Crkva se suočava s velikim poteškoćama i nije u stanju pratiti i adekvatno udovoljiti potrebama pastoralne skrbi, ti emigranti postaju laki plijen novih vjera i sekta."

OBNOVITI NADU KOD LJUDI

Sestra Domenica Dipio, članica kongregacije sestara Misionarki Marije Majke Crkve, rodom iz Ugande, poznavala je otpalog svećenika Domenica Kataribaba koji je bio član apokaliptične sekte Pokret za obnovu Deset zapovijedi Božjih i koji je odveo u smrt najmanje tisuću svojih Uganđana. Sestra Domenica je podrijetlom iz ugandske biskupije Aura i ima 38 godina. Prvi je put susrela otpalog svećenika Kataribaba 1990. i pripovijeda: "Bio je jako dobar i pobožan svećenik. Jako je puno molio, često posjećivao bolesnike. U biskupiji Mbarare svi su mu se divili."

Otpali svećenik Kataribabo pokušao je nagovoriti i sestru Domenicu da se priključi pokretu. "Posljednji put sam ga susrela 1998. na Sveučilištu u Kampali. Došao je tu da bi među studentima pokušao proširiti svoj pokret. Primijetila sam da se jako promijenio. Bio je jako mršav i još uvijek je nosio kolar oko vrata, premda ga je biskup već bio suspendirao (zabranio mu službu u ime Crkve). Pitala sam ga što misli mjesna Crkva o pokretu. Rekao mi je da nije problem Crkva nego njegov odnos prema Bogu i da mu kod posljednjeg saslušanja nisu rekli biskupovo mišljenje. Nisam mu vjerovala. No mnogi drugi jesu. Rekao je da on uči sljedbenike da se otkinu od materijalnih stvari. Rekao je da je kraj svijeta vrlo blizu i da oni moraju zaboraviti sve svoje brige i odreći se svega što posjeduju."

Sestra Domenica kaže kako u Ugandi postoje još mnoge slične grupe koje dolaze uglavnom s istoka zemlje. Mnogi od njih na ovaj način pokušavaju pronaći smisao života jer u tom području ne postoje ni socijalni ni ekonomski ni politički programi. Političari iz tog područja zainteresirani su samo za projekte preko kojih se mogu obogatiti, što neizbježno vodi u rat. Zbog toga mnogi osjećaju potrebu da se zatvore u sebe, da pobjegnu od svega, da pobjegnu u nekakav drugi svijet. Stoga mnogima nije teško povjerovati kada im se kaže da je Bog odabrao Ugandu i da su Uganđani novi izabrani narod koji treba izvesti ljude na pravi put.

Sestra Domenica kaže da je pred Crkvom teška zadaća: "Suočena sa širenjem pseudoreligija, prvo što Crkva mora učiniti jest provjera temelja vjerskog učenja. Ne smijemo suditi a priori, naglo. Ono na što nas taj tragični slučaj upozorava jest da se mi katolici moramo držati daleko po strani od takvih pokreta, ali ujedno i uvidjeti i otkriti koje su naše misionarske dužnosti. Mi moramo ljudima navijestiti radosnu vijest evanđelja i kršćansku zajednicu oblikovati tako da ona svojim životom daje smisao ljudskog života. Naš narod je naklon zajedništvu, međusobnom pomaganju i bratskoj podršci. Njihova nada i očekivanje treba se susresti s evanđeoskom porukom."

ODRAZ TRAGEDIJE KIBWETERE KULTA NA KATOLIČKU CRKVU

"Mi smo žigosani kao krivci za zločin. Ljudi ovako razmišljaju: Svi kršćani, uključujući i katolike, isti su kao i Pokret za obnovu Deset Božjih zapovijedi. Nemoguće će biti redovnicama u uniformi i svećeniku u kolaru izići na ulicu." Tu izjavu dao je novinskoj agenciji Fides jedan talijanski misionar koji nije želio da se spominje njegovo ime.

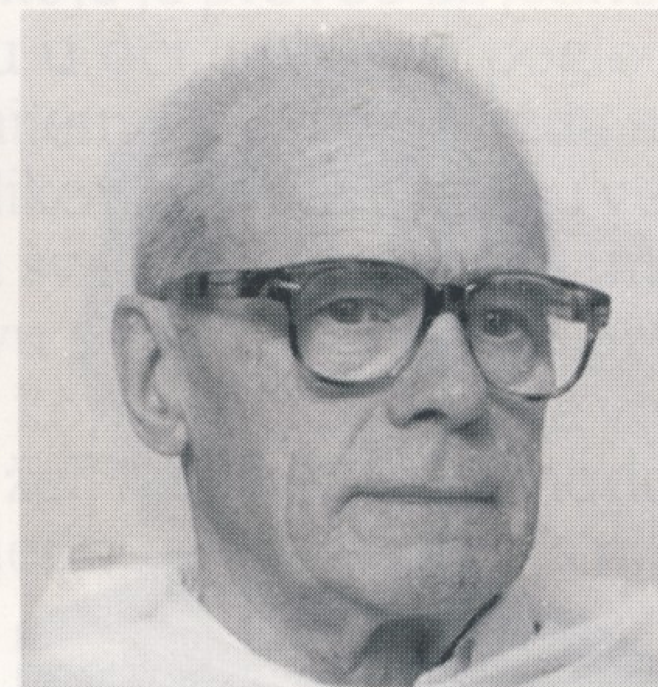
To je posljedica tragičnoga masovnog samoubojstva koje se zbilo 17. ožujka kada su se stotine članova kulta sudnjeg dana dali živi spaliti. Od toga datuma pronađene su mnoge masovne grobnice i broj žrtava popeo se na više od tisuću. Policija još uvijek traga za jednim od "proroka" kulta, Josephom Kibwetereom, koji je napustio mjesto neposredno prije nego će se dogoditi tragedija.

U međuvrenenu nekoliko kilometara od Kampale pronađena je još jedna grobnica i u njoj 50 tijela. Grobnica je pronađena u kući koju su u zakup bili uzeli dvojica vođa kulta i koji su je napustili svega nekoliko dana prije kolektivnog samoubojstva 17. ožujka. Zahvaljujući slutnjama koje je policiji dao vlasnik kuće, policija je bila u stanju otkriti sablasnost čina.

Izjavu koju je dao talijanski misionar potvrđuju i kršćani drugih zajednica. Više od 70 predstavnika koji pripadaju različitim zajednicama sastali su se u Kampali da razmotre stanje. Rekli su: "Mnogi vršitelji Božje službe uvidjeli su da je njihov rad postao teži. Kolar i uniforma nisu više znakovi dostojanstva, poštenja i pobožnosti."

U međuvremenu katolički nadbiskup Mbararea, monsinjor Paul Bakyenga javno je pozvao preživjele bivše članove Pokreta za obnovu Deset Božjih zapovijedi i njihove obitelji da dođu u katedralu. Ti ljudi žive sakriveni i u strahu. Nadbiskup im je rekao da se vrate Crkvi i da se više ne straše. Ujedno je dao smjernice kleru kako će im pomoći da se vrate i ohrabre ih. Mjesna Crkva je počela i s programom savjetovanja klera i laika o najboljim metodama kojima će pomoći preživjelima.▪

Iz torbe pučkoga misionara

FR. DRAGO KOLIMBATOVIĆ OP

SA SVETINJAMA NEMA ŠALE - JER ĐAVAO POSTOJI!

Ako ne vjerujete da đavao postoji, možda će vas ovo uvjeriti.

Prije desetak godina prolazio sam splitskim Pazarom i ugledao svoga starog prijatelja Nikolu.

"Prijatelju, što se držiš kao da su ti potonule sve lađe?"

"E moj brate, dobro da sam noćas živ ostao!... Zamisli: negdje oko dva sata poslije pola noći probude me dva policajca, pa će mi jedan od njih bez ikakvog tumačenja:

'Provjeri je li ti sin kod kuće! Ako nije, hajde s nama!'

Sina kod kuće nije bilo i ja krenem s njima u pravcu Poljuda. Uđemo u podrum nadbiskupskog sjemeništa, ali ne kroz vrata, nego kroz jedan prozor na kojemu nije bilo rešetke. Prolazili smo kroz prostorije osvijetljene isključivo voštanicama koje su već dogorijevale. Zrak je bio zagušljiv. Po zidovima su se razabirali križevi naglavce povješani i goleme brojke 666. U sredini predzadnje bio je stol, nalik na oltar u crkvi, a u zadnjoj se nađem pred golim, mrtvim tijelom mladića kojemu su bile prerezane žile na zapešćima...

'Je li to tvoj sin?' obojica me zapitaju u jedan glas.

'Nije!' glasno odgovorim, jer mi je odlanulo kad sam vidio da ovaj nesretnik ima brčiće, a moj ih sin ne nosi..."

U Splitu je to bila prva, a vjerujem i posljednja žrtva u stilu onih s kojima obiluje satanistička crkva u SAD. Naime, "crne mise" umjesto pričesti imaju najrazvratnija seksualna orgijanja, a katkada i ritualna ubojstva...

U dnevnom tisku o tome tih dana nije bilo niti slova...

Pitam vas: Ako ovo nije đavolsko djelo - jer u njegovo postojanje ne vjerujete - čije bi moglo biti?! Doduše, Sveto pismo ispočetka ne govori o đavlu kao o osobi, ali posve jasno govori o zmiji koja je obdarena izvanrednim znanjem i koja je čovjekov neprijatelj od njegova početka. Ono je naziva "zavodnicom", "ubojicom ljudi", "ocem laži". Toj zmiji konačno uspijeva čovjeka nadmudriti i upropastiti. Zato je već Knjiga Mudrosti naziva njezinim pravim imenom - Đavlom, tj. klevetnikom (od grčkog "Diabolos") i Sotonom, tj. Upropastiteljem (od hebrejske riječi "Satan").

Ipak, valja naglasiti da Sveto pismo također otpočetka najavljuje pobjedu nad đavlom - po Isusu Kristu, koji će svojom smrću uništiti onoga koji je do tada imao vlast nad čovjekom smrti (vidi: Heb 2,14). Štoviše, Evanđelje prikazuje cijeli Kristov život kao boj protiv sotone, a u njegovoj muci, smrti i uskrsnuću vide njegovu konačnu pobjedu nad njim jer je Krist dao vlast nad sotonom svim svojim sljedbenicima. Tako, kad su se ono sedamdeset dvojica njegovih učenika vratila sa svoga prvog apostolskog putovanja, sa zanosom su pripovijedala da su im se i zlodusi pokoravali na spomen Isusova imena...

Pitanje mi se samo od sebe nameće: Nije li Krist i meni dao tu vlast? a kako se njom služim?

U ovom listu, pod naslovom "Zloduh na djelu", opisao sam kako je đavao pokušavao onemogućiti naše misijsko djelovanje; ali, istini za volju, nikada nismo naišli na pravo opsjednuće. A da i jesmo, priznajem, osobno se ne bih usudio poduzeti egzorcizam (obred izgonjenja đavla), pogotovo otkako sam doznao da đavao običava u takvoj prigodi - bijesan na onoga koji ga izgoni - jasno iznijeti njegove grijehe. A jer u svojoj mladosti nisam bio bezgrešan, ne znam kako bih se osjećao kad bi me na takav način osramotio pred onima koji visoko o meni misle... A da zloduh doista znade tako postupati, poslušajte opis jednog egzorcizma iz usta velečasnog gospodina Ivana Barčaneca kako ga je iznio pred o. Pavlom Njegovcem i preda mnom kad smo imali misije u Ferdinandovcu, davne 1961. godine, gdje je on bio župnikom.

Kao mladomisnik, jer sam pripadao vrhbosanskoj nadbiskupiji, bio sam dodijeljen za kapelana jednom vrlo poznatom i uvaženom župniku. Njemu jednoga dana dođe otac brojne obitelji moleći ga sa suzama u očima da se zauzme za njegovu kćer Anu jer je opsjednuta đavlom.

"Štooo? Opsjednuta?" župnik razvuče svoje pitanje ne vjerujući svojim ušima.

"Da velečasni! Upravo opsjednuta! Najprije smo uočili da izbjegava svaki dolazak u crkvu. Nisam je uspio skloniti ni batinama, a kamoli lijepim riječima... Zatim je odlučno odbijala sudjelovati u bilo kojoj molitvi... Kad smo odlazili na posao i trebali proći uz koje raspelo na raskrižju, zaobilazila ga je na velikoj udaljenosti... Žena je znala katkad - za pokus - ubaciti u hranu koju kap blagoslovljene vode prije nego bi hranu porazdijelila u tanjure; ona je svako jelo s blagoslovljenom vodom smjesta prosula..."

Nakon duljeg provjeravanja tog slučaja župnik se odlučio za egzorcizam. Dobio je dopuštenje od svog ordinarija Marka Alaupovića i u dogovoreni dan i sat trojica jakih ljudi doveli su Anu u crkvu, dakako, svezanu. Znatiželjnika je bilo podosta, ali mnogo više pravih vjernika koji su se usrdno molili za uspjeh pothvata. Župnik se strogo pridržavao obreda, ali kad je đavlu naredio u ime Isusa Krista da iziđe iz toga kršćanskog stvora, đavao udari u grohotan smjeh i cerekajući se reče župniku:

"Vidi, vidi tko bi me htio istjerati... Sjeti se kad si ono bio u vojsci, u Zaječaru, u onoj gostionici, kad ti je u krilu sjedila ona mlada 'zečica'..."

"Nuti, nuti," promrsi župnik u pola glasa, "ja mislio da za taj moj grijeh zna samo Bog i ja; a ono zna i šejtan..." Zamislio se on i nakon kratke stanke obratio se svim prisutnima:

"Narode! Svi smo se uvjerili da sa zloduhom nema šale. Ipak iz ovoga ne bismo smjeli zaključiti da je on nepobjediv. Ja čvrsto vjerujem da je Krist dopustio ovo moje poniženje od sotone samo zato da se na ovaj preozbiljni pothvat savjesnije pripravim, imajući u vidu njegove riječi: 'Ovaj se rod ničim drugim ne može izagnati osim molitvom i postom' (Mk 9,29). U duhu tih riječi nastojat ću provesti tridesetak dana; a bit ću zahvalan svima onima koji mi se u tom djelu pridruže!"

Za mjesec dana masa naroda skupila se u crkvi i oko nje... Dok je župnik ponovno i ponovno naređivao đavlu da iziđe iz toga krštenog stvora, dotle je đavao uporno tražio da mu dopusti ući, ali ne u krdo svinja, kao što je to u svoje vrijeme tražio od Krista, nego u četu njemačkih vojnika, "koji - eno - upravo prolaze preko mjesne ćuprije." I doista, oni koji su bili kod crkvenih vrata osvjedočili su se da je baš u taj čas četa vojnika prelazila preko mosta... Zatim je tražio da uđe u babicu koja je izvršila nebrojene pobačaje u onom kraju, a "koja - eno - vani sjedi na pragu sakristije"... Na te đavlove riječi nekoliko potrča do babice i prenese joj đavlovu želju. Kad je nesretnica to čula, poleti kao strijela i ne misleći da je đavao brži od nje i da mu ni u kojem slučaju ne bi mogla pobjeći... Uglavnom, jer je župnik i nadalje naređivao đavlu u ime Kristovo da iziđe i da ostavi znak svog izlaska, crkvom odjekne prasak nalik na pucanj puške... Ana padne na zemlju kao mrtva, a u samom vrhu prozora pokaza se otvor veličine puščanog metka... Uskoro Ana dođe k sebi i javno prizna da je postala žrtvom đavla kad je za neznatne novce odnijela jednoj babi - vračari svetu Hostiju, koju je neposredno poslije pričesti ispustila iz usta u rubac...

Doista, sa zloduhom nema šale, a sa svetinjama još manje!

U Rijeci, 26. srpnja 1999.

PREVEO:
SINIŠA TURINA, prof.

Evanđelje danas

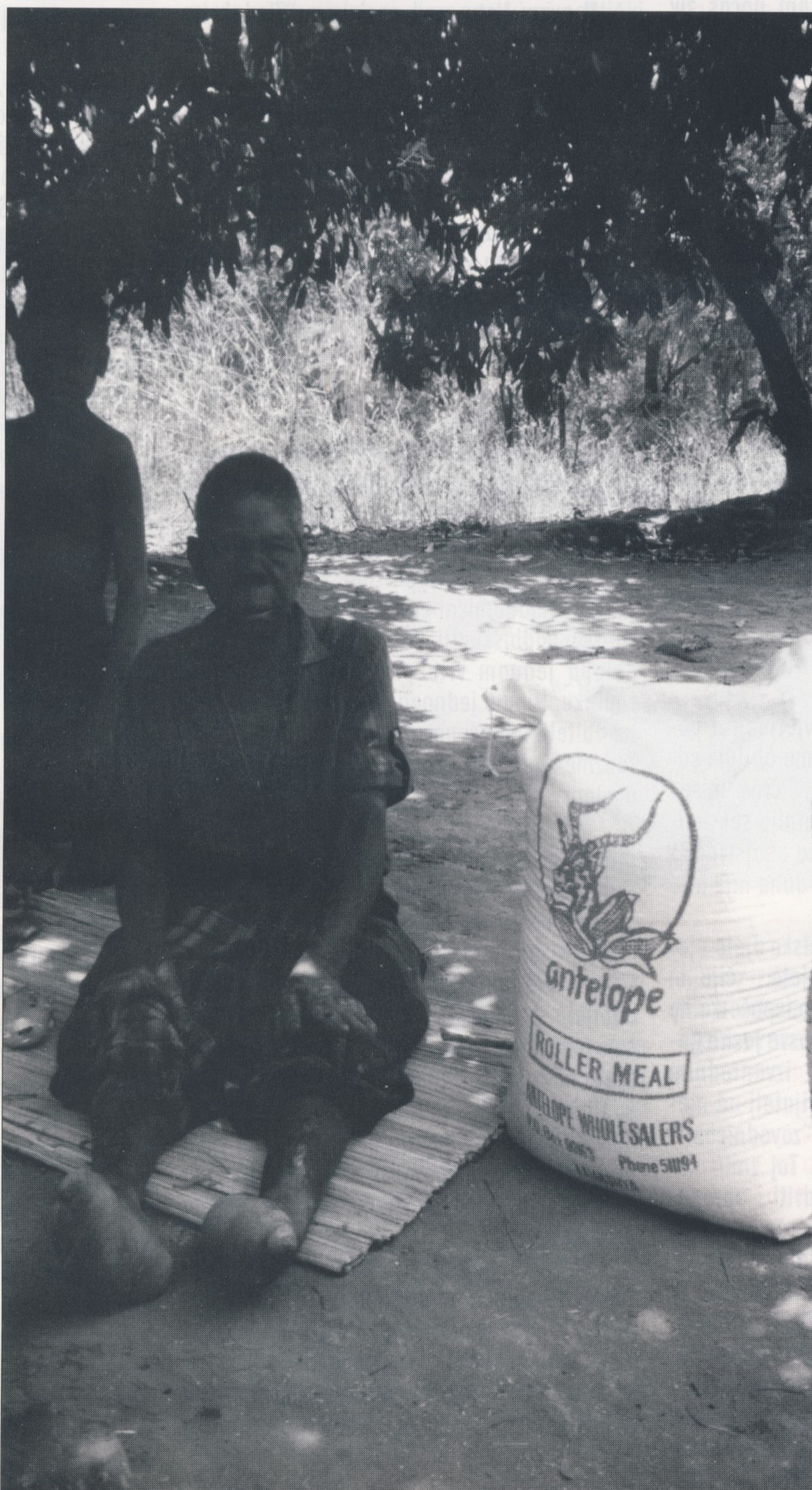
Zahvalnost gubavaca

Nazočnost gubavaca uvijek je bila situacija u kojoj Krist potpuno izokreće ustaljeno ponašanje, običaje, izbore. Izopćeni u židovskom društvu, izdvojeni na posebna, nedostupna mjesta, predstavljali su stalnu prijetnju i ulijevali strah. Krist je u svezi s njima uveo revolucionarno stajalište: ne samo da od njih nije bježao nego se s njima susretao i mnoge među njima izliječio. Činio je to očinskom blagošću i prijateljskom privrženošću.

Gubavci su oduvijek bili jedna od najimpresivnijih slika iz Evanđelja. Njihova je nazočnost uvijek bila situacija u kojoj Krist potpuno izokreće ustaljeno ponašanje, običaje i izbore. Izopćeni u židovskom društvu, izdvojeni na posebna, nedostupna mjesta, predstavljali su stalnu prijetnju i ulijevali strah. Krist je u svezi s njima uveo revolucionarno stajalište: ne samo da od njih nije bježao nego se s njima susretao i mnoge među njima izliječio. Činio je to očinskom blagošću i prijateljskom privrženošću.

Jedna od mnogih epizoda u svezi s njima je i ona koju nam prenosi Luka (17,11-19).

Dok je tako putovao u Jeruzalem, prolazio je između Samarije i Galileje. Kad je ulazio u neko selo, eto mu u susret deset gubavaca. Zaustave se podaleko i zavape: "Isuse, Učitelju, smiluj nam se!" Kad ih Isus ugleda, reče im: "Idite, pokažite se svećenicima!" I dok su išli, očistiše se. Jedan od njih vidjevši da je ozdravio, vrati se slaveći Boga u sav glas. Baci se ničice Isusovim nogama zahvaljujući mu. A to bijaše neki Samarijanac. Nato Isus primijeti: "Zar se ne očistiše desetorica? A gdje su ona devetorica? Ne nađe li se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovog tuđinca?" A njemu reče: "Ustani! Idi! Tvoja te vjera spasila!"

Često razmišljam o ovom prizoru kad susrećem oboljele od AIDS-a "gube dvadesetog stoljeća", kako su ga neki nazvali, i čini mi se kao da ponovno proživljavam sve one Kristove susrete s ovim bolesnicima, koji su tada kao i danas bili osuđenici na samoću, strah, progonstvo… Bilo je to često i zbog potpunog nepoznavanja njihove bolesti.

Jedan laik, dragovoljac koji ih oduvijek prati u njihovoj Kalvariji, svojedobno mi je rekao: "Mnogi među njima umiru dvaput. Prvi put umiru kad shvate kako su ih svi napustili i odbacili. Za njih je gora od same tjelesne patnje ona visoka brana koja se oko njih podiže na radnom mjestu, u društvenom životu a često i u samoj obitelji."

Iako danas već prodire poneki tračak nade i nove terapije se sve uspješnije nose s bolešću i produljuju život bolesnika, AIDS i dalje ostaje velikom tragedijom naših dana, poglavito u Trećem svijetu, među onim najsiromašnijim.

Svakoga dana, u Keniji, kaže dr. Meme, podtajnik Ministarstva zdravstva, od posljedica ove bolesti umire 500 ljudi. Sam predsjednik Moi morao je podatak objaviti nazvavši ga "nacionalnom katastrofom".

U Obali Bjelokosti je navodno seropozitivno 10% pučanstva i sve je veći broj djece koja se bolešću inficira još u majčinoj utrobi, a da bi se spriječilo fetalni prijenos zaraze, dovoljno bi bilo cjepivo koje stoji šest dolara.

No, dok Zapad i dalje troši ogromne količine novca za naoružanje, nikako ne uspijeva izdvojiti taj skromni iznos koji bi spriječio katastrofu koja pogađa i postupno uništava one najnesretnije zemlje.

Afrika je jedan od najpogođenijih kontinenata jer bolesnici ne znaju kome bi se obratili ili pak nemaju novaca da bi otišli do dispanzera. Jedina su im nada misionari, no to je samo kap u moru patnjâ. Pa ipak, i ta je kap i te kako važna kako bi se bolest lokalizirala i kako bi se spriječilo njezino dalje širenje. I u društvu koje živi u blagostanju nije uvijek lako dobiti potrebne lijekove, a osobito nije lako dobiti potporu i skrb u liječenju koje je vrlo teško i dugotrajno (bolesnik mora uzeti 16 do 32 tablete raznih preparata na dan, što je povezano s vrlo neugodnim situacijama jer lijekove treba brižljivo skrivati, osobito na radnome mjestu). Kad bolest poprimi svoj kronični oblik, na tijelu ostavlja vrlo teške znakove. Tijelo se izobličuje i degradira.

Tada postaje vrlo važno naše držanje prema ovoj našoj braći. Ono bi trebalo biti poput držanja Krista u vrijeme kada je hodao Galilejom, trebalo bi biti očitovanje ljubavi i prihvaćanja. Dakako, nismo ih u stanju tjelesno izliječiti onako kako je to On činio. No, svakako možemo srušiti zid straha i odbojnosti, premostiti ponor samoće u kojoj ovi ljudi žive uz nevjerojatne teškoće. Onaj tko tako čini, iz tog iskustva izlazi kao duhovno potpuno obnovljena osoba.

Jedan svećenik koji prihvaća mladež ovisnu o drogama i pomaže u bolesti oboljelima od AIDS-a ovim riječima opisuje posljednje trenutke koje je proveo uz jednog umirućeg: "Kada me pogledaju u oči, spuštam pogled, jer ne mogu podnijeti njihovo nijemo pitanje. Možda mi žele reći kako se približavaju velikom trenutku, da su već krenuli na veliko putovanje, da sve brzo prolazi a samo ljubav ostaje zauvijek. U njihovu širokom pogledu prema nama nepoznatom obzorju, koje je možda njima već otkriveno, vidljiv je zov koji nas želi otrgnuti od samodopadnosti i samoljublja i uvesti u jednu dimenziju koja nije više samo ljudska. I tada, stiskom ruke žele osjetiti tjelesni dodir kako bi raspršili izolaciju i zaborav na koji ih osuđujemo. Zbog toga je vrlo važno stegnuti ruku, dodirnuti brata ili sestru u nevolji i pokazati im kako su ljubljeni barem u posljednjem trenutku njihova života. Nakon što jednom budeš uz čovjeka koji umire od AIDS-a, više nikad nećeš biti isti."

Snaga u vjeri pred smrću od AIDS-a

No, ne predaju se Božjem otajstvu svi oni koji umiru od te okrutne bolesti. Isto kao što vjera nije dodirnula onu devetoricu iz Evanđelja. No, za mnoge među njima nazočnost prijatelja koji ih je u stanju voljeti i pratiti ih u njihovim patnjama, znači pravo uskrsnuće, istinsko ozdravljenje duše.

Poslušajmo oca Carmella Di Giovannija, katoličkog kapelana londonskih zatvora koji je bio uz desetine talijanskih mladića koji su, nakon što su u Ujedinjenom Kraljevstvu lutali u potrazi za ekstremnim iskustvima, umrli od posljedica AIDS-a: "Kada bi me upitali: 'Carmello, kamo ću otići?' i kada sam im mogao navijestiti vječni život i reći: 'Nalaziš se pred ulaskom u prekrasan svijet u kojem će sve tvoje patnje prestati, vidjet ćeš Majku Božju, svece, vidjet ćeš Boga', događalo se nešto što je jako teško prepričati. Njihove su se oči ispunjavale svjetlošću. Lica izobličena bolešću, tijela prekrivena ranama opuštala su se obuzeta mirom koji nije s ovoga svijeta. U trenutku njihove smrti činilo mi se kako se nebo otvara i ja sam imao dojam da i sâm s njima ulazim ravno u Raj. No, o tim stvarima ne bih želio govoriti kako me ne biste krivo shvatili. Te stvari treba proživjeti."■

MISIJE NA ASFALTU

Odmah nakon primitka dužnosti urednika Radosne vijesti iznio sam domovinskim misijskim djelatnicima svoje viđenje časopisa. Tom prigodom predložio sam i želio u Radosnoj vijesti pokrenuti između ostalih sadržaja i rubriku MISIJE NA ASFALTU. Zamislio sam bio da se u toj rubrici javljaju naši svećenici koji okupljaju vjernike, raseljene Hrvate u hrvatskim katoličkim misijama u Europi, Americi i Australiji i da u njoj donose vijesti o važnijim događanjima kod njih. Ovom bi rubrikom, prema mojoj zamisli, bila povezana domovina s raseljenom Hrvatskom a oni svi skupa s hrvatskim misionarima u Aziji, Africi i Južnoj Americi. U tu svrhu poslao sam pisani prijedlog svim tadašnjim voditeljima (svećenicima) hrvatskih katoličkih misija diljem svijeta. Moj prijedlog, na žalost, nije prihvatio nitko. Razumije se da sam se prestao baviti tom mišlju.

Ovih dana posjetio je mons. Franjo Komarica, banjolučki biskup, jednu hrvatsku koloniju (misiju) gdje živi lijep broj Hrvata koje okuplja svećenik banjaločke biskupije velečasni Drago Balvanović. Prvi put, evo, starta rubrika MISIJE NA ASFALTU u kojoj donosimo reportažu o posjeti monsinjora Komarice Hrvatima u Peruu. Nadam se da će naši čitatelji naći ponešto zanimljivog u ovoj rubrici te da će se i neki od voditelja hrvatskih katoličkih misija odlučiti napisati nekoliko redaka i tako ponuditi čitateljima Radosne vijesti nov sadržaj.

Anto Burić, urednik Radosne vijesti

PASTORALNI POHOD BANJOLUČKOG BISKUPA FRANJE KOMARICE HRVATIMA KATOLICIMA U PERUU

Od 24. travnja do 9. svibnja ove godine boravio je u južnoameričkoj državi Peru banjolučki biskup Franjo Komarica. Došao je u pohode hrvatskom misionaru, svećeniku banjolučke biskupje velečasnom Dragi Balvanoviću, vjernicima svoje biskupije i vjernicima Hrvatima iz drugih biskupija koji žive u ovoj državi. Prije dvadesetak godina Hrvate u Peruu je posjetio sada umirovljeni splitski nadbiskup mons. Frane Franić. Umirovljeni zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić došao je u posjet Peruu 1986. godine. Ovo je dakle treći posjet jednoga hrvatskog biskupa Hrvatima u ovoj južnoameričkoj državi.

DOČEK

U zračnoj luci Callao - Lima biskupa Komaricu su dočekali predstavnici hrvatske kolonije u Peruu predvođeni svojim dušobrižnikom velečasnim Dragom Balvanovićem te počasnim konzulom Republike Hrvatske u Peruu gospodinom Brankom Fistrovićem. Tu su bili i gospodin Marko Burina, predsjednik zajednice Hrvata u Peruu, gospodin Luka Miloslavić, predsjednik trgovačke komore, te skupna mladih potomaka hrvatskih iseljenika.

U Peruu, koji broji oko 25 milijuna stanovnika, živi oko 6.000 hrvatskih potomaka najvećim dijelom naseljenih u glavnom gradu Limi i njegovoj okolici. Stanovništvo ove zemlje je 90% katoličko. U zadnje vrijeme, na žalost, šire se sekte i razni vjerski pokreti iz Azije. Najveća koncentracija stanovništva je u velikim gradovima.

Crkva i spomenik sv. Leopolda Mandića u Peruu

Sam grad Lima ima oko 8 milijuna stanovnika. Dakle jedan grad po broju stanovnika skoro kao dvije Hrvatske. Statističari kažu da se u Limu svaki dan doseli novih 350 stanovnika što godišnje iznosi više od 120.000 novih građana ovog grada. Grad Limu su utemeljili Španjolci 1535. godine.

Hrvati katolici okupljaju se u svojoj župi svetog Leopolda Mandića koja je u isto vrijeme i župa za peruanske katolike. Župa je ustanovljena 1996. godine. Prije toga, nakon dolaska svećenika Balvanovića (1987.), središte hrvatske misije bilo je u župi svete Ruže Limske. Nakon što je hrvatskoj katoličkoj misiji dodijeljeno zemljište i ozidana crkva, u zadnje četiri godine izgrađen je kompletan pastoralni centar. Tu je župna kuća, dvorane za sastanke i priredbe te novi toranj. U ožujku ove godine blagoslovljena su nova zvona i toranj a pastoralni centar svečano je otvorio biskup Komarica. Svake nedjelje u župnoj crkvi svetog Leopolda slavi se pet svetih misa: četiri na španjolskom i jedna na hrvatskom. U radu župe i centra sudjeluju dvije redovničke družbe sestara i dva svećenika. U župi postoji 10 župnih grupa, 4 župna pjevačka zbora, medicinski centar s 14 liječnika i mnogi drugi sadržaji.

Prigodom otvaranja centra biskup je blagoslovio spomen-ploču na kojoj je natpis: "Na spomen Rođenja Kristova, u jubilejskoj godini 2000. ovaj Pastoralni centar župe svetog Leopolda Mandića, Vikarijata Hrvata u Peruu, podiže se na slavu Božju i dobrobit Hrvata i njihovih potomaka iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine... Poklonjen budućim naraštajima kao trajna

uspomena na domovinu iz koje dođoše i na svoju novu domovinu Peru..." U program otvaranja centra uključen je i blagoslov nove krstionice koja je kopija Višeslavove krstionice i novo svetohranište napravljeno prema starokršćanskim oltarnim svetohraništima iz Hrvatske. Svečanost otvaranja završena je kulturnim programom i vatrometom te narodnim veseljem.

BISKUP KOMARICA S CRKVENIM DOSTOJANSTVENICIMA PERUA

U svojoj rezidenciji u Limi biskupa Komaricu primio je nadbiskup Lime i primas Perua monsinjor Juan Luis Cipriani. Ovaj crkveni velikodostojnik s posebnom pozornošću je pratio izlaganje biskupa Komarice o stanju Crkve u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj. Na kraju posjeta izrazio je svoju solidarnost s patnjama puka u Bosni i Hercegovini i zahvalnost hrvatskoj katoličkoj zajednici u Peruu za doprinos koji čine Crkvi Lime i Perua te za pastoralni centar koji su hrvatski iseljenici darovali njegovoj nadbiskupiji.

Prigodom posjeta umirovljenom kardinalu Augustu Vargasu Alzamori biskup Komarica zahvalio je u ime domovinske Crkve za molitve i materijalnu pomoć koju je Biskupska konferencija Perua pružala tijekom rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Osim materijane pomoći koja je slana preko Hrvatske katoličke misije u Limi, Biskupska konferencija Perua, uz animiranje hrvatskog svećenika, organizirala je "najveću hrvatsku misu" u katedrali u Limi na kojoj je sudjelovalo više od 55 biskupa i nekoliko tisuća vjernika. Biskup Komarica je zahvalio i na darovanom zemljištu koje je u vrijeme svoga upravljanja nadbiskupijom dodijelio Hrvatskoj katoličkoj misiji za gradnju crkve i centra. Kardinal Augusto s radošću je istaknuo podatak da je kardinalsko imenovanje primio istog dana kada i kardinal Puljić, nadbiskup vrhbosanski, i uputio mu pozdrave po biskupu Komarici.

Biskup Komarica je primljen i u nuncijaturi Svete Stolice gdje ga je primio Papin nuncij mons. Rina Passigata. Biskup Komarica je nunciju iznio poteškoće i nadanja Crkve u Bosni i Hercegovini. Nuncij je pak s druge strane s puno topline govorio o svećeniku, mučeniku, fra Vjeki Ćuriću, misionaru ubijenom u Ruandi. "Njegova dobrota bila je poznata svima", rekao je nuncij. "Često je dolazio u nuncijaturu, jer sam tamo bio nuncij, i tražio je pomoć za sve zaraćene strane ne gledajući iz kojeg je tko plemena."

Uz posjete crkvenimn dostojanstvenicima Perua biskup Komarica susreo se i s peruanskim svećenicima i s hrvatskim misionarima koji djeluju u Peruu. Posjetio je oca Remigija Mlinarića, misionara, koji boravi i radi kao kapelan u klinici Stella maris. Susreo se i s časnim bratom Tomicom Hruškom, franjevcem, koji je na susret došao iz područja Amazone gdje djeluje s ocem Gerardom Žardinom. Otac Gerardo javio se telefonski biskupu i ispričao se što nije u stanju susresti se s njim zbog obilnih kiša koje su u to vrijeme padale u njegovu području. Rekao je da će ove godine doći u posjet u domovinu. Fra Rafael Lukarić, trećoredac, misionar, nakratko se susreo s biskupom Komaricom u gradu Trujillo. Bio je radostan što je mogao na peruanskom tlu susresti biskupa iz domovine, ali i žalostan što se odmah morao vratiti u svoj misijski kraj Bolivar.

U župi svete Ruže Limske, koju sada vodi mons. Salvador Pineiro Nesanović, potomak Hrvata iz Dubrovnika, gdje je hrvatska katolička misija imala svoje sjedište više od deset godina i gdje je na pastoralnoj službi bio svećenik Drago Balvanović, biskupu Komarici priređen je svečani ručak. Prekrasna župna crkva ukrašena je veličanstvenim vitrajima koji su rad akademskog slikara Winternitza, podrijetlom Austrijanca, jednoga od najpoznatijih umjetnika u Peruu.

U centru Hrvatske katoličke misije u Limi djeluju redovnice Misijske sestre Presvete Euharistije čiji je utemeljitelj biskup Gonsales iz Španjolske. Uz hrvatsku crkvu svetog Leopolda Mandića u Limi nalazi se vrlo lijep novoizgrađeni samostan sestara Canonesas de la Cruz. I ove redovnice su uključene u pastoralni rad u župi. Između ostalog drže pouku za prvopričesnike. Prošle godine bile su četiri prve pričesti i dva puta krizma. Ove sestre vode i župno pjevanje i župne grupe. U kapelici njihova samostana biskup je imao svetu misu i zadržao se s njima na večeri. Pozvao ih je da dođu u Bosnu i Hercegovinu i Hrvatsku i pomognu Crkvi u Hrvata. Sestre su s oduševljenjem prihvatile ovaj poziv. Ova zajednica sestara obiluje redovničkim zvanjima. Sada u novicijatu imaju 30 novakinja. Djeluju u više južnoameričkih država. Glavna karizma im je pomaganje u pastoralu župe.

U gradskoj općini San Borja, u kojoj se nalazi župa svetog Leopolda Mandića, za biskupa je organizirano primanje. Gradonačelnik općine gospodin Jorge Lermo u svome govoru istaknuo je kako je općina San Borja jedna od najuređenijih općina Lime i kako ova općina s ponosom prima uglednog gosta i dragog prijatelja Hrvata koji žive na području ove općine. U prigodnom programu sudjelovao je zbor iz dječjeg vrtića i zbor odraslih. Nizali su se pozdravi i izmjenjivali pokloni. Biskup je gradonačelniku uručio kopiju Branimirova križa s krstionice koja krasi crkvu svetog Leopolda Mandića.

- Nastavlja se -

S. EMANUELA ŠKARICA

AFRIČKA ŽENA

ŽENA U BIBLIJI

Lea i Rahela

U nastavku povijesti izraelskog naroda susrećemo likove velikih žena. U biblijskim je izvještajima upadljivo da su te žene predstavljene više kao pomoćnice u značajnim događajima za narod. One su bile otvorene djelovanju Duha Svetoga nasuprot zakonskim zabranama što se tiče religioznog života.

Zanimljivo je, a istodobno i za nas shvatljivo, da je proročica Mirjam, predstavljena kao zaštitnica svoga brata Mojsija (*Izl* 2,7-9), a ne kao samostalna proročica vođena Duhom Božjim pomažući narodu za vrijeme prijelaza kroz Crveno more (*Izl* 15,20 sl.). Mirjam je samo jedna u dugom nizu žena koje zauzimaju vrlo važna mjesta u političkom i društvenom životu izraelskog naroda.

Debora (*Suci* 4,4 sl.) je predstavljena kao vojskovođa koja ujedinjuje izraelska plemena i osigurava im pobjede. To ne čini kao samostalna proročica ili kao karizmatički vojskovođa.

U životu i političkoj karijeri najvećeg izraelskog kralja Davida ima nekoliko žena koje imaju značajan utjecaj na pozitivni razvitak događaja, npr. mudra Abigajila (1 *Sam* 25), mirotvorkinja Mikela (1 *Sam* 18; 2 Sam 3,6), junačka Šaulova inoča Rasipa (2 *Sam* 21,8).

Na kraju spominjem kao primjer i uzor tolikih hrabrih izraelskih žena, majku sinova Makabejaca (2 *Mak* 7, 20 i dalje).

***

U izvještaju o stvaranju (prvih ljudi) Bog je želio pokazati ravnopravnost i jedinstvo između iš i iššah.

MISIJSKI VELIKANI

JOSIP KONSTANTIN BESCHI

misionar, pjesnik, jezikoslovac (2)

Piše: Ilija Doborski

Godine 1715. zamolili su poglavari o. Josipa Konstantina da pođe u područje Ramnad, što je u njegovoj nutrini izazvalo neopisivu sreću. Tu je naime 1693. portugalskog isusovca o. Ivana de Brittoa dao pogubiti tadašnji vlastodržac Ramnada samo zato što je propovijedao Isusa Raspetoga i želio ljude upoznati s njegovom porukom spasenja. Prva pomisao u Josipovoj duši bila je da će se i njemu možda pružiti prilika podnijeti mučeništvo za Krista za kojim je čeznuo cijelim svojim bićem. Ipak, borbe između Ramnada i Tanjore, koje su se tih mjeseci rasplamsale, nisu dopustile o. Josipu da preuzme novo polje misionarskog djelovanja, pa su ga sredinom korizme iduće godine 1716. njegovi poglavari imenovali voditeljem misijske postaje Tanjore s prebivalištem u Elakkurichi, koja je toga vremena bila bez dušobrižnika, budući da je kralj Tanjore dosadašnjeg misionara o. Emanuela strpao u zatvor. O. Josip je imao pune ruke posla: mnogi su hindusi željeli sakrament krštenja, katekumeni su čekali na pouku, a uz to je znao po nekoliko sati sjediti u ispovjedaonici. Nakon prerane smrti o. Josipa Vieyara preuzet će i upravu misije Madurai gdje su posebno bili napeti odnosi među različitim kastama. Svi ti nemiri donijet će mu mnoge besane noći. Da bi ublažio napetosti među članovima različitih kastâ, odlučio je za kršćane niže kaste sagraditi novu crkvu u Sampatti. Cijele te godine o. Josip nije imao stalno mjesto boravka već je stalno bio na putovanju od postaje do postaje, priticao je subraći u pomoć u njihovim različitim dušobrižničkim obvezama.

U Elakkurichi je uveo apostolat duhovnih vježba. U godišnjem izvješću iz 1719. spominje se da je o. Josip prije Duhova održao za 55 novokrštenika duhovne vježbe u crkvi u Badugarpatti. Trebalo je mnogo napora da bi se sjetva privela kraju. Zato plodovi žetve nisu bili mali. O. Josip je tri puta na dan meditirao s vjernicima, molio i slavio svete tajne. Mnogi su od njih požalili da ih misionari nisu ranije učili meditirati, te su molili o. Josipa da održi još

Usprkos velikim, mudrim i hrabrim ženama u povijesti Izraela i pohvalama izrečenim u Pjesmi o vrsnoj ženi (*Izr* 31,10 sl.), došlo je do potpuno suprotnog shvaćanja odnosa žene i muškarca u tradiciji izraelskog naroda. Mislili su, ako je Bog stvorio prvo Adama, tzv. žena mora mu biti potpuno podložna.

Prema shvaćanju te tradicije žena je uzrok pada i dolaska grijeha na svijet, jer kao "slabija" prva je poslušala zmiju, i zavela muža (*Post* 3,6). *A vrhunac poniženja žene i iskrivljene slike o njoj možemo naći u Knjizi Sirahovoj: "Malena je svaka zloća prema zloći ženskoj"* (*Sir* 25,21) i ovako nastavlja knjiga Sirahova: "od žene je grijeh počeo i zbog nje svi umiremo" (*Sir* 25,24). Istodobno u mudrosnim biblijskim knjigama možemo sresti i velike pohvale ženi (*Izr* 31,10-31).

Koliko je žena bila omalovažavana i zapostavljana u patrijarhalnom društvu, neka nam na slikovit način predstavi molitva jednog rabina koji veli da čitav život treba Bogu zahvaljivati za tri stvari: "Što nije na svijet došao kao nevjernik, kao žena i kao rob" *(isto, s. 34.)*.

U javnom i religioznom životu Izraela žena nije bila ravnopravna s muškarcem. Da bi se održao molitveni skup, potrebno je bilo najmanje 10 odraslih Izraelaca, žene i djeca se nisu ubrajali. U sinagogi žene su imale svoje posebno mjesto; nisu smjele biti zajedno s muškarcima.

U Herodovu hramu u Jeruzalemu postojala su dva predvorja: jedno za žene, drugo za muškarce.

U to doba žene nisu mogle biti svjedoci na sudu, niti je jedan muškarac smio razgovarati na javnom mjestu sa ženom.

U SZ i cijeloj tradiciji izraelskog naroda ženu se cijenilo najviše kao majku i domaćicu. Ona je trebala rađati što više djece i brinuti se za kućne poslove (usp. *Ps*. 128,3).

To je više općeljudsko shvaćanje uloge žene u društvu, nego što bi bilo "biblijsko". Ona se ni u čemu ne razlikuje od shvaćanja uloge žene u društvu drugih orijentalnih naroda pa i afričkih plemena. Jedina je razlika u činjenici da se svaka izraelska djevojka nadala da će jedan od njezinih sinova biti očekivani Mesija, tj. da će ona postati Mesijina majka. To je svojstveno samosvijesti izraelske žene.

- (Nastavlja se) -

jedne duhovne vježbe za njihovu rodbinu. Pun apostolskog žara on je te godine kao i nekoliko idućih godina redovito priređivao duhovne vježbe za žitelje povjerenih mu misijskih postaja. On se u to doba morao uhvatiti u koštac s protestantima koji su djelovali u njegovu susjedstvu a za svoje su misionarske pothvate koristili i tisak. Različiti crkveni tisak kao i Bibliju na domaćem jeziku dijelili su besplatno, a pojedince iz niže kaste koji su prešli na protestantizam čak su potpomagali i financijski. Tako je broj prijelaza na protestantizam iz dana u dan sve više rastao i povećavao se. Voditelj katoličke madurske misije o. Dominik Madeira je zamolio o. Josipa da napiše knjigu kojom bi na jednostavan i razumljiv način protumačio temelje katoličkog vjerovanja kao i razlike između te dvije kršćanske vjeroispovijesti. Beschi će u dogledno vrijeme izdati knjigu u 18 poglavlja u kojoj govori o karakteru misne žrtve, o sv. pričesti, o čašćenju Presvete Djevice, o svecima itd. Jezik mu je tvrd i polemičan što je bio način pisanja tih godina. U jednom misijskom izvještaju iz 1745. stoji da se rimski katehisti sastaju u crkvi, čitaju polemički spis o. Beschija potpomažu se u pripremi na diskusiju s protestantskim katehetom. Na ovo Beschievo djelo protestanti su odgovorili spisom na 13 stranica pod naslovom "Crkveni raskol", na što im je Beschi argumentirano odgovorio svojim djelom pod naslovom "Osporavanje podjele".

Uspomena na o. Josipa Beschija i danas je živa u Tamil Nadu. Prva i posljednja postaja njegova djelovanja su tokom vremena postale hodočasnički ciljevi mnogih kršćana i nekršćana. U Arianur, prvu postaju misionarskog djelovanja, uveo je pobožnosti Prečistoj Djevici, a za tamošnju crkvicu je iz Filipina dobio Gospin kip koji je dao obući u nošnju onoga kraja što su žitelji s oduševljenjem prihvatili. Posljednja postaja, Elakkurichi, tokom 23-godišnjeg neumornog apostolskog djelovanja Ignacijeva duhovnog sina postalo je poznato Marijansko molitveno mjesto. Za vrijeme progona kršćana od strane kraljeva Tanjore-Maratha kao i protestanata i hindusa mnogi su misionari i katolici upravo tu našli utočište. A kada je glad u Tamil Nadu počela nemilosrdno odnositi živote, velik broj katolika je prešao na protestantizam, jer su ovi materijalno mnogo bolje stajali pa su svojoj subraći u vjeri mogli omogućiti prehranu u tim teškim danima. I pored teške situacije o. Josip nije zdvajao. On je zazvao nebo u pomoć i uložio sve snage kako bi pomogao braći u bijedi. Bez oklijevanja je pisao na sve strane i zaklinjao katolike da ne posustanu u vjeri i da se ne dadnu zavesti prolaznim materijalnim dobrima. Zamolio je biskupa u Mylaporeu da pozove katolike na molitvu te da uvede spomendane u Elakkurichi koji bi bili posvećeni čašćenju Gospe od utjehe i molitvi dušama u čistilištu. O. Josip je bio duboko uvjeren da će mu Prečista Djevica kao i duše u čistilištu pomoći da se zaustavi prijelaz katolika na protestantizam. U toj vjeri je doživio da je otpad od katolicizma prestao, da su se čak mnogi otpali od vjere vratili na katolištvo. Nakon što je veliko zlo bilo otklonjeno, neumorna Josipova duša se okrenula spisateljskom radu. Spjevao je čitav pregršt stihova u čast Blaženoj Djevici, a za katehiste je napisao priručnik u 20 poglavlja o katehizaciji. Vrijedan prilog toj knjizi je dodatak koji je za katehiste zrcalo u kome svaki može preispitati svoje djelovanje. Djelo su čak preuzeli i protestanti i izdali ga za svoje katehiste, s tim što su neki dijelove preradili ili izbacili.

U čast sv. Josipu nije gradio crkve niti podizao kipove, već je na tamilskom jeziku umjetnički i znalački opjevao njegov život i djelo. U svome godišnjem izvještaju o. generalu godine 1731. piše da je te godine uveo pobožnost svetoj portugalskoj mučenici Kiteri, što je vjerni puk neobično lijepo prihvatio. Iduće je godine dovršio svoj rječnik tamilskoga književnog jezika, a nekoliko godina poslije, nakon što je u ratnim previranjima morao napustiti Madursku misiju, protestanti su mu izdali rječnik govornoga tamilskog jezika. O zadnjim satima njegova života nije nam ništa poznato, jedino to da se 4. veljače godine Gospodnje 1747. u dobi od 67 godina, 49 godina redovništva i 37 godina misionarskog djelovanja u Tamil Nadu preselio u vječni Očev dom.

- Nastavlja se -

UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI

Već duže vrijeme domovinska Crkva povezana je s našim misionarima i oni s domovinskom Crkvom po svetoj misi, moljenju časoslova i privatnim molitvama. Svi smo svjesni snage molitve i puni pouzdanja u Isusovo obećanje da ćemo sve dobiti što ga zamolimo. Naše molitve u kojima smo sjedinjeni s našim misionarima imaju samo jednu nakanu: izmoliti snagu i blagoslov za uspješan rad naših misionara u svjedočenju Isusove ljubavi. Ljudskim silama i umu često su nedokučivi putovi Gospodnji kojima kroči k pojedinoj duši ili pojedina duša k njemu. Eto to ga upravo molimo. Molimo ga da nađe put do onih duša koje ga još nisu upoznale služeći se našim misionarima i misionarkama. U milosnoj smo godini velikog Jubileja kada nam Crkva pruža mogućnost primanja posebnih milosti. Molit ćemo nebeskog Oca da svoju ljubav i ljubav svoga Sina Isusa očituje svim ljudima. Uza svu njegovu ljubav dvije trećine čovječanstva ni nakon dvije tisuće godina nisu ga upoznale. Razlog je to da se svi još svesrdnije angažiramo i postanemo tu gdje jesmo misijski djelatnici. Netko darom, netko molitvom i svetom misom, netko žrtvom. Molimo, a Bog će blagosloviti i naše molitve i rad naših misionara.

✻✻

BUDIMO ZAJEDNO U MOLITVI I SVETOJ MISI S NAŠIM MISIONARIMA ONI MOLE ZA NAS MI MOLIMO ZA NJIH

RASPORED SVETIH MISA I ČASOSLOVA

KOLOVOZ-RUJAN 2000.

****

RASPORED PRIKAZIVANJA SVETIH MISA ZA DAROVATELJE

- 5. 8. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Ujewa u Tanzaniji prikazuje don Ante Batarelo,
- 29. 8. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Rushooka u Ugandi prikazuje fra Ivica Perić,
- Svakoga petka u mjesecu kolovozu i rujnu trud ispovijedanja hodočasnika (4 sata dnevno) u bazilici Lateranum te časoslov i krunicu za misionare i dobročinitelje prikazuje fra Franjo Rafael Lipovac.

RASPORED MOLJENJA ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE

- 4. 8. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Mirabilis Višić u misiji u Bukavu,
- 6. 8. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Ljilja Lončar u misiji Quito,
- 10. 8. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Danijela Dropulja u misiji Affame u Beninu,
- 13. 8. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Mirjam Šurjan u misiji Ngaoundere u Kamerunu,
- 20. 8. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Natalija Bešlić u misiji Affame u Beninu,
- 25. 8 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Vedrana Ljubić u misiji Rushooka u Ugandi,
- 1. 9. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Mirabilis Višić u misiji u Bukavu,
- 3. 9. 2000. časoslov za darovatelje moli sestra Ljilja Lončar u misiji Quito.

SVETE MISE I ČASOSLOV U DOMOVINI ZA MISIONARKE I MISIONARE

- 6. 8. 2000. svetu misu za misionarke i misionare u župi Miljevci prikazuje bivši misionar fra Ante Vukušić, župnik,
- 8. 8. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Margareta Šprajc, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 13. 8. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Mirna Nikolić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 14. 8. 2000. svetu misu za misionarke i misionare u crkvi Ranjenog Isusa u Velikoj Gorici služit će vlč. Anto Burić,
- Umirovljeni splitsko-makarski nadbiskup mons. Frane Franić moli časoslov za misionarke i misionare,
- Svakog utorka u mjesecu kolovozu i rujnu svetu misu i časoslov za misionarke i misionare prikazuje sestra Nives Kuhar u samostanu u Primorskoj u Zagrebu,
- Svakog utorka u mjesecu kolovozu i rujnu u crkvi Corpus Domini cjelodnevno klanjanje pred Presvetim prikazuje se za misionarke i misionare,
- Svake srijede u mjesecu kolovozu u Palmotićevoj u Zagrebu sestra Bogdana Markić, FDC prikazuje časoslov za misionarke i misionare,
- Svakoga ponedjeljka u mjesecu kolovozu i rujnu svetu misu, časoslov i krunicu za misionarke i misionare prikazuje s. Andrea Bulut u Belgiji,
- Varaždinska zajednica sestara Uršulinki (35 sestara) 17. kolovoza prikazuje klanjanje pred Presv. Oltarskim Sakramentom za naše misionarke i misionare,
- 8. 8. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Margareta. Šprajc, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 14. 8. 2000. svetu misu za misionarke i misionare u crkvi Ranjenog Isusa u Velikoj Gorici služit će vlč. Anto Burić,
- 17. 9. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Mirna Nikolić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- Varaždinska zajednica sestara Uršulinki (35 sestara) 21. rujna prikazuje klanjanje pred presvetim Oltarskim sakramentom za naše misionarke i misionare.

UISTINU, BEZ MENE NE MOŽETE UČINITI NIŠTA (Iv 15,5)

MISIJSKI INSTITUT U LONDONU

Jedva je poznato da u Londonu već 30 godina postoji Međunarodni misijski institut na kojem misionarsku naobrazbu postiže velik broj muškaraca i žena za misionarsko djelovanje u Africi, ali i na drugim kontinentima.

Misionari iz Mill Hilla i bijeli oci (afrički misionari) 1967. zajedno su osnovali teološki seminar u svojim kućama u Totteridgeu i Mill Hillu u Londonu. Godinu nakon toga priključilo im se 5 drugih misionarskih društava s kojima je utemeljen Internacionalni misijski institut. Odobrenje za djelovanje dala je i Engleska biskupska konferencija kao i Papinska kongregacija za odgoj iz Rima. Na Institutu se mogu postizati i akademski tituli s diplomom. Institut je kasnije afiliran Sveučilištu u Luvenu (Belgija) i Middlesexu (Engleska). Institutu su se kasnije priključila i druga misijska društva tako da danas na taj Institut svoje kandidate na studij šalju 40 misijskih društava, među kojima su i mnoge časne sestre i laici. Odnedavna Institut se preselio u veće prostorije u Ridgewayu, također u Londonu. Momentalno na Institutu studira oko 140 studenata skoro sa svih kontinenata.

ZAJEDNIČKA IZJAVA O RATU U KONGU

Prvi put u povijesti Republike Kongo pet najvećih vjerskih zajednica dale su zajedničku izjavu o ubilačkom ratu u Kongu. Izjava je izazvala izvanredan odjek u narodu i svijetu.

Nakon što su se u siječnju u New Yorku sastali najviši vjerski predstavnici iz Konga s predstavnicima Ujedinjenih naroda, u veljači su dali vrlo jasnu zajedničku izjavu. Prenosimo važniji dio izjave:

"Mi kao vjerski vođe vjerskih zajednica u Demokratskoj Republici Kongo duboko smo pogođeni ratom koji od 2. kolovoza 1998. bjesni u našoj zemlji i nanosi zastrašujuće posljedice za budućnost naroda i građana u zemlji i našem susjedstvu.

Stanovništvo trpi zbog kršenja njihovih ljudskih prava, masovnih ubijanja i progona više tisuća Kongoanaca unutar zemlje i u inozemstvu. Ti prognanici trpe od gladi, manjka lijekova, manjka odjeće i manjka moralne potpore. Odnosi s našim susjedima i prijateljima pogoršali su se otkad su se Ruanda, Burundi i Uganda odlučile umarširati u našu zemlju, zadržati okupirane dijelove. Oni ubijaju našu djecu i pljačkaju naša dobra.

Zapadni narodi su zavedeni krivim informacijama i propagandom uz pomoć moćnih medija i proširili su krivu sliku o Kongu i njegovim vođama. Takva propaganda obeshrabrila je i Ujedinjene narode da interveniraju i svojim mehanizmima okončaju taj rat.

Činjenica je da se međunarodna zajednica otvoreno ne zauzima za pravdu u tom ratu i tako još više otežava naše stanje... Mi uz dužno poštovanje pokušavamo međunarodnu zajednicu i Ujedinjene narode o tome obavijestiti. Sami se angažiramo za pravdu, za mir, jedinstvo, pomirenje i demokraciju... Mi ne možemo šutjeti pred činjenicom kako naš narod i naša zemlja propadaju..."

Tu su izjavu potpisali kardinal Etsou za katolike, mons. Marini Bodho kao zastupnik 62 protestantske zajednice, predstavnik Kimbanguista (najveće neovisne Crkve u zemlji), zastupnik pravoslavne Crkve i zastupnik islamske vjerske zajednice. Dakle, potpisali su zastupnici najvećih kongoanskih vjerskih zajednica i stanovništva.

SVEĆENIK ZA RATNE ZLOČINCE U ARUSHI (Tanzanija)

Ocu Gerardu Guiraudenu, bijelom ocu, biskup iz Arushe povjerio je dušobrižničku službu za zatvorenike optužene za ratne zločine na međunarodnom sudu u Arushi (Tanzanija). To je dosada neuobičajena služba za afričke misionare.

Nakon masovnih zločina i masakra nad pukom u Ruandi 1994. u gradu Arusha u sjevernoj Tanzaniji utemeljen je Međunarodni sud za suđenje ratnim zločincima. Pristup istragama mnogostruko se kritizira. Broj službenika broji više od 600 osoba: suci, odvjetnici, tajnici, sudski zapisničari, tumači, policija i tjelesni čuvari službenika, došli su iz mnogih zemalja cijeloga svijeta.

Velik broj optuženih smješteni su u Arushi u zatvor i čekaju na suđenje. Za njih je biskup imenovao dušobrižnika 66-godišnjeg o. Gerarda Guiraudena iz Družbe afričkih misionara, poznatih pod imenom bijeli oci. Budući da je o. Guirauden jedini svećenik, misionar, koji je iz francuskoga govornog područja u biskupiji, biskup ga je zamolio da preuzme tu zadaću. Među tim zatvorenicima ima bivših ministara, službenika garde, političara, pokrajinskih upravnika, novinara itd. O. Guirauden za njih redovno slavi nedjeljnu svetu misu. Zatvorenici su ga prihvatili i aktivno sudjeluju u euharistijskim slavljima. Sami pripravljaju sve potrebno za misu, sudjeluju u pripravi vodiča kroz misu i rado pjevaju misne pjesme. O. Guirauden ima dopuštenje sa zatvorenicima ostati poslije mise i s njima razgovarati. On ih tješi, daje savjete, produbljuje religioznu svijest u kojoj oni nalaze utjehu. Oni su mu vrlo zahvalni za to služenje i ljudsko razumijevanje. On se trudi za njih organizirati jednu biblioteku, pribaviti neke časopise da im pridonese razonodi i pruži priliku promisliti svoj život i iskreno naučiti moliti. Osim toga, mnogi koji izvana sada njima dolaze da ih posjete sjećaju se tragične pošlosti, ratnih zločina. Mnogi traže njihovu osudu ili pak dolaze svjedočiti da nisu počinili zločine. Dušobrižnik sa svima mora biti dobar sugovornik. On mora biti nepristran i dobro saslušati sve kako ne bi nikoga osudio. "Kod toga posla", kaže o. Guirauden, "moram se uvijek sjećati Isusovih riječi: Ne sudite da ne budete suđeni!" Osim toga, svećenik za te zatvorenike kod beskrajnih preslušavanja mora moliti i malo svježega zraka. Jedno novo, ali veliko dušobrižničko iskustvo u radu bijelih otaca.

STO GODINA KATOLIČKE CRKVE U BURKINI FASO

Prije stotinu godina, 23. siječnja 1900. stupilo je prvih pet misionara bijelih otaca s biskupom mons. Hacquartom u Koupelu, istočno od Ouagadougoua, nekada Volta danas Burkina Faso. Dvadeset trećeg siječnja ove godine u Koupeli svečano je proslavljen spomen na dolazak tih prvih misionara prije 100 godina. Misionari su već slijedeće 1901. godine u tadašnjem glavnom gradu ondašnje kolonije, u Ouagadougou, ustanovili prvu misijsku postaju.

Danas zemlja broji 11 milijuna stanovnika od kojih je 1.275.000 katolika i 200.000 protestanata. Od ostalih 8.750.000 - dvije trećine pripadaju prirodnim religijama a jedna trećina su muslimani.

Katolička Crkva ima 11 biskupija. Sve biskupije predvode biskupi iz vlastitog naroda. S njima žive još četvorica umirovljenih biskupa u zemlji, a među njima i kardinal Zoungrana W. V. Trenutačno u zemlji djeluje 488 afričkih dijecezanskih svećenika, 70 misionara bijelih otaca, 26 benediktinaca i 4 karmelićanina. Od 750 časnih sestara koje djeluju u zemlji, 452 su Afrikanke.

IZMEĐU UŽASA I NADE

Nadbiskup iz Bukava (DR Kongo) mons. Emmanuel Katoliko u svojoj božićnoj poslanici 1999. piše svojim vjernicima o užasnoj slici stanja u Istočnom Kongu i pokušava im potkrijepiti nadu u Božje spasenje.

"Kao i u prošlosti, pozvani smo kao slobodni ljudi čuvati naše ljudsko dostojanstvo... iako smo smrvljeni kroz tlačenje i vlastoljublje. Strani moćnici, zajedno s izvjesnom kongoanskom braćom, organiziraju ratove da se domognu bogatstva naše zemlje. To bi bogatstvo moralo biti upotrijebljeno za razvoj, za odgoj naše djece, za zbrinjavanje bolesnih... Naša zemlja i mi sami postali smo objekt iskorištavanja. Sve vrijednosti

P. JOSEF BRUNNER
BIJELI OTAC

su pokradene i u inozemstvo iznesene ili su jednostavno porušene. Uvedeni porezi, umjesto da služe općem dobru, pronevjereni su. Bezbrojne previsoke takse pritišću ne samo trgovinu i industriju nego i naše majke koje žive od svoje male trgovine. Sav novac koji dolazi od našega rada i koji je položen u banke odnesen je od jedne male elite koja odnekuda dolazi... I naša vlastita osoba ne može izbjeći tom izrabljivanju. Tko radi u javnim službama, ne prima skoro nikakvu plaću, premda svojim trudom pridonosi bogatstvu zemlje.

Izrabljivanje u zemlji potpomognuto je cijelom strategijom terora. U gradu se kreću naoružane bande, često i u vojničkoj odjeći. Upadaju u kuće, kradu i ono malo preostalo. Oni prijete, čine otmice ili ubijaju ljude. Naša braća i sestre u cijeloj se zemlji u masama masakriraju. Broje se već tisuće žrtava.

Ni Crkva nije pošteđena. Pljačkaju se župne kuće, samostani. Podvrgavaju mučenju svećenike, redovnike, časne sestre ili ih čak ubijaju samo zbog toga što se svojim načinom života i otvoreno protive i osuđuju izrabljivanje. Suvišno je govoriti da se, premda nam je poznato, do danas ne provode nikakve istrage kako bi se pronašli i kaznili krivci. Moralni pad je kod mnogih naših sugrađana dostigao duboku alarmantnu razinu te im nije ništa nemoralno za 10 ili 20 dolara izručiti svoga brata.

Mi smo sigurni i zato govorimo, naša kršćanska poruka je poruka nade... Unatoč svemu, mi ne možemo i danas zanijekati tu nadu koju je Isus svojim životom, smrću i uskrsnućem darovao. Mi smo svi pozvani Isusov nalog izvršiti: braniti ljudsko dostojanstvo, usprotiviti se svakom zlu u bilo kojem obliku se pojavilo, žigosati sve što ranjava ljudsko dostojanstvo. Žestoko se protivimo svakom nasilju i ostajemo na strani potlačenih, ako je potrebno i uz cijenu naše vlastite krvi..."

Ta božićna nadbiskupova poslanica je krik njegova srca. Pastir svoga naroda je očajan nad katastrofalnim stanjem u zemlji. Pa ipak on vjeruje unatoč svemu u "nadu koju je Isus donio u svijet".

Priredio Božo Odobašić

Učinimo nekoga sretnim

Bihać, mjeseca travnja 2000.

Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste" (Mt 25,40).

Svako učinjeno dobro je novi život... Učiniti nekoga sretnim, pomoći mu na bilo koji način, novi je život. U ovoj Jubilejskoj godini svi bi trebali započeti novi život.

Tako smo i mi vjeroučenici iz Bihaća, kao i neki nastavnici u našim školama: Žegar, Vedro Polje, Golubić, Harmani II. i Harmani I. - pokušali pomoći siromašnijima od nas, tj. pokušali smo zaživjeti novim životom u ovoj Jubilejskoj godini.

Kroz jubilejsku korizmu, u kasicama "Isusovom bratu siromahu", odričući se slatkiša sakupili smo 800,00 DEM i 462,00 kuna (objavljeno u RV 6/2000.) i to šaljemo za potrebe misija. To je samo mali znak naše brige za druge.

Za ovu akciju potaknula nas je i oduševila naša vjeroučiteljica časna sestra Ljiljana Marić.

Mi vas sve pozdravljamo i želimo puno Božjeg blagoslova i uspjeha u radu.

Vjeroučenica: Josipa Grgić 7. razr.

Za svoj četrdeset i treći rođendan od muža sam dobila 100,00 DEM da sebi nešto kupim. Budući da je Bog meni i mojoj obitelji dao i previše, odričem se ovog poklona koji sam namijenila gladnima koje naši misionari svakodnevno susreću.

-Želim da svi sa svojim skromnim doprinosima pomognemo sve one koji gladuju a mi ih ne vidimo.

Puno Božjeg blagoslova, od srca pozdravlja

Ljubica Vlastelica

Ovo je malo od mene, malo od moje obitelji i susjeda, onima kojima više treba. Prilog: 100,00 kuna za misije.

Leopold Mikić, učenik 6. razr.

Hvaljen Isus i Marija!

Mi smo učenice 2. b razreda Ženske opće gimnazije Družbe sestara milosrdnica iz Zagreba. Čitajući Radosnu vijest i potaknute odricanjem kroz korizmu, odlučile smo kroz ovih 40 dana skupiti mali prilog za našu gladnu braću, gdje god se ona nalazila. Nadamo se da će ovaj skromni dar usrećiti bar jedno gladno dijete i da će ono moći doživjeti radost Uskrsa.

Poštovanim urednicima i suradnicima i svim ostalim čitateljima sretan i blagoslovljen Uskrs i obilje Božjeg blagoslova želi 2. b i organizatorica ove akcije

Elizabeta Vilenica

Blato, 16. svibnja 2000.

Poštovani!

Na početku Vam zahvaljujem na poslanim misijskim kasicama koje sam naručila uz Misijsku nedjelju 1999. a sada Vam šaljem prikupljen prilog za misije koji je skupljen u te kasice.

Tih sto kasica podijelila sam uz Misijsku nedjelju vjeroučenicima od 1. do 4. razreda.

U toj akciji najaktivniji, tj. najveći doprinos dali su prvopričesnici školske godine 1999./2000.

Od Misijske nedjelje do prve sv. pričesti u našoj župi Svih svetih u Blatu na Korčuli, koja je bila 14. svibnja i na kojoj su kao prikazni dar djeca prvopričesnici prinijeli misijsku kasicu (i sva svoja odricanja), prikupili smo ukupno 2.050,00 kuna, od te svote potrošili smo 400,00 kuna za poštarinu, ljepljivu traku i špagu kada smo pakovali naše pakete s maslinovim grančicma, a sudjelovala su i djeca. Poslali smo 23 velika paketa.

Prvopričesnici župe Svih svetih, Blato

Sada Vam šaljemo preostalo od poštarine, a to je 1.650,00 kuna.

Drago nam je da Vam to možemo poslati da Vi preko Misijske centrale možete proslijediti dalje, za potrebe misija, i uz svjetski dan molitve za zvanja.

U ovoj akciji "maslinovih grančica" sudjelovalo je dosta dobrih i požrtvovnih ljudi koji su izdvojili dio svoga vremena da bi odrezali grančice i donijeli ih do samostana.

Zatim su ih slagali u kutije i odvozili na autobus, brod, do pošte. Svi su radili s radošću i zadovoljstvom. Nastojat ćemo to učiniti i dogodine.

Lijep pozdrav iz Blata od vjeroučenika i vjeroučiteljice

s. Lee Brusač

Blato, 6. lipnja 2000.

Poštovani!

Primila sam Vaše pismo u kojem nam zahvaljujete na novčanom daru koji smo poslali za misije, mi Vam zahvaljujemo na vrlo lijepom i poticajnom tekstu kojim nam još više osvjetljavate misijsko poslanje (osobno) po molitvi i žrtvama da bi Vijest o Isusu i njegovoj Ljubavi čuli oni do kojih još nije stigla ta Vijest. Zato ćemo uz Božju pomoć biti mali misionari i nadalje.

Pozdrav u Kristu

s. Lea Brusač

KRISTOVU LJUBAV ČINIMO PRISUTNOM

Mi smo učenici 5. b. Cijelu školsku godinu štedimo za "brata siromaha", a kroz korizmu smo nastojali prema Papinoj poruci Kristovu ljubav učiniti prisutnom velikodušnim djelima ljubavi, radeći u Misijskoj radionici male piliće koje smo prodali na izložbi "USKRS I DIJETE". Tom prigodom su i stariji suradnici prodali svoje radove. Radujemo se svakom satu vjeronauka kada možemo svojim malim odricanjima povećati svotu za našeg "brata siromaha".

Ovom prilikom želimo sretan Uskrs svim misionarima i urednicima Radosne vijesti.

Suradnici misija 5. b OŠ Vladimira Nazora, Đakovo

VIJESTI

MISTERIOZNI POŽAR UNIŠTIO DIO ZGRADE BISKUPSKE KONFERENCIJE SUDANA

Sudan, Khartoum (MISNA) - U utorak ujutro, 23. svibnja 2000. misteriozni požar uništio je dio zgrade Sudanske biskupske konferencije u Karthoumu. Prema priopćenju Katoličkog informativnog ureda, šteta koju je prouzročio požar procjenjuje se oko 150.000 američkih dolara. Najveća šteta je nanesena u prizemnim prostorijama gdje su bili smješteni uredi i arhiva. Potpuno su uništeni svi kompjutori, telefaks uređaji, fotokopirni aparati i ostala tehnička oprema. Nadbiskup Karthouma Gabriel Zubeir Wako, koji stanuje nedaleko, bio među prvima koji je došao na mjesto događaja. Nadbiskup je imao sastanak s osobljem zaposlenim u uredima Biskupske konferencije i s policijom. Policija provodi istragu i pokušava utvrditi uzrok požara.

DVOJICA CARITASOVIH DJELATNIKA SPASILI 85 MALOLJETNIH VOJNIKA IZ RUKU POBUNJENIKA

Sijera Leone (MISNA) - "Osamdeset šest maloljetnih vojnika iz Caritasova centra u Makeni sretno su stigli u Freetown", javio je makenski biskup Giorgio Biguzzi. "Ovo je bilo moguće izvesti zahvaljujući hrabrosti dvojice djelatnika našeg Caritasa. Njih dvojica su u nedjelju 21. svibnja propješačili cijeli put do Makene koji još uvijek kontroliraju pobunjenici Ujedinjene revolucionarne fronte i saznali su da se u Caritasovu rehabilitacijskom centru još uvijek nalazi 86 dječaka, nekadašnjih maloljetnih vojnika. Na čudesan način uspjeli su u srijedu 24. svibnja pobjeći i uz mnogobrojne poteškoće, nakon prijeđenih 90 milja, doći u glavni grad Freetown. Na ovom riskantnom putovanju nekoliko puta su ih presrele i ispitivale patrole pobunjenika," izjavio je nadbiskup Biguzzi.

Prije godinu dana Caritas u Makeni počeo je provoditi program rehabilitacije za bivše maloljetne pripadnike vojske u sjevernoj provinciji Sijera Leone. Međutim, zbog nedavnih oružanih sukoba u Sijera Leoneu rehabilitacijski centri u Makeni i Lungi morali su biti privremeno zatvoreni a otvoren je novi centar u Lungi u koji je smješteno i ovih 85 dječaka iz Makene.

UBIJEN PROTESTANTSKI PROPOVJEDNIK

Indija, Punjab (MISNA) - Dvadest dvogodišnji protestantski propovjednik Ashish Prabas pronađen je mrtav od uboda nožem i napola spaljen u svome malom jednosobnom stanu u predgrađu gradića Jalanhar u saveznoj državi Punjab u sjevernoj Indiji. Mnoge agencije su donijele pogrešnu vijest da se radi o katoličkom misionaru. Prema policijskom izvještaju, ubojstvo se dogodilo izemeđu osmoga i jedanaestoga lipnja. Njegovo tijelo su pronašli radnici koji su došli utvrditi izvorište dima koji je izlazio iz kuće. Istražitelji su utvrdili da ubojice nisu u kuću ušli nasilno i da u kući nisu pronašli tragove otpora.

BOMBAŠKI NAPAD NA KATOLIČKU I PROTESTANTSKU CRKVU

Indija, Andhra Pradesh (MISNA) - Devetoga lipnja eksplodirale su dvije bombe u dvije različite crkve, katoličkoj i protestantskoj, u indijskoj državi Andhra Pradesh. Jedna eksplzija se dogodila 350 kilometara južno od glavnoga grada Hyderabada. Ozlijeđene su dvije osobe koje su u vrijeme eksplozije radile u crkvi. Druga eksplozija dogodila se 450 kilometara sjeverno od glavnog grada i nema vijesti o povrijeđenima. Predstavnici raznih kršćanskih zajednica koje su u ovoj zemlji u manjini izrazili su svoje negodovanje zbog incidenta i krivnju pripisuju hinduističkim fundamentalističkim grupama.

Monsinjor Marampudi Joji, nadbiskup Hyderabada, pozvao je odgovorne u državnom vodstvu da poduzmu stroge mjere u slučajevima kakav je ovaj gdje su napadnute dvije kršćanske zajednice. "Do sada nemamo saznanja zbog čega su bombe postavljene", rekao je nadbiskup, "i tko stoji iza napada, ali strogo osuđujemo ovaj incident i molimo odgovorne u državnoj vlasti da otkriju počinitelje." U istoj prosvjednoj noti nadbiskup naglašava da se u zadnje vrijeme povećava broj napada na pripadnike i ustanove kršćanskih manjina u državi Andhra Pradesh. Samo 21. svibnja, kada je na protestantski molitveni skup bačena bomba, ranjene su 22 osobe. Dvadeset sedmoga svibnja postavljena je bomba u svetištu svetog Jude u Vikarabadu te u katoličku crkvu u Meddaku.

UBIJEN KATOLIČKI SVEĆENIK

Indija, Uttar Pradesh (MISNA) - U utorak poslijepodne, 6. lipnja, ubijen je u njegovoj kući u sjevernoindijskom gradu Mathura katolički svećenik. Radi se o trideset petgodišnjem ocu Georgu. Motivi ubojstva još nisu poznati ali se ono ubraja u seriju napada na kršćanske institucije i svećenstvo u području Mathura. Glasnogovornik Katoličke udruge Indije (AICU) John Dayal podsjeća da su u posljednjih nekoliko mjeseci Hindu ekstremisti u ovom području napadali svećenike, časne sestre napastovali i provaljivali u katoličke škole.

HINDUISTIČKA NAGRADA ZA MIR DODIJELJENA KATOLIČKOM SVEĆENIKU

Indija (MISNA) - Bandhuta Prathisthan, hinduistička zaklada u Puneu (zapadna Indija) dodijelila je nagradu za mir katoličkom svećeniku zbog njegova zalaganja za jedinstvo raznih pripadnika ove pokrajine. Novine i magazini ističu zalaganje oca Franciska de Britta na promicanju jedinstva i sloge između kršćana, hinduista i muslimana u saveznoj državi Maharasthra. "Danas više nego ikad Indija je suočena s problemom kastinskih i civilnih sukoba", rekao je velečasni de Britto na svečanosti dodjele nagrade 15. svibnja. Ovom prigodom svećenik je naglasio da sprega između političara i fundamentalista predstavlja velik problem u odnosima među običnim ljudima koji često prerasta u sukobe među pripadnicima većinskih kasta i vjerskih manjina.

HINDUISTI FINANCIRAJU OBNOVU CRKVE

Indija (MISNA) - Zaklada Hanuman Mandir Hindu odlučila je obnoviti kršćansku crkvu u Indoreu u centralnoj Indiji koju su Hindu fanatici teško oštetili u napadu 11. svibnja. U noći 11. svibnja napadnuta je protestantska crkva sv. Pavla, sjedište informacijskog centra katoličke biskupije i pentekostalna crkva.

PONOVNO POGOĐENA KUĆA ČASNIH SESTARA

Kongo, Kisangani (MISNA) - Tri teške topovske granate pogodile su kuću sestara kombonijanki u gradu Kisangani u Demokratskoj Republici Kongo. Četiri sestre koje su u ovoj zajednici, dvije Talijanke, jedna Meksikanka i jedna Španjolka, u napadu na sreću nisu ranjene. U ovom napadu srušena je blagovaonica i boravište kandidatica i oštećen vrt. Dan prije, 7. lipnja, jedna granata pogodila je isti samostan i tom prigodom ranjena je jedna djevojka. U ovom napadu pogođeno je s tri granate i sjemenište otaca kombonijanaca i tom prigodom ranjena su dvojica sjemeništaraca. U razmjeni vatre između ruandskih i ugandskih trupa teško je oštećena i katedrala u Kisanganiju. U ovom gradu živi 40 misionara i misionarki iz raznih naroda koji pripadaju različitim kongregacijama.

PRVE VELIKE DEMONSTRACIJE ZA MIR U ANGOLI

Angola (MISNA) - U nedjelju 11. lipnja uz vladino odobrenje održane su na nogo-

VIJESTI

metnom stadionu u Luandi ekumenske demonstracije na kojima su sudjelovali pripadnici svih vjerskih zajednica. Cilj demonstracija, na kojima se okupilo oko 20.000 osoba, jest postizanje mira i okončanje rata koji hara ovom zemljom od 1975. Ovo je prvi put da je vlada odobrila ovakav događaj. Vlada i UNITA (National union for the total independence of Angola) u sukobu su od 1975. godine kada je Portugal napustio ovu zemlju. Ujedinjeni narodi su tri puta pokušali okončati rat ali niti jedan, pa ni posljednji 1994., nisu donijeli rezultate. Prema izvještajima humanitarnih organizacija, oko 4 milijuna stanovnika ove zemlje je raseljeno i kroz sve to vrijeme žive u neljudskim okolnostima.

UBIJEN MISIONAR ŠPANJOLAC

Ruanda (MISNA) - Velečasni Isidro Uzcudun, šezdeset devetgodišnji misionar iz Španjolske, ubijen je u subotu 10. lipnja u župi Mugina u Ruandi. Otac Isidro, misionar Fidei donum (biskupijski svećenik), podrijetlom je iz biskupije sv. Sebastijana u Španjolskoj, rođen je 1931. a za svećenika zaređen 1957. Duge godine službovao je u ruandskoj biskupiji Kabagayi. Prema izvorima koji su dojavili ovu vijest, otac Isidro napadnut je u subotu u 17 sati po tamošnjem vremenu kada je govorio mladima u župnom dvoru. Napadači, od kojih je jedan bio u uniformi a dvojica u civilnom odijelu, naredili su svećeniku da preda sav novac koji je posjedovao a zatim su ga ubili.

POBJEDA ISTINE OSLOBOĐEN BISKUP MISAGO

Ruanda (MISNA) - Monsinjor Augustin Misago definitivno je na slobodi. Dva duga sata stajao je na nogama oslanjajući se na ogradu i slušajući obrazlaganje presude. Sudnica u Kigaliju bila je ispunjena biskupima, svećenicima, misionarima i vjernicima, muškarcima i ženama, koji su u njemu uvijek gledali i vidjeli samo revnog pastira. Kada je sudac izgovorio riječ "oslobođen je", biskup je zadrhtao i pustio suzu olakšanja i učinio pokret kojim je želio zagrliti sve pripadnike Katoličke Crkve koji su se taj moment nalazili u sudnici.

Javni tužitelj je tražio za monsinjora Misaga smrtnu kaznu, što ni u jednom momentu nije mogao dokazati. Bez mnogo riječi, oslobađajuća presuda za monsinjora Misaga je vrlo važan čin ne samo za vjerničku zajednicu Gikongoro koja će dobiti natrag svoga biskupa pastira nego i za cjelokupnu Katoličku Crkvu u Ruandi. Pod međunarodnim pritiskom pobijedila je istina. Poslije ovoga možemo se svi nadati da se rađa nada i za desetke tisuća drugih zatvorenika koji čame u zatvorima i čekaju pobjedu pravde. Stvarni počinitelji zločina i genocida trebaju biti kažnjeni, ali i pravedni oslobođeni.

Nakon izlaska iz zatvora biskup Misago je rekao dopisniku agencije Fides: "Molim vas, zahvalite svima koji su me krijepili svojim molitvama ili na drugi način tijekom ovih mjeseci. Moram poći i u Rim i zahvaliti Svetom Ocu za njegovu brigu i zauzimanje."

U telefonskom razgovoru moglo se zamijetiti po glasu da se biskup Misago ne osjeća najbolje i da je umoran. Na konstataciju: "Sada ste slobodni", i na pitanje: "Što planirate", monsinjor Misago je odgovorio: "Ne osjećam se dobro. Četrnaest mjeseci zatvora su teški za nedužnog čovjeka. Potrebna mi je medicinska njega da bih se okrijepio. No ja se nadam da ću se za nekoliko tjedana vratiti u svoju biskupiju. Moj me narod očekuje i želim nastaviti svoju službu." Na pitanje: "Planirate li poći u Rim", monsinjor Misago odgovara: "Ići ću u Rim. Moram zahvaliti Svetom Ocu za njegovu blizinu u tijeku moga progona. Osim toga, moramo razgovarati o mnogim stvarima." Sljedeće pitanje je bilo: "Jeste li zadovoljni s presudom?" Odgovorio je: "Moj slučaj je slika svega onoga što se ovdje dogodilo. Bio je to težak ispit, ali se nadam da će on pomoći u postizanju mira i pomirbe na ovom području. Želim zahvaliti sucima i pohvaliti njihovu nepristranost. Njihova presuda je čin hrabrosti."

Oslobađajuća presuda je izrečena u 4,40 poslije podne 15. lipnja nakon dvosatnog čitanja obrazloženja. Apostolski nuncij u Ruandi, u Kigaliju, nadbiskup Salvatore Pennacchio je rekao: "Ovo je dan mira i pravde. Čestitam sucima. Njihova presuda je suglasje s dokazima prikupljenim u tijeku postupka koji su očito pokazali nesumnjivu nevinost biskupa Misaga." Nakon izricanja oslobađajuće presude prolomio se urnebesan pljesak koji je pokazao sve što su ljudi osjećali i koliko su bili uz biskupa Misaga. "Svatko je grlio svakoga", rekao je nuncij. "Tu su bili svi biskupi iz svih biskupija u Ruandi, brojni svećenici i katolici laici iz Misagove biskupije Gikongoro. Svi su opkolili i grlili biskupa koji je plakao od ganuća i koji nije mogao sakriti koliko je ganut. Zahvalimo svi Gospodinu što je došla kraju ova teška epizoda. Ovim se otvara novo poglavlje i novi put pomirenja u Ruandi", zaključio je nuncij.

Agenciji Fides na nekoliko pitanja odgovorio je i kardinal Josef Tomko, prefekt Kongregacije za evangelizaciju naroda. Upitan koja je njegova reakcija na oslobađajuću presudu, kardinal Tomko je odgovorio:

"Oslobađajuća presuda biskupa Misaga je sreća za Crkvu, ne samo onu u Africi nego i opću. Tu su različite pozitivne značajke: poštovanja dostojan primjer kako je biskup Misago prihvatio sve ove mjesece zatvora nikoga ne osuđujući a na drugoj strani braneći istinu i govoreći što se uistinu dogodilo. Zahvaljujemo u prvom redu Bogu za ovakav svršetak, ali i braniteljima biskupa Misaga na sudu koji su uspjeli iznijeti svu istinu na svjetlo. U isto vrijeme ne smijemo zaboraviti da su tu još mnogi zatvorenici koji čekaju pravdu, ali koji nemaju tu sreću da ih brane pravnici ovog kalibra. U Ruandi je još uvijek oko 120 do 130 tisuća zatvorenika. Mi se nadamo da je ovo početak promjene u odnosu prema Crkvi: izgubili smo mnogo biskupa, mnogo svećenika, sestara, sjemeništaraca i laika."

"Koje znakove prepoznajete u ovoj epizodi?"

"U mnogim afričkim zemljama Crkva je progonjena. Biskup Misago nije jedini koji je progonjen. U Centralnoj Africi, u području Velikih jezera, recimo, vidljivi su pokušaji da se Crkva oslabi na različite načine. U strahovitim nasiljima mnogi sinovi i kćeri Crkve su ubijeni i postali su žrtve lažnih optužaba. Biskup Misago je samo jedan od mnogih bezočnih slučajeva. U Africi prepoznajemo strategiju koja je sedamdesetih primjenjivana u Južnoj Americi kada su progonjeni svjedoci Crkve, kada su napadani biskupi i poticano širenje raznih kultova."

"Zašto je Crkva proganjana?"

"Da bi je se eliminiralo kao snagu koja se bori protiv neljudskih sistema i koja stoji na strani siromašnih. Ovdje se u biti radi o ekonomskim interesima na međunarodnoj razini. Oni zapravo žele ušutkati riječi i svjedočenje Crkve sada i ubuduće. Crkva ne može propustiti upozoriti što se događa u mnogim područjima. Etnički sukobi gdje jedna etnička grupa dominira nad drugom, ekonomsko i fizičko izrabljivanje cijelih naroda."

"Ima li nekih pozitivnih elemenata u ovim progonima?"

"U ovim prilikama gdje vladaju podjele i destrukcija u koje je uronjena Crkva, ona je jedina u kojoj možete naći istinu i pravdu. Biskupi su u Ruandi, premda su iz različitih etničkih grupa, kroz sve ovo vrijeme iskazivali svoje jedinstvo."

"Vidite li neke znakove nade za srce Afrikanca?"

"Da. Nada dolazi iz novih pokoljenja afričkih svetaca: biskupa, svećenika, redovnika i redovnica, divnih vjernika laika koji su pribrojeni svjedocima ljubavi i praštanja. Crkva u području Velikih jezera nije prestrašena. Ona tamo sve gorljivije radi na pomirenju nastojeći postići mir i pravdu."

Vijesti pripremio Anto Burić

PRIJATELJI HKR-a ŠKOLUJU BUDUĆE SVEĆENIKE U KAMERUNU

ODNEDAVNO SMO U ČETVRTOJ SVJETSKOJ KATEGORIJI

Mjeseca svibnja 2000.

Vlč. Anto!

Javljam Vam primitak posljednjih novčanih pošiljaka od 10.000 i 4.900 FF, rezultat darežljivosti slušatelja HKR-a i čitatelja Radosne vijesti - kojima su na srcu misijske (pre)velike potrebe našega četvrtoga svijeta. Mi "napredujemo" poput raka - natraške. Odnedavno su nas oni iz prvog i drugog svijeta koji imaju dovoljno vremena baviti se istraživanjima i statistikama, smjestili u posljednju, četvrtu svjetsku kategoriju.

Ne smeta. Ljudske su procjene i tako relativne i uglavnom slabo odgovaraju istini. Boriti nam se da se jednom pred licem Ljubavi i Pravde ne nađemo prelagani i izvan svih kategorija... Redoviti se tijek mojih obveza, s kojima ste već upoznati u Radosnoj vijesti, uglavnom ne mijenja. I u monotoniji svakodnevnog, uz poneku žrtvu, dosta je radosti. Četvrti svijet ima svoje originalno "vidljivo i osjetljivo" iskustvo Boga. Dobročiniteljima hvala, a našu mladež preporučujem u molitve

Vlč. Karlo Prpićm, Kamerun

ROBOVI "ZAKONA DŽUNGLE"

Jacarei, 9. lipnja 2000.

Dragi prijatelji HKR-a za djecu s ulice!

Mi, sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova u Brazilu, skupa sa svom brazilskom djecom s ulice, neizmjerno smo vam zahvalne što je vaša dosjetljiva ljubav primjetila ove Isusove malene. Za Radosnu vijest smo, ovoga puta, opisale nešto od tužnih povijesti života na ulici, odnosno djece s ulice.

Kako rekoh, tamo, "zakon džungle" koji drži tu djecu u svom ropstvu pretjerano je jak, i malo se može učiniti s djecom koja već imaju svoj "dom" na ulici. Ona su toliko uvjetovana situacijom u kojoj su se našla, da je za njih jedini "autoritet", dostojan povjerenja, vođa koji se uspio nametnuti, i koji obično nije samo preprodavač droge, nego sredstvo u rukama preprodavača.

Sve što sam i opet u Radosnoj vijesti, opisala o našim pokušajima i radu da spriječimo da naša djeca ovdje postanu stanovnici ulice ima neizmjernu vrijednost upravo u sprečavanju povećanja broja stanovnika ulice, koji su u Brazilu na desetke milijuna. Naš grad, npr. nije imao stanovnika ulice kad smo mi došle ovamo, ali ih se sada nađe. Zajedničkim silama činimo što možemo za njih, pa ste evo i vi uključeni u te napore i nastojanja. Dosadašnje iskustvo, kako se može zaključiti iz svih ovih opisivanja, nas uči da je preventivni rad, na tom području, najbolji rad. U tom smislu, naš projekt će biti jedan od najboljih i najkorisnijih centara u gradu za njegovu budućnost. Pa vam još jednom zahvaljujemo za vaše zalaganje, razumijevanje i pomoć. Jer, uistinu, dok mi radimo ovdje, potpomognute vašom pomoću, mi zapravo ostvarujemo vaša djela ljubavi. Bog vas blagoslovio, i srdačno vas pozdravljamo

S. Celestina Gavrić, misionarka

Misijska akcija prijatelja HKR-a

Prijatelji Hrvatskoga katoličkog radija su i u lipnju sudjelovali u misijskoj akciji i uključilo ih se preko 80. Budući da smo materijale za ovaj broj Radosne vijesti morali predati prije kraja lipnja, nismo u mogućnosti točno reći koji iznos prikupljen u lipnju. Svakako tri dana prije kraja mjeseca imamo prikupljenih preko **4.000 kuna**.

Malom sjemeništu ***Naše Gospe*** u biskupiji Ngaundere (Kamerun – Afrika), kojega vodi naš misionar **vlč. Karlo Prpić,** namijenjeno je 70% prikupljenog iznosa u misijskoj akciji prijatelja HKR-a. Preostalih 30% prikupljenog novca u našoj misijskoj akciji je promjenjive namjene već prema tome što se u kojem mjesecu pokaže prioritetnom potrebom naših misionara. Za mjesec lipanj to su potrebe sestara karmelićanki u Brazilu.

O točnom iznosu prikupljenom u lipnju i o tome koliko smo poslali u Kamerun, a koliko u Brazi, obavijestit ćemo Vas u slijedećem broju ***Radosne vijesti***.

Zahvaljujemo svima prijateljima *Hrvatskoga katoličkog radija*, koji osim pomoći koju daruju HKR-u sudjeluju i u misijskoj akciji.

Jerko Šišić, voditelj sustava ***"Prijatelji HKR-a"***

Želite li i Vi biti prijateljem HKR-a nazovete nas na telefon Hrvatskoga katoličkog radija 460-99-99 ili nam se obratiti dopisom na adresu

Hrvatski katolički radio, Voćarska 106, 10000 Zagreb

Prijatelji HKR-a koji su sudjelovali u misijskoj akciji tijekom lipnja 2000. *(akcija započela u rujnu 1998.)*

Zbog ranijeg predavanja materijala za ovaj broj ***Radosne vijesti***, na ovom popisu nema prijatelja HKR-a čije su nam uplate stigle od 28 – 30 lipnja. Njhova imena istaknut ćemo u slijedećem broju RV.

Nevenka Sokolić, Ante Čulo, Ana Bilas, Andrija Škribulja, Marija Hanžek, Gabrijel Tomašković, Kolumbina Benčević, Stjepan Trčak, Josip Maroslavac, Ita Barun, Marija Mrakovčić, Darinka Marković, Verica Harači, Mirko Radman, Edita Kutnjak – Zlatar, Zorica Čengić, Eduard Brnčić, Božana Klarić, Dragomir Modrušan, Blaženka Sajko, Branka Krovinović, Marija Hartl, Danijela Ćurić, Elza Kozinović, Željko Hrvoj, Josip Škrtić, Branka Penzar, Neda Unterweger, Vesna Fidermuc, Blanka Šonje – Veličan, Pejo Karlović, Stjepan Belina, Antica Pernjak, Ivka Dujmović, Miljenko Novak, Zora Dolar, Anđelina Škevin, Damir Šoštrić, Donat Majdanić, Antun Bencarić, Vjera Juvan, Veronika Obrenić, Dragica Pjerov, Slavica Mastelić, Hermina Petrović, Marija Stanešić, Ivka Bahat, Josip Trčak, Marija Bertović, Soni Banić, Danica Suljada, Josip Sakoman, Anđela Keleman, Luka Lučić, Darko Švić, Ivica Pukšec, Marija Turk, Marijan Živko, Ana Mrgan, Ivanka Furlanis, Ana Bilas, Dragica Srečić, Mikica Benčić, Jelosavka Senj, Štefanija Pažon, Marijana Franolić, Marija Štefanko, Tatjana Burić, Višnja Tonković, Tomislava Vrsalović, Ljerka Kunštić.

LJUBAV NE POZNA GRANICE

Cijenjeni velečasni Anto Buriću!

Vraćam se mislima unazad sve do ovogodišnje korizme kada sam doživjela jedno novo iskustvo ljubavi.

Isus - to se zna.

Ta nova ljubav bila je mala iskra koju je Isus zapalio i ona je prerasla u divno djelo svjedočenja. Radi se zapravo o grupi djece vjeroučenika iz Španskoga (Zagreb) koji su željeli pomoći svojoj siromašnoj braći - djeci Benina.

Organizirani od svojih vjeroučitelja, ponudili su vjernicima svoje župe u nedjelju Cvjetnicu maslinove grančice koje su stigle iz Filip-Jakova. Zahvaljujući župnikovu upozorenju da sav doprinos ide za misije, ljudi su drage volje kupovali grančice upravo kod djece.

Radost je bila velika kada smo na kraju svoga truda izbrojili lijepu svoticu koju smo mogli poslati u Misijsku centralu.

Zar ne! Mogli smo svi spavati. Mogli smo i sami kupiti na tržnici svoju grančicu i tada pobožno doći u crkvu na svetu misu.

Ovoga puta željeli smo biti jedna karika u lancu ljubavi koji je krenuo iz Misijske centrale preko Filip-Jakova i nas u Španskom, sve do Benina.

Nadamo se da smo bar malo uskrsne radosti pružili onima koji su potrebni.

Isus je pobijedio smrt, a mi smo potaknuti njegovom ljubavi pobijedili svoju komotnost i veliku udaljenost, jer zaista prava ljubav ne pozna granice.

V. C.

P.S. Imate podršku molitvene grupe iz Tenje kraj Osijeka koja se želi uključiti u devetnicu prvih petaka, kao i mnogih iz naše župe i škole.

Kreativci Osnovne škole Tituša Brezovačkog Špansko Zagreb

OBAVIJEST KORISNICIMA INTERNETA

Odnedavna Misijska centrala Crkve u Hrvata i uredništvo Radosne vijesti imaju svoj vlastiti priključak na internetu i
NOVU
e-mail adresu.
Naša nova e-mail adresa je:
Misijska-centrala@zg.hinet.hr

Stara e-mail adresa (radosna@starmail.com) više nije u uporabi.

- Nastavak sa 18. str. -

(Smijemo se i smijehu nema kraja. Slavenka nastavlja:) To je bila još jedna u nizu sitnica koje su me uvjerile da je to ono pravo što sam izabrala. Vidjela sam da su mi se sva vrata počela tako lagano otvarati. Dugo vremena je bilo sve zatvoreno s dvoja vrata. To je naime u meni dugo bila samo moja želja.

Postoji još jedno pitanje o koje sam se dugo i stalno spoticala, a ono je: Što ćeš ti tamo? Ovdje sam angažirana, stvarno jesam. Imam puno posla i nikad me nema doma. Kaže mi mama: "Svrati, kćeri, i kući ponekad." Volim svoj posao i uvijek me ljudi zovu a ja se rado odazivam. Kažu mi moje prijateljice: "Stalno si rasprodana. Nemaš vremena za sebe." A ja im kažem: Imam ja vremena za sebe. Ovo što radim, to sam ja. Kada ne bih radila ovo što radim i kada bih prestala biti angažirana, ja bih onda bila prazna. Ali se ipak pitam što mogu tamo drugo napraviti nego što i ovdje radim. Ali tu postoji i odgovor. Ovdje negdje u nutrini, i on glasi: Trebaš ići, ne pitaj zašto, otkrit ćeš kada tamo dođeš. Tako sam se okanila tog pitanja i sada mi više zbilja nije stalo što ću tamo. Idem. Što god mi daju, radit ću.

Anto Burić: Ja ću onda postaviti jedno pitanje koje logično slijedi: A što očekujete?

Slavenka: Sve moje molitve koje obavljam. Bilo da je to misa ili časoslov ili meditacija ili ona moja intimna molitva, sve su pod istim nazivnikom: Neka bude volja Tvoja. Ali čovjek sam, pa imam jedan uvjet: To je ono iz psalma: Želim prebivati u Tvome domu kroz sve dane života svoga. Samo neka se On ne makne od mene. Ja ne želim ići tamo ako On neće ići sa mnom. Ne želim ostati ovdje ako On ne želi da ostanem. Ako On bude uza me, sve drugo će se riješiti. Nije bitno na koji način.

Anto Burić: I zmija će nestati?

Slavenka: Dat će nam da gazimo po štipavcima i ništa nam se neće dogoditi.

Anto Burić: Kako na Vašu odluku reagiraju kolegice, prijateljice, kolege?

Slavenka: *(Uzdiže ruke i grohotom se smije:)* Napokon ćemo te se riješiti! (Kada se prestala smijati kaže:) Šala, šala. Svi koji znaju mene, znaju i za moj poziv u misije. Oni su sada zapravo radosno žalosni. Radosni su zbog toga što će se napokon ostvariti moja životna želja. A opet žalosni su što neću biti uz njih. Svi kažu: "Piši nam, piši nam." A ja im odgovaram: "Pa ja i idem u misije samo zato da vam pišem. I ne idem raditi ništa drugo. Svaki dan stalno ću sjediti i samo vama pisati. Eto, tako se mi svaki dan šalimo.

Anto Burić: Ako ne biste mogli ponijeti više od jednog kilograma, što biste ponijeli?

Slavenka: Bibliju i četkicu za zube, i još koju knjigu.

Anto Burić: Želim vam sretan put i moglo bi se desiti da imadnete posjetu. Jedna ekipa koja je snimala jednu našu misijku postaju sprema se posjetiti naše misionare u Peruu, pa možda skoknu i do vas.▪

ODGOVORI NA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Kineski Radio Vatikan proslavlja svoju pedesetu obljetnicu emitiranja.
2. U prošloj godini poginuo je 31 misionar i misionarka.
3. Pokojna sestra Marta Gorupić rođena je u Otoku u Međimurju.
4. Fra Anđelko Kamenčić će dobiveni dar koristiti za izgradnju crpke za vodu.
5. Pastoralni centar kojega gradi vlč. Tini Štefan nosit će ime blaženog Alojzija Stepinca

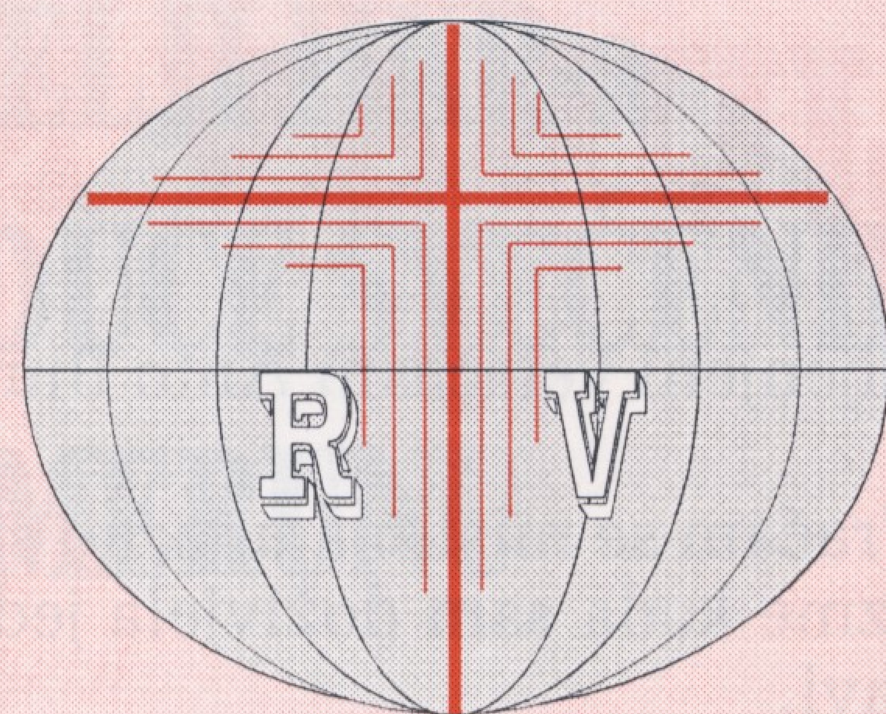
NAGRAĐENI:

1. Andrea Ljubobratović (Bušljeta), Zagreb; 2. Marijana Šamukić, Čepin

NAGRADNA PITANJA:

1. Gdje djeluje naš misionar fra Lovro Gavran?
2. Tko je "ludo" mamino dite?
3. Koju zemlju je posjetio banjolučki biskup Komarica?
4. Koliko dnevno zarađuje nadničar u Etiopiji?
5. Kome se za pomoć obratio "ranjeni Isus" u misiji Shangombo?

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Voćarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512
E-mail: misijska-centrala@zg.hinet.hr

GODIŠNJA PRETPLATA
Za tuzemstvo: 60,00 kuna
Za inozemstvo: 35 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16
012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14

DEVIZNI RAČUN
RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd - Zagreb
2421982921

Pretplatu i priloge za misije možete slati poštanskom uputnicom na adresu:

MISIJSKA CENTRALA
CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512

GLAVNI UREDNIK
ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

LEKTURA
Domagoj Grečl

****

TISAK: "STUBA"

DAROVATELJI

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste
(Mt 25,40)

MISIJE

Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić 160 (5 mj.) * Petar Pelić, Zagreb 100,00 * Katica Kralj, Belovar 50,00 * Kaja Čabraja, Novi Zagreb 100,00 * Branka Lajić, Velika Gorica 100,00 * G. Miljas, Pula 50,00 * Emilija Novotny, Pula 100,00 * Ivica Moharić, Rijeka 50,00 * Don Alojzije Ragužin, Punat 2.000,00 * Vladimir Karlić, Pula 200,00 * Darinka Marković, Zagreb 200,00 * N. N., Zagreb 200,00 * Maja Dinić, Koprivnica 100,00 * Tomislav Pavić, Livno 100,00 * V.V., Dubrovnik 100,00 * Prvopričesnici i potvrđenici župe sv. Antuna Pad. Koprivnica 800,00 * Ana Vincek, Križevci 100,00 * Ljiljana Hafner, Mali Lošinj 300,00 * Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić 160,00 * Obitelj Brlek, Vel. Gorica 50,00 * Obitelj Nikić, Austrija 55,50 * N. N. suradnik Zagreb 500,00 Obitelj Bukovski, Osijek 70,00 * Marija Bartošek, Požega * 300,00 * Obitelj Štimec,Vinica 200,00 * Barbara Štefan, Prelog 120,00 * Vladimir Karlić, Pula 100,00 * Josip Belavić,Vinagora 200,00 * N.N., Križevci 430,00 * Kandidatice KBLJ, Zagreb, 500,00 * Marija i Stanko Turina, Buje 244,99 * Mira Brođanac, Buje 47,82 * Hrvatska uprava za ceste, Zagreb 396,75 * S.T., V. Gorica 200,00 * Marica i Pavao Klemenčić, Samobor, 50,00 * Danica Buturac, Graberje Ivanečko 100,00 * Sestre Služavke Malog Isusa, Solin 540,00 * Karlo Rahelić, Čavle 200,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Ana Čirko-Begović, Zagreb 200,00 * Obitelj Jungabel, Virovitica 500,00 * Četvrti C OŠ Granešina i s. Vesna Lagetar 115,00 * Sestre karmelićanke, Kloštar Ivaić 140,00.

GLADNI

Župa Uzvišenja svetog Križa, Retfala, Osijek (korizmeni dar) 11.036,00 * Stjepan Živković, Zadar 180,00 * Dobročinitelji preko fr Drage Kolimbatovića, Rijeka 1.390,00 * Petar Strpić, Biograd na moru 145,00 * Ana Rešetar Križevci 150,00 (5. mj.) * Marija Marohnić, Križišće 200,00 * Slava Pavić, Livno 100,00 * Mirela Čičko, Zagreb 100,00 * Matić Dragutin, Zagreb 1.000,00 * Ljubica, Vel. Gorica 100,00 * N.N., Gornji Stupnik 100,00 Milka Brunec, Koprivnica 200,00 * Josipa Grubišić, Split 100,00 * Zorica Vidulić, M. Lošinj 200,00 * Vesna Roviš, Rijeka 100,00 * N.N., Strizivojna 200,00 * Ana Rešetar, Križevci 150,00 * N.N., Zagreb 50,00 * Obitelj Gunjević, Zadar 200,00 * Toma Vuković, Duga Resa 200,00 * Zora Dolar, Buje 50,00 * Ana Brener, Belišće 100,00 * Časne sestre Služavke Malog Isusa i djeca OŠ Vranjic 100,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Josipa Sišul, Rijeka 300,00 * N.N., Zagreb 100,00 * Obitelj Barčić, Zagreb 150,00 * Anđa Matošević, Austrija 331,50 * Obitelj Stipe Tadić, Velika Gorica 500,00 * N.N., Zagreb 77,00 * OŠ Bartola Kašića, Zagreb 191,50 * Obitelj Drljača, Velika Gorica 100,00 * Ankica Mermol, Rijeka 100,00 * N.N., Šibenik 100,00 * Luci Sočak, Slovenija 124,38.

MISIONARI

Dragica Šestak, Križevci 100,00 * Katica Mužić, Krčina-Cres 100,00 * Č. s. Jelka Ileš, Split 2.600,00 * Obitelj Nikić, Austrija 55,50 * Maja Biljan, Križevci 250,00 * Štefanija Cmrečnjak, Belišće 200,00 * Katica Macan, Zagreb 100,00 * N.N., Kloštar Ivanić 320,00 * M.D., Dubrovnik 150 * Nikolina Bući, Belovar 60,00 * Don Mate, Šibenik 100,00 * Luci Sočak, Slovenija 124,38.

GUBAVCI

N.N., Gornji Stupnik 100,00 * Iva Miličević, Sesvete 50,00 * I. S., Krk 100,00 * Marija Grubišić, Split 100,00 * Anđa Matošević, Austrija 312,00 * Sestre Franjevke, Kloštar Ivanić 652,80.

MASLINOVE GRANČICE

Josip Matanović, župnik Valpovo 500,00 * Župni ured Valpovo 2.525,00 * Župni ured uzvišenja sv. Križa, Retfala, Osijek 2.985,00.

NAŠA DJECA U BENINU

Darinka Marković, Zagreb 100,00 * Djeca župe Posavska Mahala BiH 274,41 * OŠ Žuti Brijeg, I. b razr. Zagreb 100,00 * N.N., Bjelovar 50,00 OŠ E. Kumičića I. turnus V. Gorica 737,94 * Ivana Naglić, Karlovac 50,00 * Iva Miličević, Sesvete 100,00 * Vesna Roviš, Rijeka 100,00 * Mira Maček, Varaždin 1.000,00 * Marica i Pavao Klemenčić, Samobor 50,00 I. S., Krk 100,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Rozina Blažić, Rijeka 500,00 * Marija Grubišić, Split 100,00 * Štefica Brlek, Koprivnica 100,00 * Maja Biljan, Križevci 50,00 * Marija Cerčić, Karlovac 660,00* Dragica Kotlar, Zadar 100,00 (9. mj. 99.).

ZA GLADNE U ETIOPIJI

Ana Stojčević, Požega 150,00 * Obitelj Cividini, Zagreb 2.340,00 * A.S., Karlovac 100,00 * Župni ured Navjštenja Blažene Djevice Marije, Vel. Gorica 2.370,00 * N.N. svećenik 11.790,00 * D.P., Zagreb 400,00.

Luci Sočak, Slovenija 100,00.

ZAMOLBA

Uz najbolju volju i sav trud darovi nekih naših darovatelja nisu oglašeni po nekoliko mjeseci a neki nikada. Neki su možda posumnjali u korektnost našeg poslovanja.

Radi se o sljedećem:

Banka nam često dostavi nepotpune podatke o uplatiocu. Neke uspijemo riješiti tek nakon nekoliko mjeseci a neke ne uspijemo nikada. Novac dođe na naš račun, ne propadne, ali ne znamo tko je uplatio ili u koju svrhu.

STOGA MOLIMO SVE ONE KOJI OBAVE UPLATU NA NAŠ RAČUN PREKO BANKE DA NAS NAZOVU TELEFONOM ILI NAM NAPIŠU KADA SU, U KOJI FOND I KOLIKO UPLATILI.

Ovom prigodom ispričavam se svima koji su preko banke uplatili pretplatu na Radosnu vijest a mi smo im poslali opomenu.

Anto Burić, voditelj MC

